

Esa Juutilainen

Jumalan Sydämeltä

Osa 2

Esipuhe

Kun olen lukenut näitä vanhoja puheitani, mieleeni ovat nousseet kaikki ne tilanteet, joissa olen taistellut Jumalan edessä, jotta tietäisin, mitä Hän haluaisi minun tällä kertaa puhuvan. En osaa pitää esitelmiä enkä ole kirjanoppinut. Voin sanoa kuin Aamos: Herra otti minut painokoneiden äärestä. (Aam. 7:14-15) Tiedän, että minun ainoa vaihtoehtoni on saada Jumalalta sanoma, jotta uskallan mennä ihmisten eteen. Joskus se on vaatinut pitkää taistelua, toisinaan Jumala on puhunut kauankin jostain asiasta, josta raamattutunti sitten on syntynyt.

Mutta useimmiten opetuspuheen valmistaminen on ollut minulle täydellinen kuoleman paikka. On lauantai-ilta ja minun pitäisi puhua seuraavana päivänä, enkä tiedä edes aiheita. Viivyn Jumalan edessä ja odotan. Entä jos Jumala ei puhukaan mitään? Et tiedä, kuinka paljon näinä hetkinä arvostan sitä, että minulla on esirukoilijoita. Kiitos teille kaikille, jotka olette jaksaneet muistaa minua rukouksin. Olenkin monesti sanonut, että minua ei kannata tulla kuuntelemaan, ellei rukoile minun puolestani.

Kun sitten sunnuntaiamuna luen tekstiäni, kyyneleet tulevat usein silmiini. Sydäimestä nousee kiitos: Jumala, en ole sen arvoinen, että olet minulle tällaista puhunut. Kun sitten astun saarnatuoliin ja tiedän, että minulla on sana Jumalalta, niin tunnen, että kaikki oli sen arvoista.

Muutama vuosi sitten olin helluntaiherätyksen kesäkonferenssissa ylistysteltassa, jossa kokousta johti Timo Närhi Seinäjoen helluntaiseurakunnasta. Hän kertoi rukoilleensa vuosia, että Jumala vahvistaisi Sanaansa sitä seuraavien merkkien kautta kuten apostolien aikana. Kun hän kerran taas kysyi Jumalalta: ”Miksi emme enempää näe, että Jumala

vahvistaisi Sanansa sitä seuraavien merkkien kautta?”, Jumala vastasi: ”Ei ole sitä Sanaa, jonka minä voisin vahvistaa.”

Tuo kosketti minua. Sanoin Jumalalle: ”Haluan puhua kaiken, mitä Sinä laitat sydämelleni, välittämättä siitä, mitä ihmiset ajattelevat ja riippumatta siitä, loukkaako se jotakin tai miellyttääkö se ihmisiä.”

Jumala on kuitenkin antanut minulle ennen kaikkea sanoman rakastavasta, armollisesta ja hyvästä Jumalasta, jota on ihana palvella.

Kiitos kaikille teille, jotka olette muistaneet minua rukouksin. Ilman teitä tätä kirjaa ei olisi syntynyt.

Kiitos erikoisesti Hanna Torvaldsille siitä, että olet taas jaksanut oikolukea ja editoida tämän kirjan.

Toivon, että saisin kirjan lukijoista uusia esirukoilijoita, jotta Jumala voisi edelleen avata Sanaansa minulle ja voisin olla käyttökelpoinen astia Hänen kädessään.

Esa Juutilainen

Sisällys

<i>Job</i>	7
<i>Elihu</i>	19
<i>Voitelu</i>	33
<i>Daniel</i>	45
<i>Jaakob</i>	63
<i>Jumalan tahto</i>	77
<i>Uhraaminen -kymmenykset?</i>	89
<i>Lepo Kristuksessa</i>	105
<i>Täivaallinen Savenvalaja</i>	117
<i>Hengellinen kasvu</i>	133
<i>Hengellinen sodankäynti</i>	145

Job ja kärsimyksen ongelma

Mitä voimme oppia Jobin kokemuksista? Mitä ne puhuvat meille tämän ajan ihmisille?

Jobin kirja avaa yhdenlaisen näkökulman kärsimyksen ongelmaan. Samalla se kertoo, kuinka vaikeaa meidän on ymmärtää Jumalan ajatuksia.

Job eli todennäköisesti noin 2000 e.Kr, patriarkkojen aikana. Tämän voi päätellä sekä siitä, että Job eli niin vanhaksi, ja siitä, ettei hän tuntenut Mooseksen lakia, joten hänen täytyi elää ennen Moosesta. Lisäksi Jobin uhrin lastensa puolesta vastaavat Aabrahamin ajan uhrinapaa.

Raamattu viittaa Jobiin kaksi kertaa: Hesekielin kirjassa ja Uudessa testamentissa Jaakobin kirjeessä. Hesekielin kirjassa Jobia kuvataan vanhurskauden symbolina, Jaakobin kirje puolestaan viittaa Jobin kärsivällisyyteen.

Alkukielellä Jobin kirja on runoteos, jota kaiken lisäksi pidetään lajissaan erittäin taitavana. Hengellinen ihminen puolestaan näkee Jobin kirjassa jumalallista viisautta, joka ei ole voinut syntyä ihmisen mielessä.

Väärinymmärretty kirja

Kaikesta tästä huolimatta Jobin kirjaa on siteerattu väärin perustein useammin kuin mitään muuta Raamatun kirjaa. On hyvä muistaa, että vaikka Raamatussa on paljon Jumalan ja ihmisten viisauksia, siellä on myös saatanan repliikkejä. Siksi emme voi aina ikään kuin automaattisesti vedota siihen, että Raamatussa sanotaan näin ja näin.

Kannattaa muistaa myös se, että Jumala tuomitsi Jobin kolmen ys-

tävän puheet – ja siitä huolimatta juuri niitä siteerataan usein Jumalan viisauksina.

”Mutta sen jälkeen kun Herra oli puhunut Jobille nämä sanat, sanoi Herra teemanilaiselle Elifaalle: ”Minun vihani on syttynyt sinua ja sinun kahta ystävääsi kohtaan, koska ette ole puhuneet minusta oikein niin kuin minun palvelijani Job.” (Job 42:7)

Jobin neljäs ystävä Elihu sen sijaan edusti Jumalan viisautta, eikä Jumala tuominnut hänen sanojaan kuten kolmen muun ystävän puheet. Myös Job itse nöyrtyi sekä Elihun puheiden vuoksi että myöhemmin, kun Jumala ilmestyi hänelle.

Jobin kirjassa Elihu on Pyhän Hengen vertauskuva, hän edustaa Jumalan viisautta. Itse asiassa hän esiintyy Jumalan sanasaattajana. Elihu ei epäroinyt eikä puhunut omia mielipiteitään vaan oli varma siitä, mitä sanoi.

Mitä sinä ajattelisit, jos puhuja aloittaisi kokouksen Elihun repliikillä: ”Mies, jolla on täydellinen tieto, on edessäsi.” Alkaisitko katsella ulkoovea ja miettiä, mihin aikaan olisit kotona, jos nyt lähtisit?

Job 36:1-4 kertoo: *”Elihu jatkoi puhettaan ja sanoi: ”Maltahan vähän, niin julistan sinulle, sillä vielä on minulla Jumalan puolesta puhuttavaa. Minä noudan tietoni kaukaa ja osoitan Luojaani oikeuden; sillä totisesti, sanani eivät ole valhetta - mies, jolla on täydellinen tieto, on edessäsi.”*

Julistaja on vain harvoin niin varma puheestaan, että voi sanoa näin. Jumala kuitenkin pystyy tänäkin päivänä antamaan puhujille sanoman, joka on tarkoitettu juuri tiettyyn hetkeen ja tietyille ihmisille. Jos näin ei olisi, meidän puheemme olisivat vain enemmän tai vähemmän hyviä esitelmiä asioista.

Jumala ei tuominnut Elihun puheita, joten voimme päätellä, että hänen sanansa olivat Jumalan antamia. Siksi haluan keskittyä Elihun puheisiin enemmän kuin muiden Jobin ystävien.

Jobin kolmen ystävän puheet edustivat nimenomaan sen ajan hurskaiden käsitystä Jumalasta ja voimmekin perustellusti todeta, että he olivat monessa asiassa oikeassa. He olivat kuitenkin väärässä väittäessään, että ihminen joutuu kärsimään maailmassa vain omien syntiensä vuoksi. He eivät myöskään nöyrtyneet edes Elihun ja Jumalan puheiden jälkeen, toisin kuin Job teki.

Miksi Jumala kurittaa?

Antaako Jobin kirja meille vastauksen siihen, miksi myös uskovat joutuvat kärsimään tässä maailmassa? Meidänkin aikanamme ajatellaan yleisesti, että kun uskova kohtaa sairaus tai jokin onnettomuus, se on Jumalan rangaistus jostakin tietystä syystä.

Kun joitain vuosia sitten olin Thaimaassa, sain tuliaisiksi sitkeän vatsataudin, jota kesti kaksi viikkoa. Heti sen perään loukkasin polveni ja jouduin leikkaukseen. Eräs asiakkaani, joka oli herätyksessä ja oli alkanut lukea Raamattua, kysyi minulta, mitä syntiä olen tehnyt, kun Jumala kurittaa minua noin. Vastasin hänelle: ”Jos Jumala kurittaisi minua syntieni mukaan, olisin jo kadotuksessa.”

Toisaalta Raamattu kertoo, että kyllä Jumala kurittaa myös omiaan.

”Ette vielä ole verille asti tehneet vastarintaa, taistellessanne syntiä vastaan, ja te olette unhottaneet kehotuksen, joka puhuu teille niin kuin lapsille: ”Poikani, älä pidä halpana Herran kuritusta, äläkä menetä toivoasi, kun hän sinua nuhtelee; sillä jota Herra rakastaa, sitä hän kurittaa; ja hän ruoskii jokaista lasta, jonka hän ottaa huomaansa.” Kuritukseksenne te kärsitte; Jumala kohtelee teitä niin kuin lapsia. Sillä mikä on se lapsi, jota isä ei kurita?” (Hepr. 12:4-7)

Jumalan kurituksen tarkoituksena on opettaa meitä tuntemaan Hänen tahtonsa. Tarvitsemme kuritusta myös siksi, ettemme paatuisi.

Elihu toteaa Jobille, että tältä puuttui nöyryyttä Jumalan edessä, kun hän vain vakuutteli syyttömyyttään. Vaikeuksienkin keskellä meidän tulisi olla nöyriä Jumalan edessä ja tutkia itseämme.

”Sillä onko tässä sanottu Jumalalle: ‘Kyllä minä kärsin, en enää pahoin tee. Mitä en näe, neuvo minulle; jos olen tehnyt vääryyttä, en sitä enää tee.’” (Job 34:31-32)

Elihu neuvoo Jobia kysymään nöyrästi Jumalalta: *”Neuvo minulle; jos olen tehnyt vääryyttä, en sitä enää tee.”* Elihu sanoo Jobille, että Jumala ei tee vääryyttä ihmiselle, kuten Job oli väittänyt, vaan Hän tarkoittaa ihmisen parasta kasvattaakseen häntä (Job 33:10-12). Näin Jumala avaa ihmisen korvat kuulemaan Häntä (Job 33:14-17).

Omassa elämässäni on usein käynyt niin, että vasta kun olen sairas tai minulla on vaikeaa, alan tosissani etsiä Jumalaa. Olen myös monta kertaa huomannut, että yllä oleva raamatunpaikka on toiminut kohdallani niin, että Jumala on todella juuri kärsimyksen kautta avannut korvani kuulemaan Hänen äänensä.

Meidän ei myöskään pidä pelästyä erilaisia kärsimyksiä ja koetuksia elämässämme. Jos uskomme, että *”kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat”* (Room. 8:28), niin voimme luottaa, että vaikeudetkin koituvat lopulta meidän parhaaksemme. Minulla onkin usein tapana sanoa, että vaikeudet elämässämme ovat vain siunauksia valepuvussa.

Jakeissa Job 33:19-29 Elihu puhuu siitä, miten Jumala voi kurituksen kautta uudistaa ihmisen kaksi tai kolme kertaa, jos edes yksi enkeli on hänen puolellaan. Tätä raamatunkohtaa käytetään usein väärässä yhteydessä, kun väitetään, että Raamattu sanoo, että Jumala voi kutsua ihmistä kaksi tai jopa kolme kertaa pelastukseen.

Katsotaan, mitä näissä jakeissa todella sanotaan:

”Myös kuritetaan häntä tuskalla vuoteessansa, kun hänen luissaan on lakkaamaton kapina, ja hänen henkensä inhoaa leipää ja hänen sielunsa herkkuruokaa. Hänen lihansa kuihtuu näkymättömiin, ja hänen luunsa, ennen näkymättömät, paljastuvat. Näin lähenee hänen sielunsa hautaa ja hänen henkensä kuolonvaltoja.

Jos silloin on hänen puolellansa enkeli, välittäjä, yksi tuhansista, todistamassa ihmisen puolesta hänen vilpittömyyttään, niin Jumala armahtaa häntä ja sanoo: ‘Vapauta hänet, ettei hän mene hautaan; minä olen saanut lunastusmaksun.’ Silloin hänen ruumiinsa taas uhkuu nuoruuden voimaa, hän palajaa takaisin nuoruutensa päiviin. Hän rukoilee Jumalaa, ja Jumala mielistyy häneen ja antaa hänen riemuiten katsella hänen kasvojaan; niin hän palauttaa ihmiselle hänen vanhurskautensa.

Hänpä nyt laulaa muille ihmisille ja sanoo: ‘Minä olin tehnyt syntiä ja vääristänyt oikean, mutta ei sitä kostettu minulle; hän pelasti minun sieluni joutumasta hautaan, ja minun henkeni saa iloiten katsella valkeutta.’ Katso, kaiken tämän tekee Jumala kahdesti ja kolmastikin ihmiselle, palauttaakseen hänen sielunsa haudasta ja antaakseen elämän valkeuden hänelle loistaa.” (Job 33:19)

Tässä Jobin kirjan kohdassa puhutaan siitä, että Jumala voi kurituksen kautta uudistaa ihmisen kaksi tai kolme kertaa – ei siitä, että Jumala kutsuu ihmistä pelastukseen kaksi tai kolme kertaa.

Valtakunnan ovet ovat aina auki

Ihmiset kokevat usein erityisiä ajanjaksoja, jolloin Jumala puhuu ja kutsuu heitä yhteyteensä erityisellä tavalla. Jeesuskin puhui etsikkoajasta. Raamattu ei kuitenkaan sano, että ihmisen elämässä olisi vain kaksi tai kolme aikaa, jolloin hän voisi tulla uskoon.

Eräässä kokouksessa oli kerran mies, joka ei vielä ollut uskossa. Saarnaaja meni hänen luokseen kokouksen jälkeen nähdessään, miten murtunut ja kaipaavan näköinen tämä oli. Saarnaaja kysyi mieheltä, haluaako hän tulla uskoon? Mies vastasi: ”Haluan, mutta Jumala ei ole enää kutsunut minua mitenkään erityisesti. Elämässäni oli aika, jolloin Jumala kutsui minua, mutta se on jo ohi.” Tähän saarnaaja totesi: ”Kuule, tule sillä vanhalla kutsulla!” Ja hän rukoili miehen puolesta ja tämä tuli uskoon.

Me voimme rajoittaa Jumalan toimintaa omilla opeillamme, jos emme lue tarkkaan, mitä Raamattu sanoo. Jumala ei ole sulkenut keneltäkään taivasten valtakunnan ovia, vaan ne ovat auki kaikille halukaille.

Kerran eräs katolinen puhui siitä, miten heille on annettu taivasten valtakunnan avaimet. Muuan saarnaaja tokaisi siihen: ”Sama se, kenellä avaimet ovat, jos ovet ovat auki!”

Jobin menestysteologiastävät

Eräs mielenkiintoinen puoli Jobin kirjassa on Raamatun käsitys kärsimyksestä ja menestyksestä. Meille voi olla suuri mysteeri, miksi uskovatkin joutuvat niin usein kohtaamaan kärsimystä ja epäonnistumista. Samanaikaisesti meitä saattaa hämmentää opetus, jonka mukaan emme joudu kärsimään, jos elämme Jumalan tahdossa, vaan voimme vain menestyä. Näin opettaa ns. menestysteologia. Menestysteologi-

seen oppiin kuuluu myös käsitys, että jos me uhraamme kymmenykset, emme voi joutua taloudellisiin vaikeuksiin. Ja mitä enemmän uhraamme, sitä enemmän Jumala meille antaa. Tai jos elämme vilpittömästi, kuten nämä seurakunnat opettavat, emme voi sairastua. Siitä seuraa päätelmä: Jos sairastumme vakavasti, eikä Jumala paranna meitä, olemme tehneet jotain pahaä syntiä.

Monet menestysteologisista seurakunnista Yhdysvalloissa ovat joutuneet osittain luopumaan opeistaan, koska on käynyt ilmi, ettei todellinen elämä toimikaan niin kuin he ovat opettaneet. Jotkut näistä seurakunnista ovat jo kaatuneet omaan mahdottomuuteensa.

Olen joskus sanonut, että voisin uskoakin menestysteologiaan, kun näkisin ensimmäisen täysin terveen ihmisen.

Jobin kolme ystävää, Elifas, Bildad ja Soofar, edustivat juuri tällaista menestysteologista oppia: ”Job, et voi joutua kokemaan tällaista, jos et ole tehnyt jotain pahaä syntiä Jumalaa vastaan. Tunnusta ja tee parannus!”

Elihu, neljäs ystävästä, puolestaan opetti, että ”Voihan olla, että olet tehnyt tietämättäsi syntiä, mutta vaikka et olisikaan, ei Jumala ole väärämielinen, niin että hän kohtelisi sinua väärin. Hän ajattelee vain sinun parastasi.” Elihun sanoma oli: älä koskaan sano Jumalaa väärämieliseksi. Jumala on hyvä Jumala. Hän tekee kaiken sinun parhaaksesi.

Epäuskon suurin synty on se, että se kyseenalaistaa Jumalan hyvyyden. Elihun sanoma oli: ”Vaikka et ymmärrä kaikkea, mitä sinulle on tapahtunut, älä kyseenalaista Jumalan hyvyyttä.”

Menestysteologit eivät usko, että Jumala sallisi ihmisen sairastua kasvattaakseen tätä. Sen lisäksi, että Job menetti kaiken omaisuutensa ja lapsensakin, hän menetti myös terveytensä.

Toisaalta Jumala ei koskaan ole minkään vääryyden lähde. Jobin kirja osoittaa, että sairaus ja onnettomuudet tulevat saatanalta.

”Ja kun eräänä päivänä Jumalan pojat tulivat ja asettuivat Herran eteen, tuli myöskin saatanana heidän joukossansa ja asettui Herran eteen. Niin Herra kysyi saatanalta: ”Mistä sinä tulet?” Saatanana vastasi Herralle ja sanoi: ”Maata kiertämästä ja siellä kuljeksimasta.” Niin Herra sanoi saatanalle: ”Oletko pannut merkille palvelijaani Jobia? Sillä ei ole maan päällä hänen vertaistansa; hän on nuhteeton ja re-

hellinen mies, pelkää Jumalaa ja karttaa pahaa. Vielä hän pysyy hurskaudessa, ja sinä olet yllyttänyt minut häntä vastaan, tuhoamaan hänet syyttömästi.” Saatana vastasi Herralle ja sanoi: “Nahka nahasta; ja kaikki, mitä ihmisellä on, hän antaa hengestensä. Mutta ojenapa kätesi ja koske hänen luihinsa ja lihaansa: varmaan hän kiroaa sinua vasten kasvojasi.” Herra sanoi saatanelle: “Katso, hän olkoon sinun käsissäsi; säästä kuitenkin hänen henkensä.” Niin saatana meni pois Herran edestä ja löi Jobiin pahoja paiseita, kantapäätästä kiireeseen asti.” (Job 2:1-7)

Raamattu todistaa, että Job oli Jumalan edessä hurskas ihminen. Hesekielin kirjassa Job oli Nooan ja Danielin rinnalla yksi vanhurskauden symboleista. Silti Jumala salli saatanan lyödä häntä sairaudella.

Menestysteologia opettaa, että jos uskova sairastuu, se ei koskaan ole Jumalan tahto. Raamattu ei kuitenkaan opeta, että me uskovat voimme elää sairauksien yläpuolella, eikä Raamatun sankareita kuvata täydellisiksi tässäkin asiassa.

Paavali puhuu usein inhimillisestä heikkoudestaan.

”Tiedättehän, että ruumiillinen heikkous oli syynä siihen, että minä ensi kerralla julistin teille evankeliumia, ja tiedätte, mikä kiusaus teillä oli minun ruumiillisesta tilastani; ette minua halveksineet ettekä vierroneet, vaan otitte minut vastaan niin kuin Jumalan enkelin, jopa niin kuin Kristuksen Jeesuksen. Missä on nyt teiltä kerskaaminen onnestanne? Sillä minä annan teistä sen todistuksen, että te, jos se olisi ollut mahdollista, olisitte kaivaneet silmät päästänne ja antaneet minulle.”

(Gal. 4:13-15)

Tämän raamatunkohdan on arveltu viittaavan siihen, että Paavalilla oli jokin silmänsairaus. Paavalin elämää ei muutenkaan Raamatussa kuvata helpoksi ja inhimillisesti onnelliseksi.

Koettelemuksissa kasvamme

Yksi kärsimyksen salaisuuksista on tässä: Ollessamme itsessämme heikkoja olemme väkeviä Kristuksessa, jotta emme luottaisi omaan vahvuuteemme, vaan turvaisimme yksin ja ainoastaan Jumalan voimaan. Kärsi-

myksen toinen salaisuus on siinä, että se pitää meidät nöyrinä.

”Ja etten niin erinomaisten ilmestysten tähden ylpeilisi, on minulle annettu lihaani pistin, saatanan enkeli, rusikoimaan minua, etten ylpeilisi. Tämän tähden olen kolmesti rukoillut Herraa, että se erkanisi minusta. Ja hän sanoi minulle: ”Minun armossani on sinulle kyllin; sillä minun voimani tulee täydelliseksi heikkoudessa.” Sen tähden minä mieluummin kerskaan heikkoudestani, että Kristuksen voima asettuisi minuun asumaan.” (2 Kor. 12:7-9)

Meille ihmisille on tyypillistä, että haluaisimme olla vahvoja, haluaisimme olla sankareita tai vähintäänkin samaistua sankareihin. Raamattu kuitenkin opettaa, että jos haluamme olla Jumalan sankareita, meidän tulee olla nöyriä ja ymmärtää, että olemme itsessämme heikkoja – omassa voimassamme emme voi tehdä mitään.

Jos jo olisimme täydellisiä, Jumalan ei tarvitsisi sallia meille koettelemuksia, vaikeuksia eikä sairauksia. Jos Joosef, Mooses ja Daavid olisivat olleet täydellisiä, Jumalan ei olisi tarvinnut hioa heitä tai muitakaan Jumalan miehiä, joista Raamatussa puhutaan. Jumala siis kasvattaa meitä koettelemusten kautta.

Nuorena, uskoon tultuani, olin innokas evankelioimaan. Tein paljon asioita ja olin varma siitä, että kun minä nyt kerron ihmisille, että Jumala on olemassa, vähintäänkin puoli kaupunkia tulee uskoon. En kuitenkaan näyttänyt saavan mitään aikaiseksi ja suuretkaan vaivannäköni eivät tuntuneet kantavan hedelmää. Kysyin rukouksessa Herralta, mikä minussa oikein on vialla?

Silloin Jumala puhui minulle Ruotsissa olevasta Vaasa-laivasta, jonka Ruotsin kuningas Kustaa II Aadolf rakensi 1621-1625 ratkaisemaan 30-vuotisen sodan ja suojelemaan ruotsalaisia kauppalaivoja. Olin käynyt muutamia vuosia aikaisemmin katsomassa sitä. Tuosta laivasta piti tulla ylivoimainen sota-alus, jonka 64 tykinkantamaa oli enemmän kuin millään muulla senaikaisella laivalla. Vaasa-laiva oli suurempi ja komeampi kuin mikään siihen mennessä rakennettu sotalaiva. Se painoi noin 1200 tonnia. Lisäksi siihen oli rakennettu yläkannelle yli 700 valtavaa koristepatsasta aina Raamatun sankareista kreikkalaisiin jumaliin ja roomalaisiin keisareihin.

Kävi kuitenkin niin, että tuo Vaasa-laiva upposi neitsytmatkallaan. Uppoamisen syytä etsittäessä huomattiin, että laivan suunnittelijat olivat unohtaneet jotakin. Kannella olevat painavat tykit ja patsaat olisivat vaatineet vastaavasti myös pohjapainoa. Pyhä Henki sanoi minulle: ”Jumala ei tee tätä virhettä.” Kun Jumala varustaa omiaan, Hän joutuu rakentamaan myös pohjalastia, jotta voimme pysyä pystyssä kaikissa varusteissamme. Hän myös karsii meistä turhan ylpeyden, joka vaarantaa pystyssä pysymisemme.

Meidän voi olla vaikeaa hyväksyä sitä, että Jumala kasvattaa meitä. Tuossa koulussa joudumme usein pettymään niin ihmisiin, itseemme kuin jopa Jumalaankin, kun kaikki ei suju niin kuin olemme haaveilleet. Meidän on kuitenkin hyvä muistaa, että Raamattu sanoo:

”Mutta me tiedämme, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat, niiden, jotka hänen aivoituksensa mukaan ovat kutsutut.” (Room. 8:28)

Jumala ei pakota meitä Hänen kouluunsa, vaan kysyy, olemmeko valmiit alistumaan Hänen muokattavikseen?

”Ja autuas on se, joka ei loukkaannu minuun.” (Matt. 11:6)

Monet loukkaantuvat Jumalan kasvattavassa koulussa. Mutta muista: Jumala ei jää mitään velkaa meille. Jos Hän vaatii meiltä jotakin, Hän antaa sen myös monin verroin takaisin.

Jotkut yrittävät itse uhrautua ja kärsiä tai antaa Jumalalle jotakin, mitä Hän ei pyydä, mutta sellaisella uhrilla ei ole mitään arvoa. Älä yritä matkia muita vaan ole kuuliainen siinä, mitä Jumala sinulta pyytää. Kun niin teet, olet maailman onnellisin ihminen.

Joskus se, mitä Jumala pyytää, on jotain, mitä emme halua antaa. Meidän mielestämme saattaa olla uskomatonta, että Jumala edes vaatii jotakin sellaista. Vaikka Jumalan teot olisivat meidän silmissämme käsittämättömiä, on silti ymmärrettävä, että kaikki, mitä Hän tekee, on oikeudenmukaista ja koituu lopulta meidän parhaaksemme. On myös hyvä muistaa se, että Jumala kasvattaa meitä taivasta varten, ei siis ensisijaisesti tätä aikaa varten. Toki ajallisetkin palvelutehtävämme vaativat usein koulutusta, mutta taivaassa meitä odottavat vielä paljon suuremmat tehtävät. Muista tämä, jos olet kärsimyksen koulussa: Kaikella on tarkoituksensa, Jumala ei koettele meitä turhaan.

Rukoile vihamiestesi puolesta

Jobista sanottiin, että hän oli jo ennen koettelemuksia ”*kaikista idän miehistä mahtavin*”. (Job 1:3) Jobilla ei todennäköisesti ollut mitään tarvetta rikastua enempää tai tulla vielä mahtavammaksi. Jos Jobilta olisi kysytty, olisiko hän valmis luopumaan kaikesta, mistä joutui luopumaan, hän tuskin olisi ollut. Etenkin jos Jumala olisi sanonut hänelle: ”Haluan antaa sinulle enemmän, siunata sinua enemmän, tehdä sinusta yhden maailmanhistorian suurimmista nimistä, mutta minun täytyy ensin viedä sinun lapsesi, omaisuutesi ja terveytesi.” Uskon, että Job olisi sanonut: ”Ei kiitos. Minä olen jo kaikista Idän miehistä mahtavin. En tarvitse enkä halua enää mitään enempää.” Mutta Jumalan tarkoitukspe-
rät ovat aina meitä suuremmat. Siksi Hän näkee meidän arvojärjestyk-
semme aivan eri tavoin kuin me.

On vaikeaa ymmärtää Jobin koettelemuksia mistään muusta näkökul-
masta kuin siitä, että Jumala kasvatti häntä tulevaa aikaa varten ja että
Job tulisi tuntemaan Hänet paremmin. Toki Jumala siunasi Jobia koet-
telemusten jälkeen vielä enemmän kuin ennen niitä, mutta se ei ole täs-
sä olennaisin asia, se on vain sivuvaikutus. Tärkeintä ennen kaikkea on
se, että koettelemustensa kautta Job oppi tuntemaan Jumalaa paremmin.

Mikä lopulta käänsi Jobin kohtalon?

*”Ja kun Job rukoili ystäväinsä puolesta, käänsi Herra Jobin kohtalon,
ja Herra antoi Jobille kaikkea kaksin verroin enemmän, kuin hänellä
ennen oli ollut.”* (Job 42:10)

Jumala ei voi siunata tai käyttää meitä, jos emme osaa siunata vai-
noojiamme ja rukoilla niiden puolesta, jotka ovat olleet tuottamassa
meille tuskaa. Anteeksianto on kaiken siunauksen edellytys. Kun alam-
me rukoilla vainoojijemme puolesta, alamme myös rakastaa heitä.

Kymmenykset vai 100 %?

“Minä olen totinen viinipuu, ja minun Isäni on viinitarhuri. Jokaisen oksan minussa, joka ei kannu hedelmää, hän karsii pois; ja jokaisen, joka kantaa hedelmää, hän puhdistaa, että se kantaisi runsaamman hedelmän.” (Joh. 15:1-2)

Vaikka Raamattu opettaa, että Jumala kasvattaa meitä omaa käyttöönsä varten, Hän ei ensisijaisesti halua muovata meistä ainoastaan käyttökelpoisia palvelijoita. Jumalan tärkein motiivi on kaipaus päästä läheisempään yhteyteen kanssamme. Tärkeintä on Jeesus ja minä, tärkeintä on Jeesus ja sinä. Meidän täällä olomme on valmennusta taivasta varten ja Jumala haluaa, että oppisimme jo täällä elämään Hänen yhteydessään.

Jotkut pelkäävät antaa Jumalalle täydet valtuudet elämässään. Toiset taas pelkäävät Jumalaa väärällä tavalla, vaikka eivät edes ole luovuttaneet elämänsä kokonaan Hänelle. Saatamme pelätä Jobin kohtaloa tai niitä asioita, joita Jumalan miehet ja naiset ovat joutuneet kokemaan antauduttuaan kokonaan Jumalan käsiin.

Mutta vasta kun olet uskaltanut sanoa Jumalalle: ”Olen kokonaan Sinun kädessäsi, tee mitä tahdot elämässäni”, voit kokea Jumalalle kokonaan antautumisen siunauksen.

Meille on opetettu, että Jumalalle pitää antaa kymmenykset. Mutta entä jos Jumala pyytää sinulta 20 % tai 30 % tai 50 % tai kaiken, kuten Jobilta?

Raamattu ei opeta kymmenyksien uhraamista palkasta, vaan se opettaa, että meidän tulee olla valmiita luopumaan kaikesta, jos Jumala niin vaatii.

Meille suomalaisille viinipuun leikkaamisesta tulee yleensä mieleen, että puu puhdistetaan leikkaamalla kuivat ja huonot oksat pois. Todellisuudessa tämä on viinipuun karsimisessa vasta toinen vaihe. Kun viinitarhuri ensimmäistä kertaa leikkaa viinipuun, hän ei jätä siihen kuin rungon jäljelle.

Tähän sinunkin tulee olla valmis, jos todella haluat päästä sisälle rikkaaseen hengelliseen elämään.

On myös hyvä tietää, että Jumala ei koskaan pakota meitä mihin-

kään. Hän odottaa aina, kunnes me sanomme: ”Olen sinun kädessäsi, muokkaa minua niin kuin tahdot.” Vasta tämän sanottuasi pääset näkemään, mitä Jumala todella haluaa ja voi elämässäsi tehdä.

Miksi Jumala antaa meidän kohdata kärsimyksiä?

Tässä lyhyt yhteenveto:

- kurittaakseen meitä
- puhdistaakseen meitä, jotta kantaisimme runsasta hedelmää
- kasvattaakseen meitä voittamaan pahan voimat
- tehdäkseen meistä itsessämme heikkoja, jotta Hänen voimansa tulisi meissä ilmi
- opettaakseen meitä turvaamaan ihmisviisauden sijasta Häneen
- valmistaakseen meitä iankaikkisuutta varten
- opettaakseen meitä vaeltamaan Hänen yhteydessään nyt ja ikuisuudessa.

Älä koskaan epäile Jumalan hyvyyttä. Jumala on hyvä. Hän on sitä silloinkin, kun et sitä ymmärrä. Jos olet antanut elämäsi Jumalan käsiin, niin voit olla varma, että kaikki, mikä sinua kohtaa, tapahtuu lopulta sinun parhaaksesi. Muista: vaikeudet sinun elämässäsi ovat vain siunauksia valepuvussa.

Elihu Pyhän Hengen vertauskuvana

Kun luin Jobin kirjasta Jobin ystävästä Elihusta, Pyhä Henki alkoi puhua minulle siitä, millainen Pyhä Henki on ja kuinka Hän toimii.

Meille suomalaisille on opetettu pienestä pitäen, että Jumala on kolminaisuus ja että Jumala toimii Pyhän Hengen kautta. Mutta ymmärrämmekö todella, miten Pyhä Henki toimii? Osaammeko tunnistaa, milloin puhuu Pyhä Henki ja milloin joku muu?

Olen kuullut uskovien sanovan, ettemme saisi palvoa Pyhää Henkeä, sillä vain Jumalaa ja Jeesusta saa palvoa. Näin ei kuitenkaan ole. Raamattu opettaa, että Jumala on kolmiyhteinen, vaikka sitä ei näillä sanoilla suoraan sanotakaan. On Isä Jumala, Poika Jeesus ja Pyhä Henki.

Isä kuvaa kaiken alkajaa. Jeesus on Poika, koska Jumala saattoi Marian raskaaksi Pyhästä Hengestä ja Jeesus syntyi ihmisen poikana. Pyhä Henki on Jumalan kolmas olomuoto, kolmas persoona.

Ei ole kolmea Jumalaa, ei kolmea mielipidettä, ei kolmen Jumalan työtiimiä, vaan ainoastaan yksi Jumala, joka muodostuu kolmesta persoonasta. Jeesus sanoi usein, että Hän ja Isä ovat yhtä.

”Minä ja Isä olemme yhtä.” (Joh. 10:30)

”Kuinka te sanotte sille, jonka Isä on pyhittänyt ja lähettänyt maailmaan: ’Sinä pilkkaat Jumalaa’, sen tähden että minä sanoin: ’Minä olen Jumalan Poika’? Jos minä en tee Isäni tekoja, älkää uskonto minua. Mutta jos minä niitä teen, niin, vaikka ette uskoisikaan minua, uskokaa minun tekojani, että tulisitte tuntemaan ja ymmärtäisitte Isän olevan minussa ja minun olevan Isässä.” (Joh. 10:36-38)

Myös Pyhä Henki edustaa täydellisesti samaa kuin Jeesus ja Jumala. Jotkut kysyvät, pitäisikö rukoilla Jeesusta vai Jumalaa. Et tule saamaan

erilaista vastausta eikä sinua kohdella eri tavoin riippumatta siitä, rukousetko Jumalaa, Jeesusta vai Pyhää Henkeä. He kaikki ovat yhtä.

”Filippus sanoi hänelle: ”Herra, näytä meille Isä, niin me tyydymme”. Jeesus sanoi hänelle: ”Niin kauan aikaa minä olen ollut teidän kanssanne, etkä sinä tunne minua, Filippus! Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän; kuinka sinä sitten sanot: ’Näytä meille Isä’? Etkö usko, että minä olen Isässä, ja että Isä on minussa? Niitä sanoja, jotka minä teille puhun, minä en puhu itsestäni; ja Isä, joka minussa asuu, tekee teot, jotka ovat hänen. Uskokaa minua, että minä olen Isässä, ja että Isä on minussa; mutta jos ette, niin uskokaa itse tekojen tähden.” (Joh. 14: 8-11)

Kun Jumala loi ihmisen, Hän sanoi: *”Tehkäämme ihminen kuvaksemme, kaltaiseksemme.”* (1 Moos. 1:26) Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen. Samoin kuin Jumala on kolminaisuus, niin myös ihminen on kolmiosainen. Ihmisen olemukseen kuuluvat henki, sielu ja ruumis.

Ruumis on se osa, jonka näemme ja jossa todellinen ihminen elää. Eräs pieni tyttö hyppeli aamulla isänsä päällä ja yritti herättää tätä. Isä kuitenkin teeskenteli nukkuvansa. Lopulta tyttö tuli levottomaksi, katsoi isää oikein läheltä, raotti hänen silmäluomiaan ja kysyi: ”Isi, oletko sinä siellä?” Hänkin ymmärsi, että todellinen ihminen elää ruumiin sisällä.

Sielu muodostaa meidän persoonamme. Sielu on se, joka kokee nautintoa ja surua, mutta myös tekee syntiä. Ihmisen henki puolestaan on se osa meistä, joka kaipaa Jumalan yhteyteen. Juuri henki erottaa ihmisen eläimestä. Eläimillä ei ole sitä henkeä, jonka Jumala puhalsi ihmiseen.

Voimme nähdä kaikissa maailman kulttuureissa, miten ihminen etsii Jumalaa. Ihminen kaipaa Jumalan yhteyteen ja ilmaisee sen monin tavoin. Mutta jos ihminen ei kuule Jeesuksesta, hän ei koskaan saa todellista tyydytystä henkeensä. Hän kokee, että häneltä puuttuu jotain tärkeää. Tämä on jumalkaipuuta.

Ei kuitenkaan yksin ihminen kaipaa Jumalan yhteyteen, vaan myös Jumala kaipaa yhteyttä ihmiseen, johon Hän on puhaltanut henkensä.

”Vai luuletteko, että Raamattu turhaan sanoo: ”Kateuteen asti hän

halajaa henkeä, jonka hän on pannut meihin asumaan?” (Jaak. 4:5)

Ihminen on kuin kolmikerroksinen pyramidi. Jos hän ei ole uskossa, häntä hallitsevat ylimpänä ruumiin tarpeet eli ns. lihallisuus. Toisessa kerroksessa elää sielu. Alimmassa henki. Kun ihminen tulee uskoon, henki alkaa hallita ihmistä.

Synti saa Pyhän Hengen murheelliseksi

Kun Jumala puhuu meille, on joskus vaikeaa ymmärtää, kuka itse asiassa puhuu. Emme siis välttämättä tiedosta, puhuuko meille Jeesus, Pyhä Henki vai Jumala.

Raamatun mukaan meille puhuu Pyhä Henki. Jeesus opetti, että kun Hän menee pois, niin Hän lähettää meille Pyhän Hengen. Jeesus siis meni takaisin taivaaseen, mistä Hän oli tullutkin, ja lähetti meille Pyhän Hengen.

”Kuitenkin minä sanon teille totuuden: teille on hyväksi, että minä menen pois. Sillä ellen minä mene pois, ei Puolustaja tule teidän tyköne; mutta jos minä menen, niin minä hänet teille lähetän.” (Joh. 16:7)

Eikö Jeesus sitten Jumalana pystynyt olemaan kaikkialla meidän kanssamme kuolemansa jälkeen? Miksi Hän sanoi näin?

Minulla on kolme poikaa. Kun he olivat pieniä, luin heille iltaisin lasten Raamattua. Eräänä iltana luin vedenpaisumuksesta. Teksti kertoi, että Jumala tuli murheelliseksi, kun näki ihmisten pahuuden. Silloin 5-vuotias vanhin poikani nosti sormen pystyyn ja kysyi: ”Eikö Raamattu opeta, että taivaassa ei ole mitään pahaa eikä murhetta?” Vastasin, että näin on. Siihen poika sanoi: ”Eikö Raamattu myös sano, että Jumala on taivaassa? Miten sitten Jumala tuli murheelliseksi?”

Hän ymmärsi suuren totuuden. Jumala ei voi tulla murheelliseksi, koska Hän on taivaassa. Mutta Raamattu opettaa, että Pyhä Henki voi olla murheellinen, koska Hän on maan päällä.

Vanhan liiton aikana Pyhä Henki oli vain joidenkin ihmisten yllä. Heitä sanottiin profeetoiksi. Pyhän Hengen vuodatuksen jälkeen, siis helluntain jälkeen, Pyhä Henki lepää kaiken luomakunnan yllä. Jokainen, joka haluaa, voi tulla osalliseksi Pyhän Hengen voimasta ja yhtey-

destä Jumalaan Pyhän Hengen kautta.

Voimme tehdä Pyhän Hengen myös murheelliseksi.

”Älkääkä saattako murheelliseksi Jumalan Pyhää Henkeä, joka on teille annettu sinetiksi lunastuksen päivään saakka.” (Ef. 4:30)

Kun me uskovat teemme syntiä, mitä aiheutamme sillä Jumalalle? Syntiä tekevä tekee syntiä pääasiassa itseään vastaan eli hän tekee itselleen vahinkoa. Mutta koska Jumala haluaa, että olisimme onnellisia ja eläisimme Hänen yhteydessään, Pyhä Henki tulee murheelliseksi siitä, että teemme syntiä. Synti näet rikkoo yhteyden, joka meillä on Jumalan kanssa.

Huomaa, että Efesolaiskirjeessä sanotaan, että Pyhä Henki on annettu meille sinetiksi. Jeesuksen aikaan sinetti tarkoitti allekirjoitusta, omistusoikeutta tai valtakirjaa. Pyhä Henki on meissä se, joka todistaa, että olemme Jumalan lapsia.

”Henki itse todistaa meidän henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapsia.” (Room. 8: 16) Pyhän Hengen yksi tehtävä on siis todistaa meissä, että olemme uskossa.

Jeesus sanoi Pyhän Hengen olevan myös puolustaja. Pyhä Henki johtaa meidät kaikkeen totuuteen, kertoo tulevat asiat ja kirkastaa Kristuksen.

”Minulla on vielä paljon sanottavaa teille, mutta te ette voi nyt sitä kantaa. Mutta kun hän tulee, totuuden Henki, johdattaa hän teidät kaikkeen totuuteen. Sillä se, mitä hän puhuu, ei ole hänestä itsestään; vaan minkä hän kuulee, sen hän puhuu, ja tulevaiset hän teille julistaa. Hän on minut kirkastava, sillä hän ottaa minun omastani ja julistaa teille. Kaikki, mitä Isällä on, on minun; sen tähden minä sanoin, että hän ottaa minun omastani ja julistaa teille.” (Joh. 16:12-15)

Huomaa että Pyhä Henki on persoona. Hän ei ole vain jokin Jumalan toimiva voima. Tässä puhutaan siitä, mitä persoona tekee. Hän ottaa Jeesuksen omasta ja julistaa sen eteenpäin.

Mistä tunnistamme Pyhän Hengen?

Miten sitten osaamme tunnistaa, milloin Pyhä Henki toimii?

Alussa mainitsin siitä, että Jobin kirjassa Elihu on Pyhän Hengen symboli. Elihu lasketaan usein samaan sarjaan Jobin kaikkien ystävien kanssa. Mutta huomaa, että Jumala ei tuominnut Elihua, kuten Hän tuomitsi Jobin kolme muuta ystävää.

”Mutta sen jälkeen kuin Herra oli puhunut Jobille nämä sanat, sanoi Herra teemanilaiselle Elifaalle: ”Minun vihani on syytynyt sinua ja sinun kahta ystävääsi kohtaan, koska ette ole puhuneet minusta oikein niin kuin minun palvelijani Job.” (Job 42:7)

Se, että Jumala ei tuominnut Elihun puhetta, osoittaa, että Hän oli samaa mieltä Elihun kanssa.

Jobin kirjassa Elihu esiintyi viimeisenä puhujana ennen Jumalan ilmestymistä. Elihu ikäänkuin valmisti tietä Jumalalle.

”Kun nuo kolme miestä eivät enää vastanneet Jobille, koska hän oli omissa silmissään vanhurskas, vihastui buusilainen Elihu, Baarakelin poika, joka oli Raamin sukua; Jobiin hän vihastui, koska tämä piti itseään Jumalaa vanhurskaampana, ja tämän kolmeen ystävään hän vihastui, koska he eivät keksineet vastausta, jolla olisivat osoittaneet Jobin olevan väärässä. Elihu oli odottanut vuoroa puhuakseen Jobille, koska toiset olivat iältään häntä vanhemmat.” (Job 32:1-4)

Elihu oli hienotunteinen. Niin kauan kuin muut olivat äänessä, hän ei alkanut taistella puheenvuorosta, vaikka tiesi olevansa oikeassa. Hän oli hiljaa ja odotti. Juuri näin Pyhä Henki toimii. Hän ei riitele muiden kanssa eikä aja väkisin asiaansa.

Ihmisissä huomaa harvoin tällaista hienotunteisuutta. Yleensä harva osaa olla hiljaa etenkin silloin, kun uskoo itsensä olevan oikeassa ja muiden väärässä. Elihu sen sijaan sanoi toistamiseen, että hän odotti, että joku vastaisi viisaasti, mutta ei kuullut sellaista vastausta. Pyhä Henki etsii Jumalan tahdon mukaisia ihmisiä.

Pyhä Henki etsii niitä, jotka palauttaisivat ihmiset Jumalan yhteyteen. *”Minä etsin heidän joukostansa miestä, joka korjaisi muurin ja*

seisoisi muurinaukossa minun edessäni maan puolesta, etten minä sitä hävittäisi, mutta en löytänyt.” (Hes. 22:30)

Kun Pyhä Henki puhuu meille, Hän puhuu suoraan. Joskus se loukkaa ihmistä, toisinaan se rohkaisee.

Elihu on siis Pyhän Hengen vertauskuva, ei Pyhä Henki. Elihu toimi kuten Pyhä Henki.

”Vilpittömästä sydäimestä lähtevät sanani; mitä tietävät, sen huuleni suoraan sanovat. Jumalan henki on minut luonut, ja Kaikkivaltiaan henkäys elävöittää minut.” (Job 33:3-4)

Houkutus Jumalan syyttämiseen

Pyhä Henki ei kauhistuta eikä loukkaa ihmistä, vaan puhuu hienotunteisesti mutta suoraan.

”Katso, ei käy minusta kauhu, joka sinut peljästyttää, eikä minun painoni ole raskaana ylläsi. Mutta sinä olet sanonut korvieni kuullen, minä olen kuullut sinun sanojesi äänen: ’Puhdas minä olen, rikoksesta vapaa; olen viaton, eikä minussa ole vääryyttä. Katso, hän keksii vihan syytä minua vastaan, hän pitää minua vihollisenansa; hän panee minun jalkani jalkapuihuhun, vartioitsee kaikkia minun polkujani.’ Katso, sinä et ole oikeassa - niin minä vastaan sinulle - sillä Jumala on suurempi kuin ihminen. Miksi olet riidellyt häntä vastaan, jos hän ei vastaa kaikkiin ihmisen sanoihin?” (Job 33:7-13)

Elihu nuhteli Jobia siitä, että tämä syytti Jumalaa. Kuinka usein me ihmiset syyllistymmekään siihen? Kun jokin asia menee pieleen, kysymme heti, missä Jumala oli. Miksi Jumala ei tehnyt mitään? Joku jopa pilkkaa: nukkuiko Jumala?

Etenkin jonkin suuren katastrofin kohdatessa nekin, jotka eivät koskaan ole uskoneet Jumalaan – tai ehkä juuri he – syyttävät Jumalaa äännekkäimmin. Ajattele, kuinka ristiriitaista! Ihminen, joka ei ole koskaan uskonut Jumalaan, alkaa syyttää Häntä, kun asiat eivät suju niin kuin niiden pitäisi.

Olin 11-vuotias, kun aloin etsiä Jumalaa. Kyselin, onko Jumala olemassa, ja päätin laittaa Hänet koetukselle. Sanoin: ”Jos olet olemassa, niin kurita minua, kun teen jotain väärin.” Seuraavana päivänä lensin polkupyörältäni hurjan mäenlaskun jälkeen ja makasin märällä kadulla reisi-
luu poikki. Röntgenkuva näytti, että reisi-
luu oli kolmessa osassa. Leikkaus kesti 7 tuntia. Jalan läpi laitettiin rauta, johon kiinnitettiin 43 kiloa painoa vetämään jalkaa suoraksi.

Kivet olivat valtavat. Aluksi olin rohkea. Purin hammasta yhteen ja kun se ei riittänyt, purin huultani, ja kun huulet olivat aivan rikki, aloin purra kieltäni. Kun en enää pystynyt puremaan sitäkään, aloin itkeä. Itkin koko päivän. Yöllä heräsin siihen, etten päässyt kääntymään. Minuun iski suljetun paikan kammo. Reuhdoin hullun lailla jalkaani ja sain luut aivan levälleen.

Seuraavana päivänä ne operoitiin uudestaan paikoilleen. Sama toistui joka yö ja joka päivä viikon ajan. Kaiken päivää vain itkin. Lopulta suutuin Jumalalle.

Yhtäkkiä Jumalan Henki laskeutui ylleni ja aloin ajatella. Tajusin, että jos Jumalaa ei ole olemassa, on järjetöntä raivota Hänelle. Ja jos Jumala on olemassa, niin kuinka uskallan syyttää Häntä. Ymmärsin hetkessä aivan selvästi, että Jumala todella on olemassa. Hänen pyhyytensä ympäröi minut. Kuiskasin hiljaa Jumalalle: ”Miksi?” Usein sanotaan, että älä kysy Jumalalta ”miksi”. Minä kehotan kuitenkin kysymään, jos siltä tuntuu. Minulle Jumala vastasi.

Valtava kuolemanpelko valtasi minut. En ollut silloin vielä uskossa. Tiesin, että olen syntinen ihminen. Itse asiassa tiesin, että olen maailman syntisin ihminen. Minulle tuli äärettömän todeksi se, että Jumala oli nähnyt raivoni ja kuullut kaiken, mitä olin Hänelle sanonut, että yksinkertaisesti vain tiesin joutuvani kadotukseen.

Mutta sitten rukoilin ja Jumalan rauha laskeutui ylleni. Hetkessä minusta tuli maailman onnellisin ihminen. Ymmärsin 11-vuotiaana sen, mitä monet eivät opi ymmärtämään koko elämänsä aikana. Mitä järkeä on syyttää Jumalaa, jota ei ole? Ja toisaalta: kuinka kukaan uskaltaa syyttää Jumalaa, joka on?

Eivät ongelmani siihen loppuneet ja moni, jolle olen kertonut koetelemuksistani, on sanonut minulle: ”Ei Jumala ole tuollainen.” Siksi haluan vakuuttaa sinulle, että Jumala ei jää koskaan kenellekään mitään

velkaa. Jos joudut kärsimään Hänen takiaan, saat sen monin verroin takaisin.

Pyhä Henki toimii rakkaudesta

Meillä on hyvä Jumala, joka ajattelee kaikessa vain meidän parastamme. Pyhä Henki ei koskaan tuo kauhua eikä pelkoa ihmisen elämään eikä osoita meidän heikkouksiamme, vaan jos Pyhä Henki nuhtelee meitä, Hän tekee sen rakkaudesta.

”Katso, ei käy minusta kauhu, joka sinut peljästyttää, eikä minun painoni ole raskaana ylläsi.” (Job 33:7)

Pyhä Henki on neuvonantaja. *”Sillä onko tässä sanottu Jumalalle: ’Kyllä minä kärsin, en enää pahoin tee. Mitä en näe, neuvo minulle; jos olen tehnyt vääryyttä, en sitä enää tee.’” (Job 34:31-32)*

Pyhä Henki ei koskaan pakota meitä tekemään jotakin. Hän vetää meitä parannukseen Jumalan rakkaudella. Voimme usein rukoilla, että Jumala pakottaisi jonkun sukulaistemme uskoon, tai pyytää, että Hän kurrittaisi ihmisiä niin, että he kääntyisivät Hänen puoleensa, mutta Pyhä Henki ei toimi näin.

Pyhä Henki kutsuu, odottaa ja on kärsivällinen. Hän odottaa, että pyydämme Jumalalta vastauksia kysymyksiimme. Älä usko niitä, jotka sanovat, että et saa kysyä ”miksi”. Joskus tämä kysymys kuitenkin kertoo epäuskosta. Se voi kertoa siitä, että epäilet Jumalan hyvyyttä.

Epäusko on juuri siksi niin suuri synty, koska se kyseenalaistaa Jumalan hyvyyden. Jumala kuitenkin ymmärtää ja tietää, kuinka paljon koetuksia me kestämmme. Raamattu sanoo, että Hän ei salli meitä kiusattavan yli voimiemme (1 Kor. 10:13). Uskon, että kutsumuksemme mitataan sillä, paljonko kestämmme koetuksia.

Elihu yritti kehottaa Jobia uskomaan siihen, että Jumalalla oli hänen koetuksiinsa jokin tarkoitus. Älä sinäkään epäile Jumalan hyvyyttä. Pyydä rohkeasti Jumalaa kertomaan, mitä sinun pitäisi tehdä toisella tavalla, jos koettelemuksesi johtuvat sinusta itsestäsi ja omista teoista-

si. Tällaista asennetta Jumala odottaa meiltä.

Kannattaa lukea tarkkaan kaikki, mitä Elihu opetti. Hänen neuvonsa kertovat, miten Jumala odottaa meidän toimivan koetuksissa.

Elihun sanoma oli: ”... *ei kysytä: 'Missä on Jumala, minun Luojani, joka yöllä saa viriämään ylistysvirret.*” (Job 35:10)

Yö kuvaa pimeyttä. Tilannetta, jossa Job oli. Tilannetta, jossa mekin usein olemme, kun kaikki näyttää täysin epätoivoiselta. Elihu ei kehottanut kysymään Jumalalta ”miksi”. Hän neuvoi etsimään Jumalaa, joka vaikeuksien keskellä saa meidät luottamaan Häneen hyvänä Isänä. Hyvä Jumala voi epätoivoisessakin tilanteessa antaa rauhan sydämeemme ja saa meidät koettelemuksien keskellä laulamaan ylistyslauluja.

Luvussa 36 tulee täysin selväksi, ketä Elihu edustaa. Hän sanoo: ”*Mal-tahan vähän, niin julistan sinulle, sillä vielä on minulla Jumalan puolesta puhuttavaa. Minä noudan tietoni kaukaa ja osoitan Luojani oikeuden; sillä totisesti, sanani eivät ole valhetta - mies, jolla on täydellinen tieto, on edessäsi.*” (Job 36:2-4)

Jeesus sanoi Pyhästä Hengestä: ”*Hän on minut kirkastava, sillä hän ottaa minun omastani ja julistaa teille.*” (Joh. 16:14).

Loppuosan Elihun puheesta voi kiteyttää tähän jakeeseen: ”*Olisiko hänelle ilmoitettava, että tahtoisin puhua? Kukapa vaatisi omaa tuhoansa!*” (Job 37:20)

Elihu haluaa sanoa: Ole aralla tunnolla Jumalan edessä. Älä aseta itseäsi Jumalan tasolle. Jumala ei ole kuin ihminen. Hän tietää aina, mitä tekee.

Elihu valmisti Jobin sydämen Jumalan kohtaamiselle. Näin mekin muutimme Pyhän Hengen läsnäolossa. Jumala puhui Jobille: ”*Silloin se muuttuu niin kuin savi sinetin alla.*” (Job 38:14)

Aiemmin totesin, että Pyhä Henki kuvataan Uudessa testamentissa sinettinä. Savi on taas ihmisen vertauskuva. Me muutimme Pyhän Hengen läsnäolossa.

Näe, mitä Jumala tekee

Jeesus sanoi myös, että Pyhä Henki julistaa meille tulevia asioita. *”Ja tulevaiset hän teille julistaa.”* (Joh. 16:13)

Vanhassa testamentissa Jumala asetti koko arvovaltansa sen varaan, että Hän ilmoittaa meille kaikki etukäteen. Vain Jumala voi tietää tulevat asiat. Samalla tavalla Jumala näyttää meille asioita, joita Hän tulee tekemään. Kun Jumala haluaa toimia, Hän ilmoittaa sen omilleen.

”Sillä ei Herra, Herra, tee mitään ilmoittamatta salaisuuttaan palvelijoilleensa profetoille.” (Aam. 3: 7)

Jumala sanoi minulle vähän aikaa sitten: suurinta ei ole se, mitä teet, vaan se, mitä näet. Olin hämmästynyt, enkä oikein meinannut ymmärtää, mitä Hän tarkoitti. Sitten ymmärsin: jos elät Jumalan johdatuksessa ja Jumala alkaa toimia elämässäsi, saat vain katsella ja ihmetellä kaikkea sitä, mitä Jumala tekee ympärilläsi. Jumala vie sinut tilanteisiin, joissa Hän toimii, tilanteisiin, joissa vain hämmästellen katselet, mitä ympärilläsi tapahtuu.

Jeesus sanoi: *”Totisesti, totisesti minä sanon teille: Poika ei voi itsestensä mitään tehdä, vaan ainoastaan sen, minkä hän näkee Isän tekevän; sillä mitä Isä tekee, sitä myös Poika samoin tekee.”* (Joh. 5: 19)

Ellemme näe, mitä Jumala tekee, emme osaa tehdä oikeita tekoja. Ja vielä enemmän: usko tulee näkemisestä ja kuulemisesta. Siinä sinut kytketään Jumalan maailmaan. Hengessä näkeminen liittää sinut osaksi Jumalan maailmaa, jossa ihmeet ovat luonnollisia, eikä mikään ole mahdotonta. Et voi tehdä uskon tekoja ellet näe, mitä Jumala tekee.

Kaikki, mitä olemme uskossa kokeneet, on Jumalan tekoa.

”Jeesus vastasi ja sanoi heille: ”Se on Jumalan teko, että te uskotte häneen, jonka Jumala on lähettänyt”. (Joh. 6: 29)

”Ei kukaan voi tulla minun tyköni, ellei Isä, joka on minut lähettänyt, häntä vedä; ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä.” (Joh. 6: 44) Et olisi uskossa, ellei Jumala olisi vetänyt sinua lähelleen. Kukaan meistä ei olisi uskossa, ellei Pyhä Henki olisi kutsunut meitä.

Jumala opetti minulle myös, että mitä enemmän näen Jumalan toimivan, sitä enemmän näen ihmeitä ympärilläni. Kun alamme elää Pyhän Hengen läsnäolossa, niin saamme myös nähdä enemmän kaikkea sitä, mitä Pyhä Henki tekee.

Mistä erotamme henget?

Mistä sitten voimme erottaa, onko jokin sanoma Pyhästä Hengestä vai jostain muusta lähteestä? Ovatko kaikki toteutuvat profetiat Pyhästä Hengestä? Voiko uskova saada sanomia, jotka ovat sielunvihollisesta?

Kuten aiemmin kävi ilmi, Pyhä Henki on hienotunteinen. Yksi asia, josta Pyhän Hengen toiminnan tunnistaa, on se, että Pyhä Henki ei koskaan nolaa tai loukkaa ihmistä muiden edessä.

”Minun lampaani kuulevat minun ääntäni, ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua.” (Joh. 10:27)

Parhaiten opimme erottamaan Pyhän Hengen äänen muista äänistä elämällä Jumalan yhteydessä.

”Mutta vahva ruoka on täysi-ikäisiä varten, niitä varten, joiden aistit tottumuksesta ovat harjaantuneet erottamaan hyvän pahasta.”

(Hepr. 5: 14)

Huomaa, että tässä sanotaan ”erottamaan hyvän pahasta”. On tärkeää, että kiinnitämme huomiomme hyvään emmekä pahaan.

Ei tarvitse olla kovinkaan kokenut uskova, jotta osaa tunnistaa Pyhän Hengen äänen. Luin jälleen kerran pojilleni lasten Raamattua. Luke-massani tekstissä kerrottiin siitä, kuinka Jeesus tuli alas Ilmestysvuorelta ja huomasi, että opetuslapset eivät olleet voineet auttaa sairasta poikaa. Lastenraamattu kertoi, miten Jeesus nuhteli opetuslapsia epäystävälliseen sävyyn. Kun luin tuon kohdan, Ekulla oli taas sormi pystyssä. Hän kysyi: ”Sanoiko Jeesus todella noin?” Aloin miettiä asiaa ja tajusin, että tämä kohta oli aika lennokkaasti tulkittu, eikä minunkaan mielestäni ollut Raamatun hengen mukainen. Ekku pyysi minua lukemaan sen ”oikeasta Raamatusta”.

Hyvin usein kuulee sanottavan, että jonkun profetiat ovat todella tarkkoja tai että hänen täytyy olla Jumalan profeetta, koska hän ennusti jonkin asian oikein. Se, että jonkun profetia toteutuu, ei kuitenkaan vielä todista, että se olisi ollut Jumalasta. Totuus on, että henkivalloissa, tässä meitä ympäröivässä ilmassa tai ilmatilassamme, on valtavasti ilmestystietoa, joka on mitä erilaisimpien henkivaltojen käsissä.

Jos Jumala puhuu sinulle jotain unessa, sielunvihollinen ei kuule sitä. Mutta kun kerrot sen eteenpäin jollekin, niin se onkin jo yleistä tietoa.

Muista, että Jumala ei kerro salaisuuksiaan hölösuille. Kaikki, mitä sinulle kerrotaan, ei ole tarkoitettu katoilta julistettavaksi. Jos Jumala esimerkiksi puhuu sinulle valtakuntansa työstä tai jostain tehtävästä, ei ole viisasta kertoa sitä kaikille.

Jeesus puhui tarkoituksella usein niin, ettei sielunvihollinen ymmärtänyt Häntä. Opetuslapset ihmettelivät, miksi Jeesus ei puhunut suoraan vaan vertauskuvilla.

”Niin hänen opetuslapsensa tulivat ja sanoivat hänelle: ”Minkä tähden sinä puhut heille vertauksilla?” Hän vastasi ja sanoi: ”Sen tähden, että teidän on annettu tuntea taivasten valtakunnan salaisuudet, mutta heidän ei ole annettu.” (Matt. 13:10-11)

Jumala puhuu meille usein salaisuuksin, jotta voisimme ymmärtää asiat vain, kun Pyhä Henki selittää ne meille. Näinhän on Raamatun kirjoitustenkin laita. Ne ovat täynnä Jumalan salaisuuksia, jotka avautuvat meille vain Pyhän Hengen selittäminä. Monet Raamatun ilmoitukset olivat salattuja jopa tuhansia vuosia, ennen kuin Jeesuksen tulemus avasi uskovien silmät näkemään ne. Kaikki salaisuudet eivät ole vielääkään auenneet.

Jos kuulet joltakin ilmestyksen tai näet itse sellaisen, on hyvä muistaa muutamia asioita, joista varmasti tiedät, että se on Jumalasta:

- koet rauhan sydämessäsi
- se ei ole ristiriidassa Jumalan Sanan kanssa
- se toteutuu (joskus asiat toteutuvat hitaammin kuin me luulemme).

Tosiasia on, että Jumala puhuu tänäkin päivänä ilmestyksin, profetioin

ja esimerkiksi unien kautta. Me emme saa halveksia sitä, että Pyhä Henki toimii. Meidän pitää kuitenkin oppia erottamaan, mikä on Pyhän Hengen ääni ja mikä on jostakin muusta hengestä.

Kaikki väärät profetiat eivät ole sielunvihollisesta, vaan profetioita voi nousta usein myös ihmisen omasta mielikuvituksesta. Ei pidä olla niin sinisilmäinen, että uskoo jokaista profetiaa. Mieluummin kannattaa kyseenalaistaa jokainen profetia, ellei Pyhä Henki erikseen anna siitä oikeaksi vahvistavaa todistusta.

Usein kun vaikeat ajat tulevat johonkin maahan tai aikakauteen, niin myös väärät profetiat lisääntyvät. Epävarmat ajat synnyttävät väärää profetioita.

Kun Pyhä Henki puhuu, Hänellä on aina jokin selvä tarkoitus. Pyhä Henki ei siis pelottele eikä mässäile tulevilla vaikeilla ajoilla, vaan rohkaisee meitä valmistautumaan niihin ja ymmärtämään, että Jumalalla on kaikki hallinnassaan.

Toivon, että tämä, mitä Jumala on minulle näyttänyt, ei tee ketään levottomaksi vaan lisää uskoa siihen, että Jumala voi pitää meistä huolta vaikeinakin aikoina. Hän tietää kaiken ja Hänellä on kaikki hallinnassa.

Daavid ja Jumalan voitelu

Daavid oli yksi Israelin suurimmista kuninkaista. Hän oli Ruutin pojanpoika, Ruut puolestaan moobilainen, Noomin miniä. Ruutin tarinan voimme lukea Raamatusta Ruutin kirjasta.

On mielenkiintoista huomata, että Mooseksen kirjan puhtautta koskeissa määräyksissä sanotaan: *”Älköön ammonilainen ja moobilainen pääskö Herran seurakuntaan; älkööt heidän jälkeläisensä edes kymmenennessä polvessa koskaan pääskö Herran seurakuntaan.”* (5 Moos. 23:3)

Kaiken lisäksi juutalaisuus periytyi juutalaisen tavan mukaan äidin puolelta. Daavidilla ei siis olisi periaatteessa ollut oikeutta olla edes israelilainen. Mutta Jumala ei katso henkilöön, vaan Hänelle merkitsee vain ja ainoastaan se, mitä ihmisen sydämessä on.

Vain Daavidin aikana Israelilla oli ne maantieteelliset rajat, jotka Mooseksen kirjassa oli Israelille luvattu.

Daavid voideltiin Israelin kuninkaaksi melko tarkkaan 3 000 vuotta sitten. Daavid oli rikkaasta talosta, mutta juutalaisen perimätiedon mukaan hän oli syntynyt isänsä syrjähyypystä palvelijattaren kanssa. *”Katso, minä olen synnissä syntynyt, ja äitini on minut synnissä siittänyt.”* (Ps. 51:7)

Daavid ei puhu missään psalmissa isästään eikä lisaista muutenkaan kerrota Raamatussa kovin paljoa. Sen sijaan Daavid sanoo psalmissa 116: *”Oi Herra, minä olen sinun palvelijasi, sinun palvelijasi minä olen, sinun palvelijattaresi poika!”* (Ps. 116:16, myös Ps. 86:16). Daavidin äiti oli siis selvästi harras uskova.

Jumalan mielen mukainen

Raamattu kertoo, että Daavid oli lammaspaimen. Se ei ollut tavallinen ammatti rikkaan miehen pojalle, mutta jos Daavid oli syntynyt isänsä syrjähyppystä, se selittäisi asian. On mielenkiintoista ajatella, että Jumala löytää lammaspaimenen, josta hän sanoo: olen löytänyt ”*mieleni mukaisen miehen*”. (1 Sam. 13:14)

Ajattele tätä: Jumala on kiinnostunut jokaisesta ihmisestä ja Hän etsii niitä, jotka haluavat elää Häntä lähellä. Jumala etsii erityisesti ihmisiä, jotka etsivät Häntä. Vaikka olisit kuinka halveksittu ja vähäarvoisen ihmisten silmissä, Jumala on kiinnostunut sinusta.

Mikä nuorena lammaspaimenena oli sellaista, joka tällä tavalla herätti Jumalan huomion?

Raamattu ei kerro Daavidista kirjoitettiin ennen kuin Samuel tuli voitelemaan hänet kuninkaaksi. Voimme kuitenkin nähdä jotain Daavidin elämästä hänen kirjoittamistaan psalmeista.

Kun luemme psalmia 23, se kertoo meille siitä, millainen Jumala meillä on. Samalla se mielestäni kertoo myös siitä, millainen paimen Daavid itse oli.

Hän oli paimen, joka rakasti laumaansa ja jota lauma rakasti. Lampaat kokivat olonsa turvalliseksi Daavidin lähellä. Jos hyönteiset kiusasivat pieniä lampaita, Daavid voiteli niiden päät öljyllä. Hän vei lampaat reheville ruohikoille syömään. Hän suojeli lampaita niin hyvin kuin pystyi. Hän etsi kadonneet lampaat ja nosti ylös kuoppaan joutuneet.

Ja Daavid ymmärsi, että tällainen paimen on myös hänen Jumalansa. Tästä on syntynyt yksi pidetyimmistä psalmeista.

Voimme hyvin kuvitella, miten Daavid kärsi, kun leijona tai karhu tuli ja vei lampaan hänen laumastaan. Uskon, että hänen sydämeensä sattui.

Raamatusta käy ilmi myös se, että Daavid oli musikaalinen ja soitti senaikaista kanteleen kaltaista soitinta.

Jumalan voitelu

Eräänä päivänä Daavidin luo tultiin tuomaan kiireistä ja erikoista sanaa: Samuel on täällä ja hän kutsuu sinua luokseen.

Daavid ei tiennyt, että tuo sanoma tulisi muuttamaan koko hänen elämänsä. Daavid vietiin veljiensä keskelle ja Samuel kaatoi voiteluöljyn hänen päähänsä. Raamattu ei sano, että Samuel olisi silloin kertonut, että Daavid tässä sai voitelon Israelin kuninkaaksi.

”Ja Samuel kysyi Iisailta: ”Siinäkö olivat kaikki nuorukaiset?” Hän vastasi: ”Vielä on nuorin jäljellä, mutta hän on kaitsemassa lampaista.” Niin Samuel sanoi Iisaille: ”Lähetä noutamaan hänet, sillä me emme istu ruualle, ennen kuin hän tulee tänne.” Silloin tämä noudatti hänet; ja hän oli verevä, kaunissilmäinen ja sokea nähdä. Ja Herra sanoi: ”Nouse ja voitele tämä, sillä hän se on.” Niin Samuel otti öljysarven ja voiteli hänet hänen veljiensä keskellä. Ja Herran henki tuli Daavidiin, siitä päivästä ja yhä edelleen.” (1 Sam. 16:11-13)

Mikään Raamatussa ei viittaa siihen, että Daavid tai kukaan hänen perheestään olisi tiennyt, että Daavid voideltiin nimenomaan Israelin kuninkaaksi. Myös se, että Daavid palasi takaisin lampaiden luokse, todistaa tämän. Voimme myös Daavidin perheen käyttäytymisestä päätellä, että he eivät ymmärtäneet, mitä tarkoitusta varten Daavid voideltiin.

Mutta vaikka kaikki Daavidin elämässä jatkui ulkoisesti kuten ennenkin, näin ei kuitenkaan ollut todellisuudessa. Jumalan voitelu oli tullut Daavidin elämään. Ja se ei pysynyt piilossa. Jos sinulla on voitelu, sinun ei tarvitse vakuuttaa sitä ympärilläsi oleville ihmisille. Voitelu ei pysy piilossa.

Daavidin kohdalla se tarkoitti, että hänen ei enää tarvinnut vain katsoa sivusta, kun karhu tai leijona vei lampaan. Daavid kävi Jumalan voimassa petojen kimppuun, vei saaliin petojen suusta ja tappoi ne paljain käsin.

Kun Daavid sitten kerran vei evästä isoveljilleen sotarintamaan, hän näki, kuinka filistealainen Goljat pilkkasi Jumalaa. Se sai Daavidin suuttumaan. Hän halusi tappaa tuon Jumalan pilkkaajan. *”Mutta Daavid sanoi Saulille: ”Palvelijasi on ollut kaitsemassa isänsä lampaista.*

Jos leijona tai karhu tuli ja vei lampaan laumasta, niin minä hyökkäisin sen jälkeen, löin sen maahan ja tempasin saaliin sen suusta; ja jos se karkasi minua vastaan, niin minä tartuin sen partaan, löin sen maahan ja tapoin sen. Kun palvelijasi on lyönyt maahan sekä leijonan että karhun, niin tuolle ympärileikkaamattomalle filistealaiselle käy niin kuin niille; sillä hän on häväissyt elävän Jumalan taistelurivejä.” Ja Daavid sanoi: ”Herra, joka on pelastanut minut leijonan ja karhun kynsistä, pelastaa minut myös tämän filistealaisen käsistä.” (1 Sam. 17:34-37)

Daavid oli oppinut luottamaan Jumalan voimaan käytännön elämässään. Hän oli nähnyt, että mikään ei ollut hänelle mahdotonta, kun hän eli Jumalan voitelussa.

Sinäkin voit oppia aivan tavallisen arjen ja normaalin elämäsi keskellä tekemään asioita Jumalan voimassa ja voitelussa. Voitelu on valtakirja tehdä asioita Jumalan valtuuttamana ja myös kyky siihen.

Tämän päivän kristityt tavoittelevat usein muita asioita kuin Jumalan voittoa. Se yritetään korvata tiedolla, viisaudella ja oppiarvoilla. Ennen sanottiin, että kun voitelu loppuu, nostetaan volyyymia. Nykyään sanotaan, että kun voitelu loppuu, lisätään koulutusta. Vaikka koulutus onkin hyvä asia, hengellisessä elämässä mikään ei voi korvata voittoa.

Vanhan liiton aikana Jumalan voitelu oli vain harvojen ja valittujen yllä, mutta jo Jooelin kirjassa ennustettiin, että tulee aika, jolloin voitelu lepää kaiken lihan, siis koko luomakunnan päällä. Ensimmäisen heluntain jälkeen tämä Pyhän Hengen voitelu on ollut kaikkien vastaanotettavissa.

Sinun ei tule edes yrittää palvella Jumalaa omassa voimassasi. Et mahda ”leijonalle” tai ”karhulle” mitään ilman Jumalan voimaa ja voittoa.

Voitelu ei pysy salassa

Daavidin voitelu oli huomattu jo ennen kuin hän joutui taisteluun Goljatin kanssa. Kun paha henki vaivasi Saulia, tämän palvelijat alkoivat etsiä miestä, joka osaisi soittaa kannelta siten, että pahat henget pakenisivat. Silloin Saulille kerrottiin Daavidista.

”Niin eräs nuorista miehistä vastasi ja sanoi: ”Katso, minä olen nähnyt beetlehemiläisellä Iisailta pojan, joka taitaa soittaa ja joka on kelpo mies ja sotilas sekä ymmärtäväinen puheiltaan ja komea mies, ja Herra on hänen kanssaan.” (1 Sam. 16:18)

Voitelu Daavidin elämässä siis näkyi jo ennen kuin hän teki mitään suurtekoja. Daavid vietiin Saulin hoviin, ja aina kun paha henki vaivasi Saulia, Daavid soitti kanneltaan. Raamattu kertoo, että Saulin oli silloin parempi olla. (1 Sam. 16:23)

Jos sinä olet musikaalinen, voit soittaa hyvin, ja jos osaat laulaa, voit tehdä sen niin, että ihmiset ihailevat sinua. Mutta jos haluat laulaa ja soittaa niin, että pahat henget pakenevat, voit tehdä sen vain Jumalan voimassa. Kun joku laulaa tai soittaa kauniisti, ihmiset helposti ihailevat ja ylistävät häntä. Mutta kun laulat tai soitat Jumalan voitelussa, ihmiset ylistävät Jumalaa ja kääntävät katseensa Häneen.

Eräänä päivänä Daavid sitten seiso Goljatin edessä. Hänellä oli mukanaan vain linko ja sauva – ne aseet, joita hän oli oppinut käyttämään arjen keskellä Jumalan voitelussa. Daavid tiesi, että hän ja Jumala muodostavat yhdessä enemmistön. Siitä ei tarvinnut neuvotella.

Jumala voi ja haluaa tehdä meistä arjen keskellä voittajia. Jos elät Jumalan yhteydessä, voit olla sankari työpaikallasi, koulussa tai ihan missä vain. Et ehkä ole sitä aina ihmisten silmissä, mutta tärkeintä onkin, että olet sitä Jumalan silmissä.

Monet olivat nähneet voitelun merkityksen Daavidin elämässä, mutta Daavidin veljet eivät olleet sitä ymmärtäneet. Mitä läheisempi joku ihminen on meille, sitä vaikeampaa meidän on nähdä hänessä Jumalan voitelua ja voimaa.

Älä siis masennu, vaikka läheisesi eivät arvostaisikaan kutsumustasi ja vaikka he eivät ymmärtäisi sitä, että etsit Jumalaa tai että olet saanut kutsun palvella Häntä jossakin tehtävässä. Jeesuksen veljet ja muut perheenjäsenetkään eivät voineet ymmärtää, kun Jeesus saarnasi ja paransi sairaita. (Joh. 7:4)

”Ja hän tuli kotikaupunkiinsa ja opetti heitä heidän synagoogassaan niin, että he hämmästyivät ja sanoivat: ”Mistä hänellä on tämä viisaus ja nämä voimalliset teot? Eikö tämä ole se rakentajan poika? Eikö

hänen äitinsä ole nimeltään Maria ja hänen veljensä Jaakob ja Joosef ja Simon ja Juudas? Ja eivätkö hänen sisarensa ole kaikki meidän parissamme? Mistä sitten hänellä on tämä kaikki?” Ja he loukkaantuivat häneen. Mutta Jeesus sanoi heille: ”Ei ole profeetta halveksittu muualla kuin kotikaupungissaan ja kodissaan.” Ja heidän epäuskonsa tähden hän ei tehnyt siellä monta voimallista tekoa.” (Matt. 13:54-58)

Meidän on usein vaikea uskoa, että Jumala käyttäisi läheisesti tuntemaamme ihmistä. Oletamme, että jos Jumala käyttää jotakuta ihmistä, tämän täytyy olla jotain aivan erityistä. Näin ei kuitenkaan ole. Jumala valitsee käyttöönsä aivan tavallisia ihmisiä. Hän etsii niitä, jotka haluavat elää Hänen yhteydessään ja kirkastaa Hänen nimeään. Jumala ei ole mikään kykyjenetsijä. Hän etsii ihmisiä, jotka janoavat elää Hänen yhteydessään.

Jumala koettelee omansa

Yhteenkään ihmiseen ei kuitenkaan uskota, ennen kuin Goljat on kaatunut. Goljat merkitsee meille eri asioita, mutta jokaisella meistä on oma goljattimme. Tässä yhteydessä voisin puhua myös Jaakobin painista – jokaisen meistä on käytävä läpi se omalla kohdallamme.

Ihmistä, jota ei ole koeteltu, ei ole viisasta asettaa vastuullisiin tehtäviin. Raamattu opettaa, että ennen kuin ihminen voidaan asettaa seurakuntavirkaan, hänet täytyy koetella.

”Niin myös seurakuntapalvelijain tulee olla arvokkaita, ei kaksikielisiä, ei paljon viinin nauttijoita, ei häpeällisen voiton pyytäjiä, vaan sellaisia, jotka pitävät uskon salaisuuden puhtaassa omassatunnossa. Mutta heitäkin koeteltakoon ensin, sitten palvelkoot, jos ovat nuhteettomat.” (1 Tim. 3:810)

Ennen kuin Jumala voi käyttää meitä ja voidella meitä erilaisiin tehtäviin, meidän on päästävä irti elämämme esteistä. Niitä voivat olla mm. lihallisuus, ihmiskunnia ja sen tavoittelu, ylpeys, se, että emme tunne Jumalaa ja Hänen tahtoaan tai ettemme osaa kuunnella Jumalaa, sekä se, että meillä on asioista omia mielipiteitä, jotka eivät ole Jumalan mie-

len mukaisia.

Siksi meidän tulee olla nöyriä ja antautua Jumalan muokattaviksi. Jos elämme Jumalan yhteydessä ja annamme Hänen muuttaa meitä, jonaakin päivänä ”Samuel” tulee ja vuodattaa voitelon päällemme. Etsi tätä voitелua, älä tärkeitä tehtäviä. Sillä vielä tänäänkin Jumala on se, joka asettaa ihmiset palvelustehtäviin.

On myös hyvä ymmärtää, ettei Jumala näe sinua sellaisena kuin nyt olet, vaan sellaisena, millaisen Hän tulee sinusta tekemään. Vaikka Raamattu ei kerro juuri mitään Daavidin nuoruuden elämästä, on varmaa, että Jumala oli jo tehnyt paljon työtään hänessä ennen kuin Samuel tuli voitelemaan hänet.

Eräs mielenkiintoinen piirre Daavidin elämässä on se, että hän teki myös asioita, joita Mooseksen lain mukaan ei olisi saanut tehdä, ja silti Jumala hyväksyi sen. Kun Jeesuksen opetuslapsia syytettiin lain rikkomisesta, Jeesus vastasi vain, että söihän Daavidkin näkyleipiä, joita muiden kuin pappien ei ollut lupa syödä.

“Katso, sinun opetuslapsesi tekevät, mitä ei ole lupa tehdä sapatina.” Niin hän sanoi heille: “Ettekö ole lukeneet, mitä Daavid teki, kun hänen ja hänen seuralaistensa oli nälkä, kuinka hän meni Jumalan huoneeseen, ja kuinka he söivät näkyleivät, joita ei hänen eikä hänen seuralaistensa ollut lupa syödä, vaan ainoastaan pappien? Tai ettekö ole lukeneet laista, että papit sapatina pyhäkössä rikkovat sapatin ja ovat kuitenkin syyttömät? Mutta minä sanon teille: tässä on se, joka on pyhäkköä suurempi. Mutta jos tietäisitte, mitä tämä on: ‘Laupeutta minä tahdon enkä uhria’, niin te ette tuomitsisi syyttömiä. Sillä Ihmisen Poika on sapatin herra.” (Matt. 12:3-8)

Miksi Daavid sai syödä näkyleipiä? Ja miksi Daavid sai uhrata, vaikka Jumala tuomitsi Saulin samasta syystä?

Jeesus osoittaa ensinnäkin, että ihmistä ei tehty lakia varten vaan laki ihmistä varten, suojelemaan ihmistä. Asialla on myös toinen puoli. Vanhassa testamentissa oli kahdenlaista pappeutta: Aaronin jälkeläisten pappeus (leeviläispappeus) sekä pappeus Jumalan valinnan mukaan.

Aabrahamin aikaan Melkisedek oli Jumalan pappi. Tähän ei ollut mitään muuta valintaperustetta kuin Jumalan oma valinta. Myös Uusi

testamentti puhuu tästä. Hepr. 5:6 sanoo Jeesuksesta: ”*Sinä olet pappi iankaikkisesti Melkisedekin järjestyksen mukaan.*”

Mutta ei ainoastaan Jeesus vaan myös me, uudestisyntyneet Jumalan lapset, olemme pappeja Melkisedekin järjestyksen mukaan. ”*Te olette “valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, omaisuuskansa, julistaaksenne sen jaloja tekoja”, joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valkeuteensa.*” (1 Piet 2:9)

Jeesus tahtoi sanoa, että pappeina me olemme sen uskon lain alaisia, josta Roomalaiskirjeen kolmas luku puhuu, emme tekojen lain.

Opetuslapsilla oli siis oikeus tehdä sapattina asioita, joita vain pappi sai tehdä, koska he olivat pappeja Jumalan valinnan, Melkisedekin järjestyksen, mukaan.

Voitelu ei estä lankeamasta

Daavid oli esimerkki myös siitä, ettei kenelläkään ole sellaista voittoa, ettei hän voisi joutua lankeemukseen. Ilman lankeemusta Batseban kanssa Daavidin elämä olisi ollut lähes täydellistä – vai olisiko? Todellisuudessa näemme usein vain jäävuoren huipun silloin, kun joku lankeaa. Lankeemukseen on ollut pitkä tie. Uskon, että näin oli Daavidinkin elämässä. Hänellä oli ainakin yksi heikkous ja se oli naiset.

Toisaalta en usko, että Batseba oli tässä tapauksessa yksinomaan uhri. Mutta tiedämme varmasti vain sen, mitä Raamattu kertoo. Daavid näki katoltaan, kuinka Batseba oli peseytymässä, ja hän alkoi himoita naista, vaikka tiesi tämän toisen miehen vaimoksi. Yksi synti johti toiseen. Batseba tuli raskaaksi ja Daavid yritti peittää jälkensä. Mutta kun se ei onnistunut, hän tapatti Batseban miehen Uurian ja otti Batseban vaimokseen.

Raamattu sanoo, että se oli Jumalan silmissä paha asia. Daavid ei arvanut silloin, mitä hän ja koko Israel joutuisivat maksamaan tästä teosta.

Synnistä on aina seurauksensa. Seuraukset eivät koske ainoastaan langennutta, vaan kaikkea hänen ympärillään. Siksi esimerkiksi se, että Suomessa säädetään lakeja, jotka ovat Jumalan Sanan vastaisia, ei ole samantekevää. Kirous synnistä koskettaa aina koko ympäristöä.

Naatan julisti Daavidille tuomion: miekka ei ole koskaan väistyvä sinun

suvustasi, sinun vaimosi annetaan toiselle ja lapsi, joka Batseban kansa syntyi, tulee kuolemaan. Synnin seurauksena synkät pilvet nousivat Daavidin perhe-elämän ylle. Yksi hänen tyttäristään raiskattiin, yksi hänen pojistaan tappoi veljensä ja nousi kapinaan Daavidia vastaan niin, että hän joutui pakenemaan kotoaan. Myöhemmin tämä Daavidin lempipoika Absalom kuoli tässä kapinassa.

Daavidille olisi toisaalta voinut käydä myös huonommin. Jumala olisi voinut hylätä hänet kokonaan niin kuin Saulin. Nyt Jumala kuitenkin antoi anteeksi Daavidille. Näennäisesti Saulin synty oli paljon lievempi, mutta siitä huolimatta Raamattu sanoo, että Jumala hylkäsi Saulin ja katui, että oli tehnyt hänet kuninkaaksi, otti kuninkuuden häneltä ja antoi sen Daavidille.

Syylisyyden taakka

Miksi Jumala armahti Daavidia, mutta ei Saulia, vaikka Saulkin pyysi anteeksi? Jos tutkimme Saulin ja Daavidin elämää, huomaamme, miten erilaisia he olivat. Daavid eli jatkuvasti Jumalan yhteydessä, kun taas Saulista ei koskaan kerrota, että hän olisi etsinyt Jumalaa.

Voin kuvitella, miten Daavid kärsi, kun hän, joka oli aina tottunut elämään Jumalan yhteydessä, joutuikin eroon Hänestä. Tätä kesti monta vuotta. Uskon, että kun Naatan lopulta tuli nuhtelemaan Daavidia, se oli hänelle helpotus. Vihdoinkin hänen lankeemuksensa tulisi valoon.

Syylisyys on asia, jonka kanssa on vaikeaa elää. Jotkut rikolliset, vaikka eivät ole uskossakaan, tunnustavat tekonsa välillä vuosienkin perästä huolimatta siitä, etteivät ole jääneet kiinni. He eivät pysty elämään syylisyytensä kanssa.

Onneksi meidän ei tarvitse elää syylisyydessä, koska Jeesus on jo kantanut kaiken syntimme ja syylisyytemme. Hän on jo kärsinyt niistä rangaistuksen.

Saulin elämä osoittaa, että hän rakasti ihmiskunniaa enemmän kuin Jumalan kunniaa.

”Silloin Samuelille tuli tämä Herran sana: “Minä kadun, että tein

Saulin kuninkaaksi, sillä hän on kääntynyt pois minusta eikä ole täytännyt minun käskyjäni.” Samuel pahastui, ja hän huusi Herraa kaiken sen yön. Varhain seuraavana aamuna Samuel lähti tapaamaan Saulia. Mutta Samuelille ilmoitettiin: ”Saul on mennyt Karmeliin ja pystyttänyt sinne itsellensä muistomerkin; sitten hän on palannut sieltä ja mennyt alas Gilgaliin.” (1 Sam. 15:10-12)

Kun alat pystyttää itsellesi muistomerkkejä, olet jo aika kaukana Jumalasta. Saulin käyttäytymisestä näemme, että hänellä ei ollut sen enempää syyllisyyttä kuin nöyryyttäkään.

Myöhemmin, kun Samuel oli ilmoittanut Saulille, että Jumala on ottanut häneltä kuninkuuden pois, tälle oli tärkeintä vain se, mitä ihmiset hänestä ajattelivat.

”Ja Samuel sanoi hänelle: ”Herra on tänä päivänä reväissyt Israelin kuninkuuden sinulta ja antanut sen toiselle, joka on sinua parempi. Ja hän, joka on Israelin kunnia, ei valhettele eikä kadu; sillä hän ei ole ihminen, että hän katuisi.” Hän vastasi: ”Minä olen syntiä tehnyt; mutta osoita minulle kuitenkin se kunnia kansani vanhimpien edessä ja Israelin edessä, että palajat minun kanssani, niin minä kumartaen rukoilisin Herraa, sinun Jumalaasi.” Niin Samuel palasi Saulin jäljessä; ja Saul kumartaen rukoili Herraa.” (1 Sam. 15:28-31)

Saul pelkäsi vieläkin kasvojensa menettämistä niin paljon, että hän lupasi rukoilla Herraa, Samuelin Jumalaa. Ei omaa Jumalaansa.

Kun Jumala katuu

Tässä vaiheessa Jumala ei ollut vielä kokonaan hylännyt Saulia, vaan ainoastaan ottanut häneltä kuninkuuden pois. Kannattaa myös huomioida, miten Samuel sanoi, että Herra ei valehtele eikä kadu. Samassa luvussa sanotaan kuitenkin kaksi kertaa, että Jumala katui sitä, että oli tehnyt Saulin kuninkaaksi.

Mitä tarkoittaa, että Jumala katuu tai että Jumala ei kadu kuten ihmiset?

Raamattu opettaa, että Jumala voi luvata jotakin, mutta perua sen

myöhemmin. Tätä perumista sanotaan katumiseksi. Monet Raamatun lupaukset ovat ehdollisia. Jumala voi vaikkapa kutsua ihmisen suureen tehtävään, mutta jos tämä ihminen luopuu kuuliaisuudesta Jumalaa kohtaan, Hän voi perua kutsunsa.

”Toisen kerran taas minä lupaan rakentaa ja istuttaa kansan ja valtakunnan; mutta jos se tekee sitä, mikä on paha minun silmissäni, eikä kuule minun ääntäni, niin minä kadun sitä hyvää, jota olin luvannut tehdä sille.” (Jer. 18:9-10)

Jumalan katuminen on lupauksen perumista, lupauksen pois ottamista.

Suostu Jumalan kuritukseen

Tärkeämpää kuin se, miten onnistumme elämässämme, on se, miten suhtaudumme epäonnistumiseemme. Daavid oli valmis kärsimään ja ottamaan vastaan Jumalan kurituksen, kun taas Saul ei nöyrytnyt siihen. Kun Jumala ilmoitti Saulille Samuelin kautta, ettei hän saa enää olla Israelin kuninkaana, Saul ei nöyrytnyt siitä.

Jumala hylkäsi Saulin lopullisesti kuitenkin vasta silloin, kun Saul meni kysymään neuvoa vainajahengeltä.

”Niin kuoli Saul, koska hän oli ollut uskonon Herraa kohtaan eikä ollut ottanut vaaria Herran sanasta, ja myös sen tähden, että hän oli kysynyt vainajahengeltä neuvoa, mutta ei ollut kysynyt neuvoa Herralta.” (1 Aik. 10:13-14)

Älä koskaan kysy neuvoa yhdeltäkään tietäjältä tai tietäjähengeltä. Vaikka he joskus tietävätkin asioita, se ei tarkoita, että tieto olisi Jumalasta. Päinvastoin. Tietäjähenkien puoleen kääntyminen merkitsee tulevaisuutesi antamista saatanan käsiin.

Kun Jumala kurittaa meitä, voimme joskus katkeroitua tai loukkaantua Jumalaan. Daavid oli nöyrä. Hän alistui Jumalan kuritettavaksi.

”Autuas se mies, jota sinä, Herra, kuritat ja jolle sinä opetat lakisi.”
(Ps. 94:12)

Joskus lankeemuksesta nouseminen on meille niin nöyryyttävää, ettem-

me pysty siihen. Joskus taas Jumala sallii meidän sekä langeta että keä nöyryytystä, jotta oppisimme tuntemaan itsemme ja pimeätkin taipumuksemme ja jotta osaisimme nöyryyä.

Daavidinkin piti käydä läpi tämä prosessi elämässään. Hän kertoo kokemuksestaan mm. psalmissa 51. *”Jumalalle kelpaava uhri on särjetty henki; särjettyä ja murtunutta sydäntä et sinä, Jumala, hylkää.”*

(Ps. 51:19)

”Minä, Herra, se on minun nimeni, minä en anna kunniaani toiselle enkä ylistystäni epäjumalille.” (Jes. 42:8) Jumala on tarkka omasta kunniaastaan ja kun Hän käyttää ihmisiä, Hän ei halua, että nämä tulisivat korotetuiksi.

Vaikka Daavidin lankeemus oli kirous monille hänen ympärillään, hänen elämänsä Jumalan yhteydessä oli valtavan suuri siunaus miljoonille ihmisille. Tuskin Daavid uskoi itsekään, että vielä 3 000 vuotta hänen jälkeensä miljardit ihmiset koko maailmassa saavat siunauksia hänen psalmeistaan.

Millaisen muiston ja minkä kaltaisen siunauksen sinä jätät jälkeesi?

Daniel - näkyjen mies

Raamatun sankareista puhuttaessa Danielia ja hänen ystäviään ei voi ohittaa. Samalla on hyvä muistaa, että kaikki Raamatun ihmiset, Jumalan miehet ja naiset, ovat tavallisia ihmisiä, eivät täydellisiä. Raamattu ei sano, että Jumala valitsi jotkut ihmiset käyttöönsä, koska he olivat muita parempia tai väkevämpiä. Jumalan sankareista sanotaan Heprealaiskirjeessä, että he olivat heikkoja, mutta he voimistuivat tässä heikkoudessaan.

”Älä pelkää, Daniel, sillä ensimmäisestä päivästä asti, jona sinä taivutit sydämesi ymmärrykseen ja nöyryyteen Jumalasi edessä, ovat sinun sanasi tulleet kuulluiksi; ja sinun sanojesi tähden minä olen tullut.” (Dan. 10:12)

Eikö Jumala kuullut Danielin rukouksia ennen tuota päivää? Millaiseen ymmärrykseen ja nöyryyteen Daniel taivutti sydämensä?

Usein sanotaan, että Jumala vastaa kaikkiin rukouksiin, mutta olen tästä eri mieltä. Voit rukoilla vaikka kuinka pitkään lottovoittoa, upeaa autoa tai muita itsekkäitä asioita, etkä välttämättä koskaan saa vastausta. Mutta kun alat rukoilla Jumalan tahdon mukaisia rukouksia, alat myös nähdä rukousvastauksia.

Se, että Daniel taivutti sydämensä ymmärrykseen Jumalan edessä, tarkoittaa, että hän päätti sydämessään tehdä Jumalan tahdon riippumatta siitä, mitä se tulisi maksamaan hänelle. Nöyryys merkitsee juuri tätä: luovomme omista lihallisista toivomuksista ja asetamme Jumalan kunnian oman kunniamme edelle.

Tämä ei tarkoita sitä, ettei Jumala vastaisi meidän arkisiin tarpeisiimme tai olisi kiinnostunut meidän inhimillisestä hädästämme. Kyllä Hän vastaa rukouksiin, kun pyydämme Häneltä ”jokapäiväistä leipääm-

me”. Uskon, että Jumala vastaa Hänelle otollisen ihmisen rukouksiin joskus jopa silloinkin, kun ne eivät ole Jumalan ensisijainen suunnitelma hänen elämässään. Kun rukoilemme, Jumala katsoo enemmän sydämeemme kuin sanoihin, joita rukoilemme.

Olen vuosikymmenten aikana nähnyt monenlaisia tapoja rukoilla. Jumalaa ei voi kiristää rukouksessa, vaikka olen nähnyt sitäkin yritettävän. Ei ole myöskään oikea asenne rukoilla, että Jumala kostaisi meidän vihollisillemme sitä, miten he ovat meitä vastaan toimineet, vaikka näinkin jotkut vanhan liiton aikana toimivat. Meidät uuden liiton uskovat on kutsuttu siunaamaan. (1 Piet 3:9)

Jollet sinä ole vielä taivuttanut sydäntäsi ymmärrykseen ja nöyryyteen Jumalan edessä, voit alkaa rukoilla, että Jumala vaikuttaisi sen tahtuvan. Danielin ja hänen ystäviensä elämä osoittaa, että nöyrä asenne kannattaa.

Danielin nöyryys ja kiivaus Jumalan kunnian puolesta näkyi mm. tilanteessa, jossa Daniel luki Jeremian kirjaa ja huomasi siinä Jumalan lupauksen, että Jerusalemi olisi 70 vuotta raunioina. Tämä aika oli jo mennyt umpeen. Danielille tuli valtava hätä Jumalan Sanan puolesta. Hän alkoi rukoilla ja paastota vedoten Jumalan omiin lupauksiin.

”Minun Jumalani, kallista korvasi ja kuule, avaa silmäsi ja katso meidän hävitystämme ja sitä kaupunkia, joka on otettu sinun nimiisi; sillä me annamme rukouksiemme langeta sinun eteesi, emme omaan vanhurskauteemme, vaan sinun suureen armoosi luottaen.” (Dan. 9:18)

Olen nähnyt, että asiat, jotka vetoavat Jumalan sydämeen ovat: 1) Jumalalle antautuminen, 2) Jumalan kunnian puolesta taisteleva, 3) Jumalan lupauksiin vetoaminen ja 4) Jumalan armoon vetoaminen. Danielilla oli rukouksessaan kaikki nämä elementit.

Kun Jumala valitsi kolme suurta esirukoilijaa, yksi niistä oli Daniel (Hes. 14:20).

Pakkosiirtolaisena Baabelissa

Daniel vietiin nuorena pakkosiirtolaisuuteen Baabeliin (v. 605 e.Kr). Hän oli niiden joukossa, jotka joutuivat pakkosiirtolaisuuteen Juudan sukukunnan mukana.

Jo 114 vuotta aiemmin (719 e.Kr) Israel oli viety pakkosiirtolaisuuteen. Israelhan oli jakautunut kahtia jo Salomon pojan Rehabeamin aikana. Kun muut sukukunnat muodostivat Israelin valtakunnan, Rehabeamin valtakuntaan jäivät Juudan sukukunta ja osa Benjaminin sukukunnasta.

Samaan aikaan, kun Juudan sukukunta vietiin pakkosiirtolaisuuteen Baabeliin, israelilaiset pakenivat sieltä. Israelilaiset eivät nimittäin suostuneet Baabelin kuninkaan Nebukadnessarin alamaisuuteen, vaan karkasivat. Kukaan ei tarkkaan tiedä, minne. Tämän takia puhutaan vieläkin Israelin kadonneista sukukunnista.

Kun Juuda sitten oli ollut pakkosiirtolaisuudessa 50 vuotta, 20 vuotta sen jälkeen, kun Nebukadnessar oli valloittanut Jerusalemin, joukko Juudan sukukunnasta tuli rakentamaan Nehemian johdolla Jerusalemin temppeliä. Myöhemmin ainoastaan koko Juudan sukukunta ja osa Benjaminin sukukunnasta palasi pakkosiirtolaisuudesta.

Kukaan ei tiedä varmuudella, minne muut sukukunnat ovat joutuneet. On olemassa monia teorioita siitä, missä nämä kadonneet ovat. Yksi niistä olettaa mm, että suomalaiset olisivat Isaskarin sukukuntaa. On myös esitetty väitteitä, että Juudaa lukuun ottamatta muut sukukunnat eivät koskaan tule palaamaan Israeliin. Nämä väitteet ovat kuitenkin hyvin huonosti perusteltuja.

On olemassa myös paljon todisteita siitä, että Pakistanissa ja Afganistanissa elävät pashtut olisivat juutalaisia. Heidän oma historiansa kertoo, että he ovat paenneet Baabelista kuningas Nebukadnessarin aikana silloin, kun Juuda vietiin pakkosiirtolaisuuteen. He käyttävät itsestään vieläkin nimitystä ”Bnei Israil”, siis ”yhtä kuin israelilaiset”. He kääntyivät kuitenkin islaminuskoon vuonna 665 j.Kr. Näitä pashtuja väitetään olevan jopa 20 miljoonaa.

Jumala hajottaa - ja kokoaa

Jo Mooseksen laissa oli ennustus, että jos Israel luopuu Jumalasta, tämä karkottaa heidät kansojen sekaan.

”Mutta teidät minä hajotan kansojen sekaan ja ajan teitä takaa paljastetulla miekalla, ja teidän maanne tulee autioksi ja kaupunkinne raunioiksi.” (3 Moos. 26:33)

Tämä hajotus tapahtui siis tosiasiallisesti jo ensimmäisessä pakkosiirtolaisuudessa eikä vasta silloin, kun Rooman sotapäällikkö Tiitus valloitti Jerusalemin.

Mutta Jumala lupasi myös koota kansansa omaan maahansa, jos he tekevät parannuksen ja kääntyvät hänen puoleensa.

”Niin Herra, sinun Jumalasi, kääntää sinun kohtalosi ja armahtaa sinua; Herra, sinun Jumalasi, kokoaa sinut jälleen kaikista kansoista, joiden sekaan hän on sinut hajottanut. Vaikka sinun karkoitettusi olisivat taivaan ääriässä, niin Herra, sinun Jumalasi, kokoaa ja noutaa sinut sieltäkin. Ja Herra, sinun Jumalasi, tuo sinut siihen maahan, jonka sinun isäsi ovat omistaneet, ja niin sinä otat sen omaksesi; ja hän tekee sinulle hyvää ja antaa sinun lisääntyä enemmän kuin isiesi.”

(5 Moos. 30:3-5)

Tämä on nyt ajankohtaista. Mm. geeniteknologia on kehittynyt niin paljon, että kohta sen avulla voidaan jäljittää kansojen historia. Siksi Israelin kadonneiden sukukuntien kohtalo saattaa ratketa milloin tahansa.

Juutalaiset, siis Juudan sukukunta, ovat suurelta osin jo palanneet Israeliin. Voimme kuitenkin kysyä, onko Israel todella kääntynyt Jumalan puoleen etsiäkseen Häntä ja onko tämä Mooseksen kirjan ennustus sittenkään vielä toteutunut? Jumalan lupaus palauttaa juutalaiset omaan maahansa koskee näet koko Israelia, ei vain yhtä sukukuntaa, ja se toteutuu vasta, kun Israel nöyrtyy Jumalan edessä.

Raamattu siis lupaa, että koko Israel tulee palaamaan omaan maahansa. Danielille annettiin merkiksi se, että kun yksi sukukunta palaa maahansa, kaikki nämä ennustukset toteutuvat.

”Ja kun pyhän kansan yhden osan hajotus on loppunut, silloin nämä kaikki täyttyvät.” (Dan. 12:7)

Me olemme nähneet vasta Juudan sukukunnan palaavan omaan maahansa. Onkin mielenkiintoista odottaa, miten nämä ”kadonneet” sukukunnat tullaan löytämään.

Myös Ilmestyskirjassa puhutaan kaikista Israelin sukukunnista. Ilm. 7:4-8 jakeissa luetellaan kaikki sukukunnat Daania lukuun ottamatta. On mielenkiintoista, että Daan oli ainoa sukukunta, joka ei valloittanut edes osaa perintömaastaan Israelissa. Tätä asiaa on tarkemmin käsitelty Jumalan Sydämeltä -kirjassa osassa 1.

Ennustukset lopun ajalle

Matteuksen evankeliumissa opetuslapset kysyvät Jeesukselta: *”Mikä on sinun tulemuksesi ja maailman lopun merkki?”* (Matt. 24:3). Jeesus alkoi silloin puhua lopunajan tapahtumista ja viittasi monta kertaa juuri Danielin kirjaan. Jeesus ei kuitenkaan vastannut suoraan opetuslapsilleen. Danielille sen sijaan annettiin suora vastaus. *”Ja kun pyhän kansan yhden osan hajotus on loppunut, silloin nämä kaikki täyttyvät.”*

(Dan 12:7)

On selvää, että Danielin kirjan ennustukset koskevat lopun aikaa. Ne eivät koske tapahtumia, joista voisimme lukea historiasta.

”Silloin hän tuli aivan lähelle sitä paikkaa, jossa minä seisoin; ja hänen tullessansa minut valtasi pelko, ja minä lankesin kasvoilleni. Ja hän sanoi minulle: ”Tarkkaa, ihmislapsi, sillä näky tarkoittaa lopun aikaa.” Ja kun hän puhui minulle, olin minä horroksissa, kasvot maata vasten; mutta hän tarttui minuun ja nosti minut seisomaan. Sitten hän sanoi: ”Katso, minä ilmoitan sinulle, mitä on tapahtuva viimeisenä vihan aikana; sillä lopun aikaa tämä tarkoittaa.” (Dan. 8:17-19)

”Ja näky illoista ja aamuista, josta oli puhe, on tosi. Mutta sinä luitse näky, sillä se tarkoittaa kaukaista aikaa.” (Dan. 8:26)

”Ja minä tulin opettamaan sinulle, mitä on tapahtuva sinun kansallesi päivien lopulla; sillä vielä tämäkin näky koskee niitä päiviä.”

(Dan. 10:14)

Kuten tästä viimeisestä paikasta näemme, Danielin kirjan ennustukset koskevat nimenomaan juutalaisia.

Jeesus viittasi useasti Danielin kirjaan puhuessaan maailman lopun tapahtumista. Mutta juutalaiset itse eivät tunnustaneet Danielia profeetaksi. Juutalaisten Raamattu eli Tanak sisältää Tooran (= viisi Mooseksen kirjaa) lisäksi profeetat ja kirjoitukset. Danielin kirja ei heidän Raamatussaan kuulu profeettojen kirjoihin, vaan ns. historiallisiin kirjoituksiin.

Vaikka Daniel ei juutalaisten mukaan ole profeetta, juuri Daniel ennusti Messiaan, Jeesuksen, syntymän ajankohdan. Juutalaiset eivät kuitenkaan ottaneet Jeesusta vastaan eivätkä hyväksyneet häntä Messiaaksi. Siksi Daniel oli juutalaisten näkökulmasta väärä profeetta.

Esirukoilijan esikuva

Daniel on mielenkiintoinen persoona monella tavalla. Hän on yksi niistä esirukoilijoista, jotka Raamattu antaa esikuvaksi meille. Hän oli ehdoton jumalanpalveluksessaan jo nuoresta lähtien. Kun Daniel tuotiin Baabeliin Nebukadnessarin hoviin koulutettavaksi, hän ja hänen kolme ystävänsä kieltäytyivät heti syömästä kuninkaan pöydästä. He toimivat näin ilmeisesti siksi, että tiesivät lihan olevan epäjumalille uhrattua.

On myös väitetty, että Daniel oli kasvissyöjä ja kieltäytyi sen tähden syömästä kuninkaan pöydästä. Tämä ei kuitenkaan pidä paikkaansa, sillä ainakin myöhemmin Daniel söi lihaa. Dan. 10:3 esimerkiksi kertoo, että Daniel paastosi olemalla syömättä herkullista ruokaa ja lihaa.

Jumala antoi Danielille ja hänen ystävilleen viisautta jopa niin, että he olivat aivan ylivertaisia muihin nuorukaisiin verrattuna.

”Ja kaikissa viisautta ja ymmärrystä vaativissa asioissa, joita kuningas heiltä kyseli, hän havaitsi heidät kymmentä vertaa etevämmiksi kuin kaikki tietäjät ja noidat, mitä koko hänen valtakunnassaan oli. Ja Daniel oli siellä kuningas Kooreksen ensimmäiseen vuoteen asti.” (Dan. 1:20-21)

Daniel palveli Baabelin valtakunnassa neljän kuninkaan aikana. Kaksi näistä tuli valtaan vallankaappauksessa. On erikoista, että Daniel silti pystyi pitämään asemansa, koska yleensä tällaisessa tilantees-

sa kaikki virkamiehet ja hallitusmiehetkin tapettiin.

Uskon, että ihmisille, jotka koko sydämestään ovat antautuneet palvelemaan Jumalaa, Hän antaa juuri niitä asioita, joita he tarvitsevat. Jumala antoi Danielille ja hänen ystävilleen viisautta, koska he tarvitsivat sitä menestyäkseen.

Jumalan antama viisaus kuitenkin eroaa ihmisviisaudesta. Meillä on oikeus pyytää Jumalalta viisautta, koska Raamattu lupaa sitä meille.

”Jumala... joka antaa meille viisautta enemmän kuin taivaan linnoille.” (Job 35:11)

”Herra on antava sinulle ymmärrystä kaikkeen.” (2 Tim. 2:7)

”Mutta jos joltakin teistä puuttuu viisautta, anokoon sitä Jumalalta, joka antaa kaikille alttiisti ja soimaamatta, niin se hänelle annetaan.”

(Jaak. 1:5)

Ihmisviisaus saattaa viedä meidät helposti kauemmaksi Jumalasta. Kun luulemme ymmärtävämme jotakin Jumalasta omalla järjellämme, me todellisuudessa vähättelemme Jumalan olemusta. *”Kehuessaan viisaita olevansa he ovat tyhmiksi tulleet.”* (Room. 1:22)

”Vaan niin paljon korkeampi kuin taivas on maata, ovat minun tieni korkeammat teidän teitänne ja minun ajatukseni teidän ajatuksianne.”

(Jes. 55:9)

Paavali puhuu myös viisauden sanojen armolahjasta. *”Niinpä saa Hengen kautta toinen viisauden sanat, toinen tiedon sanat saman Hengen vaikutuksesta.”* (1 Kor. 12:8)

Jumalallinen viisaus

Me kaikki tarvitsemme jokapäiväisessä elämässämme viisautta. Siksi Raamattukin kehottaa meitä anomaan sitä Jumalalta. Tarvitsemme jatkuvasti viisautta mm. työelämässä, opiskelussa, lasten kasvatuksessa, päätöksenteossa ja käytännön elämässämme.

Kun Jumala ilmestyi Salomolle yöllä unessa ja lupasi, että tämä saa anoa, mitä ikinä haluaa (1 Kun. 3:5), Salomo pyysi ymmärrystä osatakseen oikein tuomita Jumalan kansaa. Tämä oli Jumalalle mieluista. Raamattu sanookin, että siksi Jumala antoi hänelle viisautta enemmän kuin kenellekään muulle.

Kun Salomon eteen tuotiin kaksi naista, jotka riitelivät siitä, kumman lapsi oli elossa ja kumman kuollut, Salomo antoi viisaan tuomion. *”Ja koko Israel kuuli tästä tuomiosta, jonka kuningas oli antanut, ja he pelkäsivät kuningasta; sillä he näkivät, että hänessä oli Jumalan viisauksen oikeuden jakamiseen.”* (1 Kun. 3:28)

Jumalan viisaus on sellaista, että se näkyy. Vaikka maailma ei sitä ymmärtäisikään, se ei silti ole hölmöilyä. Sen sijaan se on paljon enemmän kuin mikään inhimillinen viisaus.

Raamatussa kerrotaan, kuinka Israelin ja Juudan kuninkailta oli neuvonantajia. He olivat usein ihmisiä, joille Jumala oli antanut tämän tehtävän. Daavidilla oli neuvonantaja, jonka nimi oli Ahitofel. Hänestä sanotaan: *”Ahitofelin antama neuvo oli siihen aikaan niinkuin Jumalalta saatu vastaus: sen arvoinen oli jokainen Ahitofelin neuvo sekä Daavidille että Absalomille.”* (2 Sam. 16:23)

Jumalalta tullut viisaus ei ole mikään ”mutu” (”musta tuntuu”) -viisautta. Jos olet saanut Jumalalta jonkin tiedon, sinä vain tiedät, että tiedät. Myös Ahitofel tiesi tämän. Myöhemmin, kun kuningas Absalom ei noudattanut Ahitofelin neuvoa, hän tiesi, että nyt käy huonosti ja hirtti itsensä, eikä edes jäänyt katsomaan oman toimintansa seurauksia. Hän oli täysin varma, että koska Absalom ei noudattanut hänen neuvoaan, niin hänelle käy huonosti. Ja koska Ahitofel oli mennyt Absalomin puolelle, hänelläkään ei olisi tulevaisuutta, kun Absalomin kapina kaadetaan.

Pyydä Jumalalta viisautta. Me tarvitsemme sitä mm. Raamatun ymmärtämisessä. Siksi Paavali sanookin: *”...anoen, että meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala, kirkkauden Isä, antaisi teille viisauden ja ilmestyksen Hengen hänen tuntemisessaan.”* (Ef. 1:16) Älä yritä tutkia Raamattua pelkästään ihmisviisaudessa.

Lahjat tehtävän mukaan

Danielilla oli myös lahja ymmärtää unia. Tämän lisäksi hän itsekin näki Jumalan antamia unia. Raamattu osoittaa, että Jumala voi kyllä puhua meille unessa, mutta se ei tarkoita, että meidän pitäisi alkaa tulkita omia

uniamme. On eri asia puhua uninäystä tai ilmestyksestä, joka saadaan unessa, kuin omasta mielestä syntyneistä unista.

Jumalan antama uni voi siis olla yhtä selvä ilmestys kuin muullakin tavoin koettu ilmestys.

”Se profeetta, jolla on uni, kertokoon unensa; mutta se, jolla on minun sanani, puhukoon minun sanani uskollisesti. Mitä tekevät oljet jyvien seassa? sanoo Herra.” (Jer. 23:28)

Daniel tarvitsi unien ymmärtämisen lahjaa voidakseen selvittää tehtävästä, joka hänellä oli kuninkaan hovissa. Siksi Jumala antoi hänelle tämän kyvyn. Jumala antaa sinullekin lahjat ja kyvyt tehtäviesi mukaan.

Usein sanotaan, että Jumala antaa meille tehtävät kykyjen mukaan, mutta olen nähnyt, että asia on päinvastoin. Jos Jumala puhuu sinulle jostakin tehtävästä, älä koskaan sano, ettei sinusta ole siihen. Jumala ei ole kykyjenetsijä, Hän katsoo vain sydäntämme. Hän etsii ihmisiä, joita voi muovailta ja jotka tekevät Hänen tahtonsa.

Kun Daniel vietiin Nebukadnessarin eteen selittämään tämän unta, hän ei pienimmässäkään määrin pyrkinyt korottomaan itseään. Sen sijaan Daniel sanoi kuninkaalle, että vain taivaan Jumala voi paljastaa ihmisten salaisuudet ja että Jumala tekee sen, jotta kuningas saisi selville sydämensä salaisuudet. (Dan. 2:27-30)

Emme saa lahjoja, jotta korottaisimme niillä itseämme, vaan kirkastaaksemme niillä Jumalaa. Älä koskaan pyydä armolahjoja itsesi korottamiseksi. Armolahjat on annettu muiden palvelemista, ei hallitsemista varten. Armolahjat eivät myöskään tee ihmisestä suurta vaan pikemminkin pienen.

Kun käytämme armolahjoja oikein, ne ovat siunaukseksi myös itsellemme. Danielin selitettyä Nebukadnessarille tämän unen, kuningas teki hänestä koko Baabelin maakunnan herran. Danielin neuvosta kuningas antoi lisäksi maakunnan hallinnon hänen ystävien Sadrakin, Meesakin ja Abednegon hoitoon.

Kun Jumala käyttää, hän myös koettelee

Jos Jumala käyttää sinua, joudut varmasti myös koetelluksi. Niin kävi Danielin ystäville. Kuningas Nebukadnessar teetätti 30 metriä korkean kultaisen kuvapatsaan ja komensi kaikki valtaherrat kumartamaan ja rukoilemaan tätä patsasta. Koska Danielin ystävät eivät tehneet sitä, kuningas kutsui heidät luokseen.

”Silloin Nebukadnessar vihan vimmassa käski tuoda Sadrakin, Meesakin ja Abednegon. Kun nämä miehet oli tuotu kuninkaan eteen, lausui Nebukadnessar ja sanoi heille: ”Aivanko tahallanne te, Sadrak, Meesak ja Abednego, ette tahdo palvella minun jumalaani ettekä kumartaen rukoilla kultaista kuvapatsasta, jonka minä olen pystyttänyt? Nyt, jos te siinä silmänräpäyksessä, kun kuulette torvien, huilujen, kitarrain, harppujen, psalttarien, säkkipillien ja kaikkinaisten muiden soitimien äänen, olette valmiit lankeamaan maahan ja kumartaen rukoilemaan kuvapatsasta, jonka minä olen teettänyt, niin hyvä! Mutta ellette kumarra, niin teidät heti paikalla heitetään tuliseen pätsiin; ja kuka on se jumala, joka pelastaa teidät minun kädestäni?”

Sadrak, Meesak ja Abednego vastasivat ja sanoivat kuninkaalle: ”Nebukadnessar! Ei ole tarpeellista meidän vastata sinulle tähän sanaakaan. Jos niin käy, voi meidän Jumalamme kyllä pelastaa meidät tulisesta pätsistä, ja hän pelastaa myös sinun kädestäsi, kuningas. Ja vaikka ei pelastaisikaan, niin tiedä se, kuningas, että me emme palvele sinun jumaliasi emmekä kumartaen rukoile kultaista kuvapatsasta, jonka sinä olet pystyttänyt.” (Dan. 3:13-18)

Sadrakin, Mesakin ja Abednegon usko oli: ”Jos niin käy, voi meidän Jumalamme kyllä pelastaa meidät tulisesta pätsistä, ja Hän pelastaa myös sinun kädestäsi, kuningas. Ja vaikka ei pelastaisikaan, niin me emme palvele sinun jumaliasi emmekä kumartaen rukoile kultaista kuvapatsasta.”

Sitä voi kutsua ”vaikka ei pelastaisikaan” -uskoksi. Heidän asenteenaan oli: maksoi mitä tahansa, minä teen vain ja ainoastaan Jumalan tahdon. Tästä asenteesta näkee, että he olivat jo etukäteen päättäneet olla valmiita vaikka kuolemaan, jos Jumalan palveleminen sitä vaati. Minkä hinnan sinä olet valmis maksamaan Jeesuksen seuraamisesta?

”Silloin Nebukadnessar tuli kiukkua täyteen Sadrakia, Meesakia ja Abednegoa kohtaan ja hänen hahmonsa muuttui. Ja hän käski ja sanoi, että pätsi oli kuumennettava seitsemän kertaa kuumemmaksi kuin tavallisesti. Ja hän käski sotajoukkonsa väkevimpien miesten sitoa Sadrakin, Meesakin ja Abednegon ja heittää heidät tuliseen pätsiin. Silloin nämä sidottiin vaippoineen, takkeineen, päähineineen ja muine vaatteineen ja heitettiin tuliseen pätsiin. Koska nyt kuninkaan sana oli niin ankara ja pätsi niin kovin kuumennettu, tappoi tulen liekki ne miehet, jotka veivät ylös Sadrakin, Meesakin ja Abednegon. Mutta nämä kolme miestä, Sadrak, Meesak ja Abednego, suistuivat sidottuina tuliseen pätsiin.

Silloin kuningas Nebukadnessar hämmästyti ja nousi kiiruusti ylös ja lausui hallitusmiehilleen sanoen: ”Emmekö heittäneet kolme miestä sidottuina tuleen?” He vastasivat ja sanoivat kuninkaalle: ”Totisesti, kuningas!” Hän vastasi ja sanoi: ”Katso, minä näen neljä miestä kävelevän vapaina tuleessa, eivätkä he ole vahingoittuneet, ja neljäs on näöltänsä niin kuin Jumalan poika.” Silloin Nebukadnessar meni tulisen pätsin aukolle, lausui ja sanoi: ”Sadrak, Meesak ja Abednego, te korkeimman Jumalan palvelijat, astukaa ulos ja tulkaa tänne.” Sadrak, Meesak ja Abednego astuivat silloin ulos tulesta.” (Dan. 3:19-26)

Nebukadnessarin suhtautumien näihin miehiin muuttui välittömästi sen jälkeen, kun hän näki, miten Jumala pelasti heidät. Tämä osoittaa myös sen, että Nebukadnessar oli vilpiton. Hän ei todellakaan ollut uskonut Jumalan voivan pelastaa palvelijoitaan.

Jumala on kiinnostunut omistaan

On mielenkiintoista, kuinka paljon Jumalaa kiinnostavat ihmiset, jotka ovat valmiita kuolemaan Hänen tähtensä. Apostolien teoissa kerrotaan, miten Stefanus näki, kuinka taivaat aukenivat ja Jeesus seisoi Isän oikealla puolella hetkellä, jolloin Stefanus kivitettiin kuoliaaksi uskonsa takia. (Ap.t. 7:55-56). Jeesus siis nousi seisomaan kunnioittaakseen Stefanuksen kuolemaa.

Jumala on kiinnostunut siitä, mitä hänen omansa tekevät. Jopa siitäkin, missä he asuvat. Kerran, kun perheemme muutti, pian muuton jälkeen

vaimoni Sirkku heräsi siihen, että hänelle sanottiin kolme kertaa: ”Pergamo, Pergamo, Pergamo”. Sirkku ihmetteli, mitä tämä tarkoitti. Sitten hän muisti, että Pergamo on yksi niistä seurakunnista, joista Ilmestyskirjassa puhutaan. Hän katsoi kohdan Raamatusta.

”Minä tiedän, missä sinä asut: siellä, missä saatanan valtaistuini on; ja sinä pidät minun nimestäni kiinni etkä ole kieltänyt minun uskoani niinäkään päivinä, jolloin Antipas, minun todistajani, minun uskolliseni, tapettiin teidän luonanne, siellä, missä saatana asuu.” (Ilm. 2:13)

Vaimoni ymmärsi, että Jumala oli kiinnostunut myös siitä, että me olemme muuttaneet. Hän on kiinnostunut siitä, missä asumme. Hän on kiinnostunut jokaisesta ihmisestä, joka on kokosydämisesti antautunut Hänen palvelemiseensa.

Silloinkin, kun joudumme kärsimään Jumalan valtakunnan tähden, voimme samalla kokea myös suurta Jumalan läheisyyttä. Ja kun käymme läpi koetusten pätsin, uskomme kasvaa ja tiedämme entistä varmemmin, mihin uskomme. Danielin ystäville oli varmasti mahtavaa saada nähdä ja kokea se yliluonnollinen pelastus, jonka Jumala heille valmisti.

Vanhan liiton Jumala

Katsellessaan miehiä pätsissä Nebukadnessar sanoo, että ”neljäs on näöltään kuin Jumalan poika”. (Dan. 3:25) Tästä on usein vedetty se johtopäätös, että Jeesus ilmestyi pätsissä Sadrakille, Meesakille ja Abednegolle. Oliko tuo neljäs henkilö Jeesus?

Myöhemmin Nebukadnessar sanoo: *”Kiitetty olkoon Sadrakin, Meesakin ja Abednegon Jumala, joka lähetti enkelinsä ja pelasti palvelijansa, jotka häneen turvasivat eivätkä totelleet kuninkaan käskyä, vaan antoivat ruumiinsa alttiiksi, ennemmin kuin palvelivat ja kumartaen rukoilivat muuta jumalaa kuin omaa Jumalaansa.”* (Dan. 3:28)

On tavallista, että uskomme ja ymmärrämme Raamattua niin kuin se tuntuu mukavimmalta. Emme voi kuitenkaan perustellusti väittää, että Jeesus olisi ilmestynyt tulisessa pätsissä Danielin ystäville. Raamattu kertoo Nebukadnessarin sanoneen: ”...joka lähetti enkelinsä”.

Me pitäydymme mieluummin hänen aiemmissa sanoissaan: ”... neljäs on näöltään kuin Jumalan poika”.

Olen itse nähnyt enkelin kasvoista kasvoihin. Voisin aivan hyvin antaa hänestä samanlaisen lausunnon. Enkeli näytti ihmiseltä, joka on täydellinen ulkonäöltään. Häntä voisi siis hyvin kuvata ”kuin Jumalan poika”.

Kun Mooses pyysi Jumalaa näyttämään hänelle kasvonsa, Jumala vastasi hänelle: *”Sinä et voi nähdä minun kasvojani; sillä ei kukaan, joka näkee minut, jää eloon.”* (2 Moos. 33:20)

Jos me tunnustamme, että Jeesus on Jumala, meidän on samalla ymmärrettävä, että vanhan liiton aikana kukaan ei voinut nähdä Jeesusta. Hänen näkemisensä oli mahdollista vasta sen jälkeen, kun Hän oli tullut maan päälle ihmiseksi. Jeesus itse sanoi, että ”minä ja Isä olemme yhtä; joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän”.

Jeesuksen on väitetty esiintyvän myös eräissä muissa Vanhan testamentin jakeissa, mutta se ei pidä paikkaansa. Sen sijaan jotkut enkelit edustivat Jumalaa. Tällaisissa Raamatun kohdissa enkeliä saatettiin kutsua Jumalaksi. Kun samaan tilanteeseen myöhemmin viitataan, sanotaankin, että ”enkeli ilmestyi”. Voidaan kysyä: Taisteliko Jaakob enkelin kanssa vai Jumalan? Mooseksen kirjassa puhutaan, että hän paini enkelin kanssa. Hoosean kirjassa sanotaan: *”Äidin kohdussa tämä petti veljensä, ja miehuutensa voimassa hän taisteli Jumalan kanssa. Hän taisteli enkelin kanssa ja voitti, hän itki ja rukoili tätä. Beetelissä tämä löysi hänet ja puhui siellä meidän kanssamme.”* (Hoos. 12:3-5)

Hepr. 2:2 toteaa, että jos vanhan liiton sana tuli enkelien kautta meille tiedoksi, kuinka paljon suurempi meidän vastuumme on nyt, kun Jumala lopunaikana lähetti oman Poikansa tuomaan meille evankeliumin.

Mooseksen kirjoissa sanotaan toistuvasti, että Jumala puhui Moosekselle. Jopa niin, että Jumala puhui Mooseksen kanssa kasvoista kasvoihin. Tämä tarkoittaa kuitenkin sitä, että Mooses puhui Jumalalle ja Jumala vastasi hänelle. He keskustelivat niin kuin ihmiset keskustelevat kasvokkain eli ilman välikäsiä. Mooses ei kuitenkaan nähnyt Jumalaa, ainoastaan kuuli Hänen äänensä.

Kun Mooses halusi nähdä Jumalan kasvot, Jumala vastasi hänelle: *”Sinä et voi nähdä minun kasvojani; sillä ei kukaan, joka näkee minut, jää eloon.”* (2 Moos 33:20)

Jos me kerran tunnustamme, että Jeesus on Jumala, niin meidän täytyy myöntää, että ennen Hänen lihaksi tuloaan ei kukaan voinut nähdä Hänen kasvojaan. Vasta kun Jeesus tuli ihmiseksi, niin Häntä pystyttiin katsomaan kasvoista kasvoihin.

Tärkeämpää on miellyttää Jumalaa kuin ihmisiä

Palatkaamme Danieliin. Näyttää siltä, että kuningas Belsassarin valtaantulon jälkeen Daniel oli syrjässä kuninkaan hovista. Mutta kun Jumala ilmestyi Belsassarille juhlien aikana, kuningas kutsui äitinsä pyynnöstä Danielin paikalle selittämään salaperäisen käden seinälle kirjoittamaa kirjoitusta. Daniel myös osasi selittää kirjoituksen, vaikka tämä selitys ei ollutkaan kuninkaalle mieleistä kuultavaa.

Jumalan profeetat eivät voi miellyttää ihmisiä. Jos haluat elää ihmisten suosiossa, älä pyri profeetaksi. Tosin en usko, että kukaan voi pyrki-mällä nousta profeetaksi. Hengelliset virat ovat tehtäviä, joihin Jumala itse valitsee ne ihmiset, jotka Hän tahtoo.

Belsassar oli huoleton kuningas, joka ei juurikaan kunnioittanut Jumalaa, vaikka hänen edeltäjänsä Nebukadnessar oli viimeisinä vuosinaan alkanut tunnustaa uskoaan Israelin Jumalaan. Belsassar ei ollut Nebukadnessarin poika, kuten voisi päätellä Dan. 5:11 -kohdasta, jossa Nebukadnessaria sanotaan Belsassarin isäksi. Tämä oli ainoastaan silloinen tapa kutsua edeltäjää. Daavid kutsui Saulia isäkseen (1 Sam. 24:12) ja Elisa kutsui Eliaa isäkseen (2 Kun 2:12). Myös henkilöä, jota kohtaan haluttiin osoittaa kunnioitusta, saatettiin Raamatussa nimittää isäksi. Esim. Israelin kuningas nimitti Elisaa isäkseen (2 Kun. 6:21), Aramin sotapäällikkö Naemanin palvelijat kutsuivat Naemania isäkseen (2 Kun. 5:13). Kun Elisa teki kuolemaa, niin Jooas, Israelin kuningas, kutsui häntä isäkseen (2 Kun. 13:14).

Danielissa näkyy sama asenne kuin hänen ystäväissään Sadrakissa, Meesakissa ja Abednegossa. Hän ei pelännyt julistaa kuninkaalle tämän tuomiota, vaikka hänet olisi voitu sen perusteella tuomita kuolemaan.

’Ja tämä on kirjoitus, joka on tuonne kirjoitettu: ’Mene, mene, tekel, ufarsin.’ Ja tämä on sen selitys: mene merkitsee: Jumala on laskenut si-

nun valtakuntasi luvun ja on tehnyt siitä lopun. Tekel: sinut on vaa'alla punnittu ja köykäiseksi havaittu. Peres: sinun valtakuntasi on pirstottu ja annettu meedialaisille ja persialaisille.” Silloin Belsassar antoi käskyn, että Daniel oli puettava purppuraan ja kultakäädyt pantava hänen kaulaansa ja julistettava, että hän oli oleva yksi valtakunnan kolmesta valtamiestä. Samana yönä tapettiin Belsassar, kaldealaisten kuningas, ja Daarejaves, meedialainen, sai haltuunsa valtakunnan ollessaan noin kuudenkymmenen kahden vuoden ikäinen.” (Dan. 5:25-31)

Belsassaria voisi helposti pitää jalomielisenä, kun hän julisti Danielin yhdeksi valtamiestänsä, mutta näin ei ole. Belsassar oli pikemminkin ovela. Hän tiesi, että jos hänen valtansa kaatuu, myös ministerit tapetaan. Todellisuudessa hän tuomitsi Danielin kuolemaan. Näin ei kuitenkaan käynyt, sillä kuningas Daarejaves oli liian viisas toimimaan Belsassarin juoksupoikana. Syöstyään Belsassarin vallasta hän sen sijaan nosti Danielin yhdeksi kolmesta valtaherroistaan.

Vaikka kuningas Daarejaves kunnioitti Danielia ja asetti tämän korkeaan virkaan, kaikki hänen hovissaan eivät pitäneet Danielista. Danielia vastaan punottiin juoni, ja niin Daniel päätyi uskonsa tähden jalopecurojen luolaan.

”Ja kaikki, jotka tahtovat elää jumalisesti Kristuksessa Jeesuksessa, joutuvat vainottaviksi.” (2 Tim. 3:12). Tämä näyttää toimineen jo vanhan liiton puolella. Myös Daniel sai kokea sen.

Ilmestykset lopunajoista

Danielin ilmestykset liittyivät läheisesti neljään valtakuntaan, jotka kukin omana aikanaan tulisivat hallitsemaan maailmaa. Ensimmäinen niistä oli Baabelin valtakunta, joka tulee olemaan myös viimeinen antikristuksen valtakunta. Ilmestyksensä Daniel näki Belsassarin valtakaudella silloin, kun hän ei ollut kuninkaan hovissa.

Viimeinen valtakunta näyttää olevan se, joka kiinnosti Danielia eniten. *”Sen jälkeen minä tahdoin saada varmuuden neljännessä pedosta, joka oli erilainen kuin kaikki muut ja ylen hirvittävä; jolla oli rautaiset hampaat ja vaskiset kynnet, joka söi ja murskasi ja tallasi tähteet jalkoihinsa.” (Dan. 7:19)*

Muut valtakunnat ovat tulleet ja menneet, mutta tämä viimeinen maailmanvalta on vielä tulematta. Siksi on mielenkiintoista lukea, mitä siitä sanotaan. *”Sen jälkeen minä näin yöllisessä näyssäni, ja katso, oli neljäs peto, kauhea, hirvuihin ja ylen väkevä; sillä oli suuret rautaiset hampaat, ja se söi ja murskasi ja tallasi tähteet jalkoihinsa. Se oli erilainen kuin kaikki edelliset pedot, ja sillä oli kymmenen sarvea.”*

(Dan. 7:7)

Kun Daniel kysyi Jumalalta tästä kolmannesta valtakunnasta, hänelle selitettiin: *”Hän vastasi näin: ”Neljäs peto on neljäs valtakunta, joka syntyy maan päälle, erilainen kuin kaikki muut valtakunnat. Se syö kaiken maan ja tallaa ja murskaa sen. Ja ne kymmenen sarvea ovat kymmenen kuningasta, jotka nousevat siitä valtakunnasta. Ja heidän jälkeensä nousee eräs muu, ja hän on erilainen kuin edelliset, ja hän kukistaa kolme kuningasta. Hän puhuu sanoja Korkeinta vastaan ja hävittää Korkeimman pyhiä. Hän pyrkii muuttamaan ajat ja lain, ja ne annetaan hänen käteensä ajaksi ja kahdeksi ajaksi ja puoleksi ajaksi.”*

(Dan. 7:23-25)

Tässä siis kerrottiin, että ihminen tulee kuluttamaan maan loppuun. Myös se, että luonnonmullistukset lisääntyvät, ilmasto lämpenee ja erilaiset katastrofit kohtaavat maailmaa, on jo kauan sitten kirjoitettu Raamattuun.

Vaikka lopunaikoja kuvataan Raamatussa hirvittäviksi, Raamatun sanoma Jumalan omille on rohkaiseva. Daniel puhuu seurakunnan ylösotosta. *”Siihen aikaan nousee Miikael, se suuri enkeliruhtinas, joka seisoo sinun kansasi lasten suojana. Ja se on oleva ahdistuksen aika, jonka kaltaista ei ole ollut siitä saakka, kuin kansoja on ollut, hamaan siihen aikaan asti. Mutta siihen aikaan pelastetaan sinun kansasi, kaikki, jotka kirjaan kirjoitetut ovat.”* (Dan. 12:1)

Danielin kirjan sanoma siis on, että kun vaikeat ajat kohtaavat maailmaa, Jumala hakee seurakuntansa pois. Uskon, että vasta tämän jälkeen toteutuu ennustus siitä, että Israel alkaa koko kansakuntana etsiä Jumalaansa, ja Jumala kokoaa kaikki sukukunnat Israeliin.

Danielin näky 70 vuosiviikosta (Dan. 9. luku) on herättänyt uskomattoman paljon kiinnostusta ja saanut monenlaisia selityksiä. Siitä ei kuitenkaan kannata tehdä liian monimutkaisia johtopäätöksiä. Kerron lyhyesti, mitä itse uskon sen tarkoittavan.

”Seitsemänkymmentä viikkoa on säädetty sinun kansallesi ja pyhälle kaupungillesi; silloin luopumus päättyy, ja synty sinetillä lukitaan, ja pahat teot sovitetaan, ja iankaikkinen vanhurskaus tuodaan, ja näky ja profeetta sinetillä vahvistetaan, ja kaikkeinpyhin voidellaan. Ja tiedä ja käsitä: siitä ajasta, jolloin tuli se sana, että Jerusalemin rakennettava, voideltuun, ruhtinaaseen, asti, on kuluva seitsemän vuosiviikkoa; ja kuusikymmentäkaksi vuosiviikkoa, niin se jälleen rakennetaan toreinensa ja vallihautoinensa, mutta keskellä ahtaita aikoja. Ja kuudenkymmenen kahden vuosiviikon mentyä tuhotaan voideltu, eikä häneltä jää ketään. Ja kaupungin ja pyhäkön hävittää hyökkäävän ruhtinaan väki, mutta hän itse saa loppunsa tulvassa. Ja loppuun asti on oleva sota: hävitys on säädetty. Ja hän tekee liiton raskaaksi monille yhden vuosiviikon ajaksi, ja puoleksi vuosiviikoksi hän lakkauttaa teurasuhrin ja ruokauhrin; ja hävittäjä tulee kauhistuksen siivillä. Tämä loppuu vasta, kun säädetty tuomio vuodatetaan hävittäjän ylitse.” (Dan. 9:24-27)

Danielin vuosiviikoissa on kysymys kolmesta jaksosta: 7 vuosiviikkoa, 62 vuosiviikkoa ja 1 vuosiviikko. Yksi vuosiviikko tarkoittaa seitsemää vuotta. 7 vuosiviikkoa on 49 vuotta ja 62 vuosiviikkoa 434 vuotta.

Ensimmäinen seitsemän vuosiviikon ajanjakso tarkoittaa sitä 49 vuoden aikaa, joka alkoi kuningas Kooreksen julistuksesta, että Jerusalemin temppeli on rakennettava. Tästä käskystä meni siis 49 vuotta temppelin valmistumiseen. 62 vuosiviikon kuluttua tästä päädytään vuoteen 27 j.Kr, jolloin Jeesus aloitti toimintansa. Kolme vuotta tämän jälkeen Jeesus ristiinnaulittiin.

Viimeinen vuosiviikko tarkoittaa viimeistä seitsemän vuoden ajanjaksoa Israelin historiassa. Tähän väliin mahtuu ns. armotalouskausi eli seurakunnan aika. Viimeiset seitsemän vuotta tarkoittavat siis viimeistä juutalaisuuden aikaa maailmanhistoriassa – aikaa, jolloin seurakunta on jo otettu ylöstempauksessa pois. Tämän jälkeen Messias tulee. Messiaan saapuminen ei siis merkitse seurakunnan ylöottoa, joka tällöin

on jo tapahtunut, vaan juutalaisten Messiaan ilmestymistä, Jeesuksen toista tulemistä.

Danielin kirjaa on helppo ymmärtää, jos lukee sitä vain juuri niin kuin se on kirjoitettu. Sitä on liikaa yritetty selitellä ihmisviisaudella. Meidän ei kuitenkaan tarvitse ymmärtää kaikkea, mitä Raamatussa sanotaan, riittää, että tunnemme kirjoitukset. Kun ne ovat toteutuneet, me tulemme ymmärtämään. Tärkeintä on, että tunnemme Hänet, joka on antanut Sanan. Ja kaikkein tärkeintä on, että tiedämme myös Hänen tuntevan meidät.

Raamattu sanoo: *”Joka rakastaa Jumalaa, sen Jumala tuntee.”*

(1 Kor. 8:3)

Jaakob - omavoimaisuudesta Jumalan varaan

Kertomus Jaakobista on aina ollut minulle rakas. Se sisältää paljon mielenkiintoisia yksityiskohtia ja monia asioita, jotka koskettavat läheisesti myös omaa elämääni.

Ensinnäkin Jaakob oli kaksonen; hänellä oli kaksoisveli kuten minullakin. Hän oli nuorempi osapuoli kuten minäkin. Jaakobilla oli samaa kaipausta kokea Jumalan siunausta kuin itselläni on ollut. Näen Jaakobin myös monella tavalla vajavaisena ihmisenä, niin kuin itsekin olen, ja siksi minua siunaa, että Raamattu silti sanoo Jumalan rakastaneen Jaakobia. Jaakobin elämässä oli myös monia kokemuksia, jotka sivuavat omaa elämääni. Toivottavasti myös oman elämäni loppu vastaa hänen loppuvuotiaan.

”Minä siunaan sinut”

Muistamme Raamatusta, kuinka Aabraham sai lupauksen siitä, että Jumala oli valinnut hänen jälkeläisensä olemaan Jumalan valittu kansa. Tämän lupauksen Iisak peri Aabrahamilta ja Eesaun vanhimpana olisi kuulunut periä se Iisakilta, mutta sen perikin Jaakob. Jaakobin jälkeläiset muodostivat Israelin 12 sukukuntaa.

Iisakilla oli kuitenkin sama ongelma kuin isällään. Hän oli tullut iälikseksi, mutta hänellä ei ollut jälkeläistä, joka olisi perinyt hänet.

”Ja Iisak rukoili Herraa vaimonsa puolesta, sillä tämä oli hedelmätön. Ja Herra kuuli hänen rukouksensa, ja hänen vaimonsa Rebekka tuli raskaaksi. Ja lapset sysäsivät toisiaan hänen kohdussansa. Niin hän sanoi: ”Jos näin käy, minkä tähden minä elän?” Ja hän meni kysy-

mään Herralta. Ja Herra sanoi hänelle: “Kaksi kansaa on sinun kohdussasi, kaksi heimoa erkanee sinun ruumiistasi, toinen heimo on toista voimakkaampi, vanhempi palvelee nuorempaa.” Kun hänen synnyttämisensä aika oli tullut, katso, hänen kohdustaan oli kaksoset. Joka ensiksi tuli hänen kohdustaan, oli ruskea ja yliyltään niin kuin karvainen vaippa; sen tähden pantiin hänelle nimeksi Eesau. Sen jälkeen tuli ulos hänen veljensä, ja hän piti kädellään Eesaun kantapäätä. Ja hänelle pantiin nimeksi Jaakob. Iisak oli kuudenkymmenen vuoden vanha heidän syntyessään.” (1 Moos. 25:21-26)

Nimi Jaakob tarkoittaa ’kintereillä kulkija’ tai ’pettäjä’. Raamatussa nimi oli usein enne. Jaakobin nimen ensisijainen tarkoitus ei varmastikaan ollut viitata pettämiseen vaan nimi tuli siitä, että hän syntyi heti Eesaun perässä pitäen kiinni hänen kantapäästään. Mutta pettäjästä tulikin kuuluisampi merkitys. Nimi Eesau tarkoittaa karvaista. Eesau oli todella karvainen. Sen todistaa se, että kun Jaakob halusi tekeytyä myöhemmin Eesauksi, hän laittoi lampaantaljat käsiinsä.

Eesaun jälkeläisiä kutsutaan edomilaisiksi. Se taas tarkoittaa ruskeaa eli ilmeisesti Eesau oli myös ruskea. Raamatussa ei kuitenkaan koskaan viitata siihen, että ihmisen ulkoinen olemus tai ihonväri merkitsisi jotain Jumalalle. Jumalalle tärkeintä on ihmisen sydän, sitä Hän katsoo.

”Ja pojat kasvoivat suuriksi, ja Eesausta tuli taitava metsästäjä, aron mies; Jaakob sitä vastoin oli hiljainen mies, joka pysyi kotosalla. Iisak rakasti enemmän Eesauta, sillä hän söi mielellänsä metsänriistaa, mutta Rebekka rakasti enemmän Jaakobia. Kerran, kun Jaakob oli keittänyt itselleen keiton, tuli Eesau kedolta nälästä nääntyneenä. Ja Eesau sanoi Jaakobille: “Anna minun särpiä tuota ruskeata, tuota ruskeata keittoa, sillä minä olen nälästä nääntynyt.” Sen tähden hän sai nimen Edom. Mutta Jaakob sanoi: “Myy minulle ensin esikoisuutesi.” Eesau vastasi: “Katso, minä kuolen kuitenkin, mitä minä esikoisuudellani teen?” Jaakob sanoi: “Vanno minulle ensin.” Ja hän vannoi hänelle ja myi esikoisuutensa Jaakobille. Ja Jaakob antoi Eesaulle leipää ja hernekeittoa. Ja hän söi ja joi, nousi ja meni matkoihinsa. Niin halpana Eesau piti esikoisuutensa.” (1 Moos. 25:27-34)

Ei ole koskaan hyvä asia, jos vanhemmat suosivat joitain lapsistaan. Siitä seuraa aina riitoja. Iisak suosi Eesauta ja Rebekka Jaakobia. Jos

näin ei olisi ollut, vaan nämä kaksi aivan erilaista poikaa olisivat oppineet elämään sovussa, Jaakob olisi tuskin yrittänyt huijata Eesaulta esikoisuutta. Myös Jaakob suosi myöhemmin Joosefia ja myös se synnytti riitaa ja kateutta veljesten kesken.

Esikoisen siunaus

Hernekeitto (Raamattu ei mainitse nimenomaan hernekeittoa, mutta yleensä on oletettu, että kyse oli hernekeitosta) on halpa hinta esikoisuudesta. Tavallisesti esikoisuudesta puhuttaessa tulee ensimmäiseksi mieleen perintö. Mutta tästä ei ollut kysymys Jaakobin kohdalla. Voimme nähdä Raamatusta, että Jaakob ei tavoitellut isänsä perintöä vaan hänelle oli tärkeintä saada suvun siunaus. Kun Eesau luopui esikoisuudesta, se merkitsi kolmea oleellista asiaa:

- 1) Esikoisella oli Aaronin päiviin asti papilliset oikeudet johtaa perheen jumalanpalvelusta rukoillen ja uhraten.
- 2) Aabrahamin jälkeläisille kuului Eedenin lupaus saatanan pään musertajasta. (1 Moos. 3:15)
- 3) Esikoisena Eesau oli Aabrahamille annetun lupauksen perijä. (1 Moos. 12:3)

Uskon, että oleellisinta Jaakobille oli periä Aabrahamille annettu lupaus olla yksi Jumalan valitun kansan esi-isistä. Toisaalta näemme Eesaun elämästä, ettei häntä paljoa kiinnostanut olla perheen jumalanpalveluksen johtaja. Häntä kiinnostivat ihan toisenlaiset asiat.

Jaakobille ei kuitenkaan riittänyt se, että hän peri esikoisuus-oikeudet suvun hengellisenä johtajana, jollei hän saanut myös esikoisen siunausta. Tämä johti siihen, että Jaakob äitinsä avustuksella huijasi esikoissiunauksen isältään Iisakilta.

Miksi Jaakobin sitten piti varastaa tämä siunaus? Rebekallehan oli jo ennen syntymää annettu lupaus siitä, että vanhempi tulee palvelemaan nuorempaa. (1 Moos. 25:23)

Voimme nähdä, että Jaakobilla oli oikea motiivi, mutta hänellä ei ollut hengellistä mielenlaatua. Jos yrität saavuttaa kaikki omilla keinoil-

lasi, joudut myös elämään omassa voimassasi. Kun Jaakob aikanaan siunasi Joosefin jälkeläiset, hän laittoi kätensä ristiin ja antoi esikoissiu- nauksen nuoremmalle. Hän teki sen, koska hänellä oli hengelliset sil- mät nähdä asiat oikein. (1 Moos. 48:14)

Voimme nähdä Raamatusta, että Jumala johdattaa meitä meidän mielenlaatumme mukaan.

”Hurskasta kohtaan sinä olet hurskas, nuhteetonta kohtaan nuhtee- ton; puhdasta kohtaan sinä olet puhdas, mutta kiero kohtaan nurja.” (Ps. 18:26-27)

Mistä johtui, että Iisak ei nähnyt oikein Eesaun hengellistä tilannet- ta? Hän suosi poikaa, jota Jumala vihasi. Pian tämän jälkeen Eesau hyl- käsi sokean isänsä ja meni Seirin vuoristoon. Edomilaiset ovat Eesaun jälkeläisiä.

”Minä olen teitä rakastanut, sanoo Herra. Mutta te sanotte: ”Mis- sä sinä olet osoittanut rakkautesi meihin?” Eikö Eesau ollut Jaakobin veli, sanoo Herra, ja Jaakobia minä rakastin, mutta Eesauta minä vi- hasin; ja minä tein hänen vuorensa autioiksi ja annoin hänen perintö- osansa erämaan aavikkosusille.” (Mal. 1:2-3)

Olen varma, että jos Iisak olisi nähnyt Eesaun hengellisen tilanteen oikein, hän ei olisi suosinut Eesauta niin kuin teki. Iisak ei ollut menet- tänyt ainoastaan inhimillistä näkökykyään vaan myös hengellisen.

Olen usein pohtinut, miksi Jumala rakasti Jaakobia, ihmistä, joka petti veljeään ja isäänsä ja jonka nimikin jo tarkoitti pettämistä? Olen tullut siihen tulokseen, että se johtui siitä, että Jaakob rakasti Jumalan siunausta niin paljon, että hän oli valmis tekemään melkein mitä tahan- sa saadakseen sen. Eesau taas halveksi esikoisuuttaan ja sen mukana tu- levaa siunausta niin, että oli valmis luopumaan siitä hernekeiton takia. Vaikka Jaakob tavoitteli siunausta väärin keinoin, Jumala arvosti hänen rakkauttaan siunausta kohtaan.

Jaakobin ja Eesaun riita johti kuitenkin siihen, että Jaakobin piti pae- ta kodistaan, koska hän kuuli, että Eesau suunniteltiin hänen tappamis- taan. Tämä sopi hyvin myös Rebekan suunnitelmiin - hänellä oli selväs- ti myös hengellisesti parempi näkökyky kuin Iisakilla. Rebekka lähetti Jaakobin hakemaan vaimoa oman sukunsa joukosta, veljensä Laaba- nin luo.

Kun Jaakob oli lähdössä, Iisak toivotti hänelle Aabrahamin siunauksen. Se osoitti, että hän tunnusti, että Jaakobille kuului Jumalan antama siunaus Aabrahamille, vaikka hän oli saanut sen petoksella.

Lupaukset Jumalalle

Matkalla Jumala ilmestyi Jaakobille.

”Niin hän näki unta, ja katso, maan päälle oli asetettu tikapuut, joiden pää ulottui taivaaseen, ja katso, Jumalan enkelit kulkivat niitä myöten ylös ja alas. Ja katso, Herra seisoi hänen edessään ja sanoi: ”Minä olen Herra, sinun isäsi Aabrahamin Jumala ja Iisakin Jumala. Tämän maan, jonka päällä sinä makaat, minä annan sinulle ja sinun jälkeläisillesi. Ja sinun jälkeläistesi paljous on oleva kuin maan tomu, ja sinä leviät länteen ja itään, pohjoiseen ja etelään, ja sinussa ja sinun siemenessäsi tulevat siunatuiksi kaikki sukukunnat maan päällä. Ja katso, minä olen sinun kanssasi ja varjelen sinua, missä ikinä kuljet, ja saatan sinut takaisin tähän maahan; sillä minä en jätä sinua, ennen kuin olen toteuttanut sen, minkä minä olen sinulle puhunut.” (1 Moos. 28:12-15)

Jaakob pelästyi. Jumala ei ollut selvästikään aikaisemmin ilmestynyt hänelle. Tämän jälkeen Jaakob teki Jumalalle lupauksen:

”Ja Jaakob teki lupauksen, sanoen: ”Jos Jumala on minun kanssani ja varjelee minut sillä tiellä, jota nyt kuljen, ja antaa minulle leipää syödäkseni ja vaatteita pukeutuakseni, niin että saan palata rauhassa isäni kotiin, niin on Herra oleva minun Jumalani; ja tämä kivi, jonka olen patsaaksi pystyttänyt, on oleva Jumalan huone, ja kaikesta, mitä minulle suot, minä totisesti annan sinulle kymmenykset.”

(1 Moos. 28:20-22)

Yleensä on totuttu ajattelemaan, ettemme saa asettaa Jumalalle ehtoja uskossamme Häneen tai jos lupaamme Hänelle jotakin. Jaakobin lupaus oli kuitenkin ehdollinen. ”Jos...”

Raamattu kehottaa meitä tekemään lupauksia. *”Tehkää lupauksia ja täyttäkää ne Herralle.” (Ps. 76:12)*

Kun Vanhan testamentin ihmiset tekivät liittoja, he tekivät Jumalan

kanssa molemminpuolisia sopimuksia. Lupausten tekeminen on Jumalalle mieluista, jos myös täytämme ne.

Jaakobin lupaus kymmenysten uhraamisesta on oikeastaan ainoa paikka koko Raamatussa, jossa viitataan kymmenysten antamiseen tuloista (leivästä ja vaatteista). Olemme tottuneet pitämään itsestäänselvyytenä, että Raamattu opettaa kymmenen prosentin uhraamista palkastamme. Tällaista oppia on kuitenkin vaikeaa perustella Raamatun Sanalla.

Mooseksen laissa puhutaan seitsemästä eri kymmenyksestä, mutta ei kymmenysten uhraamisesta palkasta. Uusi testamentti viittaa vain muuttaman kerran kymmenyksien uhraamiseen. Heprealaiskirjeessä (Hepr. 7:1-2) puhutaan Aabrahamin antamasta uhrista pappi Melkisedekille. Aabraham antoi hänelle 10 % ”kaikesta” (vrt. 1 Moos. 14:20). Mooseksen kirjassa ei käy selvästi ilmi, mistä Aabraham antoi kymmenykset, voittosaaliista vai omaisuudestaan. Heprealaiskirjeessä sana ’antoi’ on sanatarkasti ’jakoi’ (kreikaksi merizō). Se voi tarkoittaa myös, että hän antoi kymmenykset omaisuudestaan, mutta Heprealaiskirje 7:4 viittaa myös siihen, että hän olisi antanut kymmenykset voittosaaliista, jonka hän oli voittanut takaisin, kun mm. Sodoma oli ryöstetty ja Loot sen mukana vangittu. ”*Katsokaa, kuinka suuri hän on, jolle itse kantaisä Aabraham antoi kymmenykset parhaimmasta saaliistaan.*” (Hepr. 7:4)

Uudessa testamentissa vain yhdessä kohdassa mainitaan selvästi kymmenysten uhraaminen: fariseuksen rukouksessa. Mutta fariseukset antoivat kymmenykset myös silloin, kun he leikkasivat tullejä puutarhastaan. (Luuk. 11:42, Matt. 23:23)

”*Fariseus seisoi ja rukoili itsekseen näin: ‘Jumala, minä kiitän sinua, etten minä ole niin kuin muut ihmiset, riistäjät, väärämieliset, huorintekijät, enkä myöskään niin kuin tuo publikaani. Minä paastoan kahdesti viikossa; minä annan kymmenykset kaikista tuloistani.’*” (Luuk. 18:11-12)

Silti kymmenysten uhraaminen tuloista ei ole mikään huono tavoite, ainakaan välitavoitteena. Uhraamisesta ei kuitenkaan saa tulla kristitylle lakipykälää, vaan meidän tulee uhrata sen mukaan kuin koemme oikeaksi Jumalan edessä. Joskus se voi olla paljon enemmän kuin 10 prosenttia.

Omavoimaisuudesta Jumalan varaan

Laabanin luona Jaakob sai kokea, mitä on tulla petetyksi. Ihminen leikkaa sitä, mitä on kylvänytkin. Kaikesta huolimatta Jumala oli hänen kanssaan. Jumalan lupauksen omistaminen ei yleensä ole sitä, mitä me luulemme. Uskon, että myös Jaakob odotti helpompaa elämää kuin joutui kohtaamaan sen jälkeen, kun Jumala oli ilmestynyt hänelle.

Jaakob palveli Laabania yli 20 vuotta. Ja Laaban petti häntä keran toisensa jälkeen. Ensiksi tämä antoi Jaakobille vaimoksi eri tyttären kuin sen, jonka hän oli luvannut Jaakobille ja jota Jaakob rakasti. Sen jälkeen hän huijasi Jaakobilta palkan yhä uudelleen ja uudelleen. Silti Jumala Jaakobin tähden siunasi Laabania niin, että tästä tuli erittäin rikas mies.

Lopulta Jumala käänsi Laabanin petokset tätä itseään vastaan ja auttoi Jaakobia saamaan parhaan osan tämän omaisuudesta. Laaban ja hänen poikansa katkeroituiivat tästä ja Jumala kehotti Jaakobia palaamaan takaisin isänsä kotiin.

Jaakobia todennäköisesti pelotti lähteä takaisin Eesaun luo. Hän ei tiennyt, elikö heidän isänsä vielä. Hän ei tiennyt, oliko Eesau unohtanut vihansa vai hautoiko hän yhä tapposuunnitelmia Jaakobin varalle.

”Mutta Jaakob kulki tietänsä; ja Jumalan enkeleitä tuli häntä vastaan. Ja nähdessään heidät Jaakob sanoi: ”Tämä on Jumalan sotajoukkoa.” Ja hän antoi sille paikalle nimen Mahanaim.” (1 Moos. 32:1-2)

Psalmi 34 on kokonaisuudessaan mahtava psalmi, niin myös jae 34:8, jossa luvataan: *”Herran enkeli asettuu niiden ympärille, jotka häntä pelkäävät, ja pelastaa heidät.”*

Vaikka Jaakob oli jo nähnyt, että Jumala voi siunata häntä, hän ei vieläkään osannut luottaa Jumalan lupauksiin niin täydesti, että olisi uskaltanut elää niiden varassa levossa. Hän oli aina oppinut itse ”auttamaan” Jumalaa. Hänen omat keinonsa Jumalan siunausten tavoittelemisessa olivat aina olleet lihalliset, eivät Jumalan voimaan luottamista.

”Sitten Jaakob lähetti sanansaattajat edellään veljensä Eesaun luo Seirin maahan, Edomin alueelle. Ja hän käski heitä sanoen: ”Sanokaa herralleni Eesaulle näin: ‘Sinun palvelijasi Jaakob sanoo: Minä olen oleskellut Laabanin luona ja viipynyt siellä tähän saakka; ja minä olen saanut raavaita, aaseja, pikkukarjaa, palvelijoita ja palvelijattaria ja lähetän nyt sanan herralleni, että saisin armon sinun silmiesi edessä.’” Sanansaattajat palasivat Jaakobin luo ja sanoivat: ”Me tulimme veljesi Eesaun luo; hän on jo matkalla sinua vastaan, neljäsataa miestä mukanaan.” Silloin valtasi Jaakobin suuri pelko ja ahdistus. Ja hän jakoi väen, joka oli hänen kanssansa, ja pikkukarjan ja raavaskarjan ja kamelit kahteen joukkoon.” (1 Moos. 3:3-7)

Kauhu valtasi Jaakobin mielen. Hän oli jälleen ajatellut keksivänsä keinot Eesaun lepyttämiseksi, mutta se olikin jo myöhäistä. Nyt hänellä ei ollut muuta mahdollisuutta kuin turvata Jumalaan. Oli aivan ilmeistä, että Eesaululla oli paha mielessä.

”Ja Jaakob sanoi: ”Isäni Aabrahamin Jumala ja isäni Iisakin Jumala, Herra, sinä, joka sanoit minulle: ‘Palaja maahasi ja sukusi luo, niin minä teen sinulle hyvää!’ Minä olen liian halpa kaikkeen siihen armoon ja kaikkeen siihen uskollisuuteen, jota sinä olet palvelijalleni osoittanut; sillä ainoastaan sauva kädessäni minä kuljin tämän Jordanin yli, ja nyt on minulle karttunut kaksi joukkoa. Pelasta minut veljeni Eesaun käsistä, sillä minä pelkään, että hän tulee ja tuhoaa minut ynnä äidit lapsineen. Olethan itse sanonut: ‘Minä teen sinulle hyvää ja annan sinun jälkeläistesi luvun tulla paljoksi kuin meren hiekka, jota ei voida lukea sen paljouden tähden.’” (1 Moos. 32:9-12)

On mielenkiintoista tutkia, mitä ja miten Jaakob rukoili. Hänen rukouksensa paljastaa monia asioita. Ensinnäkin näemme sen, että Jaakob ei rukoillut ensimmäistä kertaa. Toinen huomionarvoinen asia on se, että hän vetosi Jumalan omiin lupauksiin. Kolmanneksi hän tunnusti, ettei itse ole arvollinen siihen armoon, jota on saanut kokea. Kuitenkin hän tiesi, että hänellä ei ole mitään muuta mahdollisuutta kuin Jumalan apu ja se, että tämän armo yhä riittäisi hänelle. Lopuksi Jaakob vetosi vielä uudelleen siihen Jumalan lupaukseen, jonka hän sai lähdettyään kotoaan Laabanin luo.

Voimme kuitenkin nähdä, miten Jaakob yhä yritti samalla hoitaa ti-

lanteen omilla keinoillaan. Vaikka hänellä oli Jumalan lupaukset, hän ei pystynyt luottamaan niihin.

”Ja hän jäi siihen yöksi. Sitten hän erotti omaisuudestaan lahjaksi veljelleen Eesaulle kaksisataa vuohta ja kaksikymmentä vuohipukkia, kaksisataa uuhia ja kaksikymmentä oinasta, kolmekymmentä imettävää kamelia varsoinensa, neljäkymmentä lehmää ja kymmenen härkää, kaksikymmentä aasintammaa ja kymmenen aasia. Ja hän jätti ne palvelijansa haltuun, kunkin lauman erikseen, ja sanoi palvelijoilleen: ”Menkää minun edelläni ja jättäkää välimatka kunkin lauman välille.” Ja hän käski ensimmäistä sanoen: ”Kun veljeni Eesau kohtaa sinut ja kysyy: ‘Kenen sinä olet, ja mihin menet, ja kenen ovat nuo elukat tuolla edelläsi?’ niin vastaa: ‘Ne ovat palvelijasi Jaakobin, lähetetyt lahjaksi herralleni Eesaulle; ja katso, myös hän itse tulee jäljessämme.’” Samoin hän käski toista ja kolmatta ja kaikkia muita, jotka laumoja ajoivat, sanoen: ”Juuri näin on teidän sanottava Eesaulle, kun tapaatte hänet. Ja sanokaa myös: ‘Katso, sinun palvelijasi Jaakob tulee meidän jäljessämme.’” Sillä hän ajatteli: ”Minä koetan lepyttää häntä lahjalta, joka kulkee edelläni. Sitten astun itse hänen kasvojensa eteen; ehkä hän ottaa minut ystävällisesti vastaan.” Niin lahja kulki hänen edellensä, mutta itse hän jäi siksi yöksi leiriin.” (1 Moos. 32:13-21)

Sen jälkeen kerrotaan, kuinka Jaakob vei yöllä sekä perheensä että kaiken tärkeimmän omaisuutensa Jabbok-joen yli turvaan.

Joskus vain täydellinen epätoivo saa meidät etsimään tosissamme Jumalan apua. Mutta jos emme ole oppineet rukoilemaan helppoina aikoina, hädän tullen on vaikeaa alkaa opetella sitä. Jaakob oli kuitenkin jo oppinut rukoilemaan.

”Ja Jaakob jäi yksinensä toiselle puolelle. Silloin painiskeli hänen kanssaan muuan mies päivän koittoon saakka. Ja kun mies huomasi, ettei hän häntä voittanut, iski hän häntä lonkkaluuhun, niin että Jaakobin lonkka nyrjähti hänen painiskellessaan hänen kanssaan. Ja mies sanoi: ”Päästä minut, sillä päivä koittaa.” Mutta hän vastasi: ”En päästä sinua, ellet siunaa minua.” Ja hän sanoi hänelle: ”Mikä sinun nimesi on?” Hän vastasi: ”Jaakob.” Silloin hän sanoi: ”Sinun nimesi älköön enää olko Jaakob, vaan Israel, sillä sinä olet taistellut Jumalan ja ih-

misten kanssa ja olet voittanut.” Ja Jaakob kysyi ja sanoi: “Ilmoita nimesi.” Hän vastasi: “Miksi kysyt minun nimeäni?” Ja hän siunasi hänet siinä.” (1 Moos. 32:24-29)

Jaakob rakasti siunausta ja hän sai sen. Tällä kertaa hän sai sen Hengen aseina.

Ontuva ei enää luota itseensä

Jaakobin paini ei ollut vain rukouksen vertauskuva, vaan se oli todellista rukoustaistelua. Peräänantamatonta rukousta, jonka saa aikaan vain täydellinen epätoivo. Täydellinen ymmärrys siitä, että jos Jumala ei ilmesty, minä kuolen.

”Äidin kohdussa tämä petti veljensä, ja miehuutensa voimassa hän taisteli Jumalan kanssa. Hän taisteli enkelin kanssa ja voitti, hän itki ja rukoi li tätä. Beetelissä tämä löysi hänet ja puhui siellä meidän kanssamme.”

(Hoos. 12:4-5)

Jaakobin epätoivo johtui siitä, että hän ymmärsi olevansa vaikeuksissa omien valintojensa, omien lihallisten ratkaisujensa vuoksi. Jos olemme kuuliaisia Jumalalle, elämme levossa. Rukouksemme nousevat levosta ja luottamuksesta. Jos sen sijaan näemme, että olemme pulassa omien virheidemme takia, meissä ei synny uskoa Jumalan mahdollisuuksiin ja meidän rukouksemme on enemmän tai vähemmän epätoivoista.

Mutta tällaisessakin tilanteessa meillä kristityillä on oikeus lähestyä Isää Jeesuksen täydellisen sovitustyön kautta. Jos tänään olet vastaavanlaisessa tilanteessa, älä katso itseesi, vaan katso Jeesukseen ja Hänen uhriinsa. Meillä on epäonnistuneinakin oikeus lähestyä Jumalaa Jeesuksen kautta, jos kadumme virheitämme ja haluamme muuttua.

Sellaisen ihmisen, joka on oppinut luottamaan omiin keinoihinsa, ei ole helppoa alkaa elää Hengessä. Kun Jumala taivuttaa meitä, se voi olla joskus rankkaa vääntöä.

Vuoden 2005 lokakuussa totesin Kari Törmälle, etten ole koskaan kunnolla toipunut siitä, kun selkäni oli todella kipeä. Minulla oli ollut jo 1,5 vuotta valtavat tuskat yhä pahenevan selkävaivan takia. Muistan

aina, kun makasin yöllä työpaikkani Juutiprintin lattialla likomärkänä hiestä. Selästäni oli jo usein niksahtanut välilevy, koska se oli niin kulu-
nut, mutta nyt selkä niksahti kerralla niin pahasti, että menetin tajuntani
ja kaaduin lattialle. Kello oli puoli kaksi yöllä. Makasin kasassa lattialla
enkä päässyt ylös, en edes puhelimeen, ja olin täysin yksin. Tunsin itse-
ni lattiarätkiksi, jota väännetään molemmista päistä, ja tuskan hiki valui.
Sanoin Karille, etten koskaan toivu tuosta muistosta. Kokemus oli liian
rankka, vaikka Jumala ihmeellisesti paransikin minut pian tapahtuneen
jälkeen Aili Heinosen kokouksessa.

Silloin Kari huudahti: ”Sinulle jäi vamma siitä kokemuksesta. Sinä
onnut!” Ja hän jatkoi: ”Wolfgan Simpson on sanonut: Älä koskaan luota
ihmisiin, jotka eivät onnu.”

Jaakobille ontuminen merkitsi sitä, että hänen lihallinen tapansa
hoitaa itse asiansa oli tullut tiensä päähän. Tästä eteenpäin hän oppi tur-
vautumaan Jumalan apuun ja luottamaan yksin Jumalaan.

Ontuva kuvaa ihmistä, joka ei luota itseensä.

Jos seuraamme Raamatusta Aabrahamin elämää, näemme, miten hän
kasvoi Hengessä ja uskossa. Hän oppi luottamaan Jumalaan.

Kun tutkimme Jaakobin elämää, näemme saman. Kuolinvuoteellaan
Jaakob näki jo niin selvästi Jumalan maailmaan, että hän pystyi välit-
tämään Jumalan siunauksen Israelin 12 sukukunnalle. Hän näki myös,
että Joosefin nuoremasta pojasta on tuleva suurempi kansa kuin van-
hemmasta (1 Moos. 48:19).

Iisakilla oli hyvä alku, mutta siitä huolimatta hän ei oppinut näke-
mään Hengen silmin. Jaakobilla sen sijaan oli huonot perusedellytyk-
set, mutta hän oppi taipumaan Jumalan edessä.

”Älä luota ihmiseen, joka ei onnu.” Tässä ajatuksessa on valtava viisa-
us. Ontuvan ihmisen tunnistaa siitä, että hänellä ei ole valmiita vasta-
uksia, vaan hänen täytyy kysyä ensin Jumalalta. Hän ei osoita sormella
epäonnistuneita, vaan uskoo, että epäonnistuneesta voi vielä tulla onnis-
tuja. Hän katsoo Jumalan mahdollisuuksiin, ei ihmisen.

Jumalan seurakunta ei ole onnistuneiden kerho vaan pikemmin epä-
onnistuneiden yhteisö. Jumala voi kuitenkin tehdä epäonnistuneestakin
onnistujan. Tai Hän voi tehdä pettäjästä Jumalan taistelijan, kuten Hän

teki Jaakobista. Sana Israel tarkoittaa 'Jumalan taistelija'.

"Jaakobin paininsa" jälkeen Jaakob ei ollut enää Jaakob vaan Israel, Jumalan taistelija.

"Silloin hän sanoi: "Sinun nimesi älköön enää olko Jaakob, vaan Israel, sillä sinä olet taistellut Jumalan ja ihmisten kanssa ja olet voittanut." (1 Moos. 32:28)

Me kaikki haluaisimme olla Jumalan taistelijoita, mutta emme halua olla ontujia. Kuitenkin Paavali sanoo: *"Sen tähden minä olen mielistynyt heikkouteen, pahoinpitelyihin, hätään, vainoihin, ahdistuksiin, Kristuksen tähden; sillä kun olen heikko, silloin minä olen väkevä."*

(2 Kor. 12:10)

On tavallaan huvittavaa, että taivaassa on niin paljon heikkoja, epäonnistuneita ja huonoja ihmisiä ja kadotuksessa niin paljon hyviä ihmisiä. Tai oikeastaan, niitä jotka olivat. Taivaassa ei kukaan enää ole heikko eikä epäonnistunut. Kadotuksessa ei ole yhtään onnistunutta ihmistä.

Jeesus on tullut siksi, että meistä epäonnistujista voi tulla voittajia. Minua siunaa se tieto, että Jumalan sankarit eivät olleet täydellisiä, vaan heidän suuruutensa oli se, että Jumala sai tulla heidän voimakseen.

Saat kohdata Hänet kasvoista kasvoihin

On mielenkiintoista lukea, mitä tapahtui, kun veljekset Jaakob ja Eesau vihdoin kohtasivat toisensa. Jaakob oli syystäkin pelännyt, että Eesau tappaa hänet. Ja uskon, että niin olisi käynytkin, ellei Jaakob olisi saanut siunausta enkeliltä, jonka kanssa hän oli paininut koko yön.

"Kun Jaakob nosti silmänsä ja katseli, niin katso, Eesau oli tulossa, neljäsataa miestä mukanaan. Silloin hän jakoi lapset Leealle, Raakelille ja molemmille orjattarille. Ja hän asetti orjattaret lapsineen ensimmäisiksi, niiden jälkeen Leean lapsineen ja Raakelin Joosefin kanssa viimeiseksi. Mutta itse hän astui heidän edellensä ja kumartui maahan seitsemän kertaa, kunnes oli saapunut veljensä eteen. Mutta Eesau riensi häntä vastaan ja sulki hänet syliinsä, halasi häntä kaulasta ja suuteli häntä; ja he itkivät. Ja hän nosti silmänsä ja näki vaimot ja lapset ja ky-

syi: "Keitä ovat nämä, jotka ovat sinun seurassasi?" Hän vastasi: "Ne ovat minun lapseni, jotka Jumala on palvelijallesi lahjoittanut." Niin orjattaret lähestyivät lapsineen ja kumartuivat maahan. Myöskin Leea lapsineen lähestyi, ja he kumartuivat maahan. Viimein lähestyivät Joo-sef ja Raakel ja kumartuivat maahan. Sitten hän kysyi: "Mitä tarkoittit kaikella sillä joukolla, jonka minä kohtasin?" Hän vastasi: "Saada armon herrani silmien edessä." Mutta Eesau sanoi: "Minulla on itselläni kyllin; pidä, veljeni, omasi!" Jaakob vastasi: "Ei niin; jos olen saanut armon sinun silmiesi edessä, niin ota minulta vastaan lahjani; sillä olenhan saanut nähdä sinun kasvosi, niin kuin nähdään Jumalan kasvot, ja sinä olet ottanut minut suosiollisesti vastaan."

(1 Moos. 33:1-10)

Eesaun kohtaaminen oli aivan jotain muuta, kuin mitä Jaakob oli odottanut. *"Mutta Eesau riensi häntä vastaan ja sulki hänet syliinsä, halasi häntä kaulasta ja suuteli häntä; ja he itkivät."* (1 Moos. 33:4)

He tapasivat aivan kuin eivät olisi koskaan riidelleetkään. Mielenkiintoisin on kuitenkin Jaakobin kommentti jakeessa 10: *"Olenhan saanut nähdä sinun kasvosi, niin kuin nähdään Jumalan kasvot, ja sinä olet ottanut minut suosiollisesti vastaan."*

Näin voi sanoa vain ihminen, joka on kohdannut armollisen Jumalan. Vain sellainen ihminen tietää, miten Jumala ottaa katuvan syntisen vastaan.

Enkelin kanssa taistellessaan Jaakob oli varmasti monta kertaa kerrannut omia virheitään. Hän ei nähnyt mitään syytä, miksi Jumalan olisi pitänyt armahtaa häntä. Mutta Jumala armahti hänet ja hän sai kohdata anteeksiantavan, rakastavan Jumalan kasvot. Nyt hän kohtasi samalla tavalla veljensä.

"Olenhan saanut nähdä sinun kasvosi, niin kuin nähdään Jumalan kasvot."

Meillä on tänään tämä sama Jumala. Hän on valmis kohtaamaan meidät samalla tavalla. Olet sitten joutunut kuinka kauaksi tahansa Jumalasta, tai jos olet uskova, joka on langennut: tänään saat kohdata Hänen kasvonsa niin kuin Jaakob kohtasi veljensä kasvot.

Jumalan tahto

Millaista on Jumalan mielen mukainen muuttuminen?

”Älkää mukautuko tämän maailmanajan mukaan, vaan muuttukaa mielenne uudistuksen kautta tutkiaksenne, mikä on Jumalan tahto, mikä hyvää, otollista ja täydellistä.” (Room. 12:2)

”Kuten kuuliaisten lasten tulee, älkää mukautuko niiden himojen mukaan, joissa te ennen tietämättömyytenne aikana elitte, vaan sen Pyhän mukaan, joka on teidät kutsunut, tulkaa tekin kaikessa vaelluksessanne pyhiksi. Onhan kirjoitettu: ”Olkaa pyhät, sillä minä olen pyhä.” (1 Piet. 1:14-16)

Opettaessani Jumalan tahdosta on minulta usein kysytty sitä, kuinka Jumala minulle puhuu. Se on saanut minut pohtimaan, miksi Jumala on niin usein vastannut kysymyksiini. En välttämättä vielääkään tiedä oikeaa vastausta, mutta yksi syy voi olla se, että olen useita kertoja tietoisesti muuttanut mielipiteitäni ja elämäni pyrkiessäni löytämään Raamatun totuuden.

Kun tulin uskoon, minulla oli hyvin vahvat mielipiteet lähes kaikista uskonasioista. Lupasin kuitenkin Jumalalle, että ’jos puhut minulle selvästi, teen kaiken, mitä sanot’. Tämä johti siihen, että jouduin usein muuttamaan kantaani tai tekemään asioita, joita en olisi ikinä uskonut tekeväni.

Tästä opitaan, että jos haluamme nähdä Jumalan tekoja elämässämme, meidän tulee kirjoittaa omat suunnitelmamme, mielipiteemme ja hengelliset uskomuksemme lyijykynällä - ja olla valmiita pyyhkimään

ne pois silloin, kun Jumala laittaa asiat uuteen arvojärjestykseen.

Olen myös nähnyt, että kun Jumala pyytää meiltä jotakin ja me tottellemme, se synnyttää uskoa Jumalan mahdollisuuksiin.

Edellytys Jumalan johdatuksen kokemiselle on se, että olemme kuuliaisia sen hetkisen ymmärryksemme mukaan ja että olemme tehneet sen, mitä Jumala on meille aiemmin puhunut. Jos olet ollut tottelematon Jumalalle, sinun on vaikeaa saada vastauksia, ennen kuin olet tehnyt parannuksen.

Uskoontuloni jälkeen taistelin erään itselleni vaikean asian kanssa. Mietin, onko minulla edes oikeutta kysyä asiaa Jumalalta? Nuortenillassa eräs nainen profetoi minulle: ”Kysy minulta, niin minä vastaan sinulle.” Se oli ensimmäinen rukousvastaukseni. Ja niin minä olen esittänyt kysymyksiä aina tähän päivään saakka – ja Jumala on vastannut.

Ydin on siinä, että opimme tuntemaan Jumalaa ja kuulemaan Hänen ääntänsä. Jumalan tuntemiseen ei ole olemassa oikoteitä. Raamatun lukeminen on varmin tapa oppia tuntemaan ja kuulemaan Häntä. Olen huomannut, että kun vietän paljon aikaa Raamatun äärellä tai seurakunnan kokouksissa, joissa Pyhä Henki vaikuttaa, osaan kuunnella Häntä arjenkin keskellä. Jos sen sijaan tankkaamme itseemme vääriä asioita, meidän on vaikeaa elää Jumalan maailmassa saati sitten kuulla Hänen ääntänsä.

Rikkaaseen hengelliseen elämään ei ole oikotietä

Ajassamme monet ihmiset haluaisivat löytää oikoteitä rikkauteen, viisauteen ja helppoon elämään. Ne ovat kuitenkin vähissä. Vielä vaikeampaa on löytää oikotie rikkaaseen hengelliseen elämään.

En missään tapauksessa tarkoita, että tämän tien löytämiseen pitäisi mennä sinänsä kauan aikaa. Päinvastoin: olen usein nähnyt, kuinka uskossaan nuoret elävät paljon rikkaampaa hengellistä elämää kuin kauemmin uskossa olleet.

Mutta jos haluat elää Jumalan maailmassa, sinun täytyy olla valmis kuuntelemaan ja tottelemaan Häntä. Se ei ole aina helppo tie, se

voi maksaa sinulle paljonkin. Mutta voit olla varma siitä, että se on rikas tie.

Monet ajattelevat, että heille riittää se, että he ovat uskossa ja matkalla taivaaseen. Ei ole kuitenkaan samantekevää, minkälaista hengellistä elämää elät. Usein myös sellaiset uskovat, jotka luulevat olevansa oikeassa vaikka eivät ole, sotivat todellisuudessa Jumalan tahtoa vastaan, mutta eivät sitä itse näe eivätkä ymmärrä.

Jopa hengellisissä vaikutusvaltaisissa tehtävissä on monia uskovia, jotka eivät osaa kuunnella Jumalan ääntä ja jotka sen tähden tekevät vääriä ratkaisuja. Eniten minua ihmetyttää se, miten jyrkkiä nämä ihmiset ovat mielipiteissään, vaikka ovat jo monta kertaa lyöneet päätänsä seinään.

Jos haluamme elää sitä elämää, jonka Jumala on meille tarkoittanut, meidän täytyy oppia kuulemaan Jumalan ääntä.

Todistin kerran eräässä seurakunnassa Jumalan johduksesta elämässäni. Kerroin, miten olin sitoutunut tekemään kaiken, mitä Jumala minulle puhuu, ja miten olin saanut kokea Jumalan ihmeitä ja Hänen yliluonnollista johdatustaan. Totesin, että emme voi koskaan nähdä rikasta hengellistä elämää, ellemmme antaudu kuuliaisuuteen Jumalaa kohtaan ja ole valmiita tekemään kaikkea, mistä Hän meille puhuu.

Kokouksen jälkeen eräs saarnamies sanoi minulle: ”Olet vaarallisella tiellä. Monet tuolla tavalla ajattelevat ovat menneet ihan harhaan. Meille riittää Raamatun opetus. Jumala on antanut meille järjen siksi, että käyttäisimme sitä.”

Jos haluat kulkea Jumalan johdatuksessa, tulet huomaamaan, että ympärilläsi elävät ihmiset eivät aina ymmärrä sinua.

Käsitän silti, mitä tuo saarnamies tarkoitti. Me emme saa kulkea unien, profetoiden ja näkyjen varassa. Kaiken Jumalan johdatuksen tulee olla sopusoinnussa Raamatun kanssa. Kuitenkaan saarnamies ei näyttänyt ymmärtävän, että Jumala haluaa johdattaa meitä yliluonnollisella tavalla ja että Jumalan äänen kuulemisen ja Hänen johdatuksensa kokemisen pitäisi olla meille uskoille aivan luonnollinen asia.

Apostolien teot ovat vain ensimmäinen osa uuden liiton uskovien elämää. Meidän tulisi elää koko ajan niin kuin alkuseurakunnan apostolit. Mutta onko elämämme tänään sellaista kuin se oli alkuseurakunnan aikana?

Se uskonnollinen maailma, jossa elämme tai johon meillä on vaara vajota, on aivan liian usein ajautunut hyvin kauas elävästä uskosta. Siksi herätys, Jumalan ihmeet ja toiminta loukkaavat aikamme hengellistä maailmaa.

Jos haluamme nähdä Jumalan ihmeitä, meidän on aina oltava valmiita tekemään jotakin sellaista, joka on loukkaukseksi uskonnollisille ihmisille ja jopa koko uskonnolliselle maailmalle.

Jumalalla on kaikki hallinnassa

Kertomus Lasaruksen kuolleista herättämisestä on hyvä esimerkki siitä, miten vaikeaa on alistua Jumalan tahtoon ja miten vaikeaa on ymmärtää, että vaikeissa, jopa mahdottomissakin tilanteissa Jumalalle on kaikki mahdollista.

Betaniaan tultuaan Jeesus sai tietää, että Lasarus oli ollut haudassa jo neljä päivää. Betania oli Jerusalemin lähellä, noin 15 stadionin päässä. Useita juutalaisia oli tullut Martan ja Marian luo heitä lohduttamaan heidän veljensä kuoleman johdosta.

Kun Martta kuuli, että Jeesus oli tulossa, hän meni tätä vastaan. Maria taas jäi istumaan kotona. Martta sanoi Jeesukselle: ”Herra, jos sinä olisit ollut täällä, veljeni ei olisi kuollut. Nytkin minä silti tiedän, että Jumala antaa sinulle kaiken, mitä häneltä pyydät.” Jeesus sanoi hänelle: ”Veljesi nousee kuolleista.” Martta vastasi: ”Minä tiedän hänen nousevan viimeisenä päivänä ylösnousemuksessa.” Jeesus sanoi hänelle: ”Minä olen ylösnousemus ja elämä. Joka uskoo minuun, elää, vaikka olisi kuollut. Eikä kukaan, joka uskoo minuun, kuole ikuisesti. Uskotko tämän?” Martta vastasi: ”Uskon, Herra. Minä uskon, että sinä olet Kristus, Jumalan Poika, joka oli tuleva maailmaan.” *Tämän sanottuaan hän meni sisarensa Marian luo ja sanoi hänelle kahden kesken: ”Opettaja on täällä ja kutsuu sinua.”*

Kun Maria sen kuuli, hän nousi heti ja meni hänen luokseen. Jeesus ei vielä ollut saapunut kylään, vaan oli yhä siinä paikassa, missä Martta oli hänet tavannut. Kun juutalaiset, jotka olivat talossa Marian luona häntä lohduttamassa, näkivät hänen äkkiä nousevan ja lähtevän ulos, he seurasivat häntä, koska luulivat hänen menevän haudalle itkemään. Saavuttuaan sinne, missä Jeesus oli, ja nähtyään hänet, Maria lankeksi hänen jalkojensa eteen ja sanoi hänelle: ”Herra, jos sinä olisit ollut täällä, ei veljeni olisi kuollut.” Kun Jeesus näki Marian ja hänen kanssaan tulleiden juutalaisten itkevän, liikutus valtasi hänet, ja hän kysyi: ”Mihin te panitte hänet?” He vastasivat: ”Herra, tule ja katso.” Jeesus itki. Juutalaiset sanoivat: ”Katsokaa, kuinka rakas Lasarus oli Hänelle!” Mutta jotkut heistä sanoivat: ”Eikö hän, joka avasi sokean silmät, olisi voinut estää Lasaruksen kuoleman?”

Jeesus joutui jälleen liikituksen valtaan ja meni haudalle. Se oli luola, ja sen suulla oli kivi. Jeesus sanoi: ”Ottakaa kivi pois.” Martta, kuolleen sisar, sanoi hänelle: ”Herra, hän haisee jo, sillä hän on ollut haudassa neljättä päivää.” Jeesus sanoi hänelle: ”Enkö minä sanonut sinulle, että jos uskoisit, sinä näkisit Jumalan kirkkauden?” He ottivat kiven pois.

Jeesus loi silmänsä ylös ja sanoi: ”Isä, minä kiitän sinua, että olet kuollut minua. Minä kyllä tiedän, että sinä aina kuulet minua. Mutta tässä ympärillä seisovan kansan tähden minä sanon tämän, että he uskoisivat sinun lähettäneen minut.” Sen sanottuaan Jeesus huusi kovalla äänellä: ”Lasarus, nouse ylös!” Kuollut tuli ulos jalat ja kädet siteisiin käärittyinä, ja hänen kasvojensa ympärille oli kääritty hikiliina. Jeesus sanoi heille: ”Päästäkää hänet ja antakaa hänen mennä.” Monet juutalaisista, jotka olivat tulleet Marian luo ja nähneet, mitä Jeesus teki, uskoivat häneen. Mutta jotkut heistä menivät fariseusten luo ja kertoivat heille, mitä Jeesus oli tehnyt.” (Joh. 11:17-46)

Martta ja Maria olivat nähneet paljon Jumalan ihmeitä. Silti he eivät osanneet aavistaakaan, mitä Jeesus tulisi tekemään. Jos murhe saa valata meidät, menetämme hengellisen näkökyvyn ja uskon Jumalan mahdollisuuksiin.

Kun Jeesus herätti Lasaruksen kuolleista, tapahtuma oli suuri ihme. Se oli monelle myös suuri loukkaus. Uskonnolliset ihmiset kokevat me-

nettävänsä valtansa, kun joku toimii vastoin uskonnollisia perinteitä ja saa aikaan ihmeitä.

Kun teksti kertoo, että Jeesus joutui liikutuksen valtaan, se ei tarkoita murhetta vaan pikemminkin vihantunnetta. Uskon, että Jeesus kokee saman tunteen, kun me uskovat tänä päivänä itkemme epätoivoisina uskossa kuolleen hautajaisissa. Inhimillinen suru on suurempi kuin ymmärrys siitä, että uskova on päässyt voittajana perille. Itkemme omaa menetystämme vaikka kuolleella on kaikki hyvin.

Kuolema on minulle nyt tätä kirjoittaessani läheinen asia. Rakas anoppini on sairaalassa suurissa tuskissa ja tekee kuolemaa. Hän on jo 84-vuotias. Kun kuulin, että hän oli saanut veritulpan keuhkoihinsa ja oli tajuton, kurkuuni nousi pala ja silmäni kyyneltyivät. Se on inhimillistä. Nyt hän on tajuissaan, mutta ei ole kipujen tähden pystynyt nukkumaan kolmeen vuorokauteen.

Evankeliumiteksti sanoo toistamiseen: ”*Jeesus joutui jälleen liikutuksen valtaan ja meni haudalle.*” (Joh. 11:38) Jeesus vihastui uudestaan, koska ihmiset osoittivat epäilyä.

Jumala vihaa aina epäuskoa, mutta myös sitä, ettemme pysty luottamaan siihen, että kaikki, mitä meille tapahtuu, on Hänen hallinnassaan.

On inhimillistä surra ja on inhimillistä itkeä. Jeesus kyllä tietää ihmisen murheen. Kun Jeesus näki ystäviensä itkevän, Hänkin itki. Ei varmaankaan Lasaruksen takia vaan siksi, että ihmisten suru kosketti Häntä. Meidän surumme ja hätämme koskettaa Jeesusta tänäkin päivänä.

Toissapäivänä olin anoppini sängyn ääressä sairaalassa ja näin hänet kovissa tuskissa. Samalla tajusin, kuinka Jeesus oli häntä lähellä. Jos et ole koskaan ollut inhimillisesti ajatellen liian suuressa tuskassa, et voi ymmärtää, miten Jeesus voi viedä meidät kaiken sen yläpuolelle ja antaa meidän juuri siinä kokea Hänen läheisyyttään.

Lasaruksen kuolleista herättäminen osoitti, ettei ole mitään tilannetta tai asiaa, jota Jeesus ei hallitsisi.

Meidän saattaa olla vaikeaa ymmärtää, että Lasaruksen kuolleista

herättäminen voisi loukata ketään. Näin kuitenkin oli, sillä Talmud kielisi haudan avaamisen sen jälkeen, kun se oli suljettu. Hautaa ei saanut mennä 10 metriä lähemmäksi.

Kun Jeesus käski avata haudan, se merkitsi loukkausta uskonnolliselle maailmalle. Samalla se osoitti, että ne, jotka avasivat haudan, uskoivat Jeesukseen. Jos Jeesus ei olisi herättänyt Lasarusta, he olisivat joutuneet noloon asemaan.

Jos elät Jumalan maailmassa, et ajattele omaa kunniaasi vaan olet valmis tekemään, mitä Hän sinulle sanoo.

Jeesus ei mennyt itse avaamaan hautaa. Näemme tästä myös sen, että ihmeissäkin on olemassa meidän osuutemme ja Jumalan osuus. Kun olemme kuuliaisia Hänelle, Hän toimii.

Kuuliaisuus synnyttää uskoa

Voisi kuvitella, että kaikki, jotka näkivät Lasaruksen herättämisen kuolleista, olisivat antaneet kunnian Jumalalle. Näin ei kuitenkaan käynyt. Kansa tiesi, että kirjanoppineet vihasivat Jeesusta. Tästä huolimatta jotkut silminnäkiäjät eivät ensiksi menneet kertomaan kaduille juutalaisten Messiaasta, joka herättää kuolleetkin, vaan he riensivät kertomaan asian kirjanoppineille. Mitkään ihmeet eivät saa uskomaan niitä, jotka eivät halua tunnustaa Jeesusta Herrakseen.

Luukas kertoo evankeliumissaan rikkaasta miehestä, joka kuoli. Mies pyysi, että Jumala lähettäisi hänen porttinsa pielessä kuolleen ja paratiisiin päässeeseen kerjäläisen kertomaan hänen veljilleen, että on olemassa iankaikkinen elämä, tuonela ja paratiisi.

”Rikas mies sanoi: ’Isä, minä rukoilen sinua lähettämään hänet isäni taloon viiden veljeni luo todistamaan heille, etteivät hekin joutuisi tähän vaivan paikkaan’. Aabraham vastasi: ’Heillä on Mooses ja profeetat, kuulkoot heitä’. Mies sanoi: ’Ei, isä Aabraham, vaan jos joku kuolleista menisi heidän luokseen, he nöyrytyisivät parannukseen’. Mutta Aabraham sanoi hänelle: ’Jos he eivät kuuntele Moosesta ja profeettoja, he eivät usko, vaikka joku kuolleistakin nousisi ylös’.”

(Luuk. 16:27-31)

Eräs asiakkaani sanoi kerran: ”Jos pystyt todistamaan, että Jumala on olemassa, alan uskovaksi”. Vastasin hänelle: ”Jos Pyhä Henki ei pysty todistamaan sinua syntiseksi, en minäkään siihen pysty.”

Jumala ei pakota ketään uskomaan itseensä. Usko on lahja, jonka Jumala haluaa antaa meille. Usko Jeesukseen on rakkaussuhde – ja kuten ei mikään rakkaussuhde, sekään ei synny väkisin.

Mitä enemmän vietät aikaa Jumalan kanssa, sitä enemmän rakastut Häneen. Mitä enemmän rakastat Jumalaa, sitä enemmän haluat olla Hänelle kuuliainen. Mitä enemmän olet Hänelle kuuliainen, sitä enemmän saat nähdä Hänen tekojaan.

Uskon, että kuuliaisuus synnyttää aina uskoa. Tämä usko ei perustu ansioon. Jos me rakkaudesta Jumalaan osoitamme kuuliaisuutta, saamme nähdä, että ympärillämme alkaa tapahtua ihmeitä.

Mariasta, Martasta ja Lasaruksesta sanotaan, että he olivat Jeesukselle rakkaita. Me emme ole Jeesukselle rakkaita tekojemme ansiosta vaan siksi, että olemme ottaneet vastaan Hänen rakkautensa. Olemme suostuneet olemaan Hänen rakkautensa kohteita.

Rakkaussuhde Jeesukseen synnyttää halun palvella Häntä. Samalla se synnyttää meissä myös halun kuunnella Häntä.

Martta ja Maria rakastivat molemmat Jeesusta. Martta osoitti sitä palvelemalla Jeesusta, Maria istumalla Jeesuksen jalkojen juuressa ja kuuntelemalla Hänen opetustaan.

”Heidän matkatessaan Jeesus meni erääseen kylään. Siellä muuan nainen, jonka nimi oli Martta, otti hänet kotiinsa. Hänen sisarensa Maria asettui istumaan Herran jalkojen juureen ja kuunteli hänen puhettaan. Martta taas puuhasi monissa palvelutoimissa. Hän tuli ja sanoi Jeesukselle: ”Herra, etkö välitä siitä, että sisareni on jättänyt minut yksin palvelemaan? Sano hänelle, että hän auttaisi minua.” Herra vastasi hänelle: ”Martta, Martta, moninaisista sinä huolehdit ja hätäilet. Vain yksi on tarpeen. Maria on valinnut hyvän osan, eikä sitä oteta häneltä pois.”

(Luuk. 10:38-42)

Mikään ei ole niin tärkeää kuin Jeesuksen kuunteleminen.

Se ei tarkoita, etteikö olisi hyvä myös palvella ja haluta palvella Jeesusta. Nämä asiat eivät ole toisiaan poissulkevia vaihtoehtoja. Mutta jos haluat miellyttää Jumalaa, niin sen voit tehdä vain yhdellä tavalla: uskonnolla Jeesukseen.

Eräs hengellinen johtaja sanoi, että hän rakastaa Marttoja. En ole hänen kanssaan samaa mieltä. Mariat voivat saada enemmän aikaan pienellä tekemisellään kuin Martat suurella touhuamisellaan.

Sana, jota Martan puuhaamisesta käytetään (perispao), tarkoittaa 'vetää kaikkialle, eri suuntiin, keskittymättä mihinkään'. Toimintamme hengellisessä työssä on usein juuri tällaista. Koska emme vietä tarpeeksi aikaa Jeesuksen jalkojen juuressa, kulutamme energiaamme usein toisarvoisiin asioihin. Unohdamme, että emme voi tehdä enempää kuin Jumalan tahdon.

Jeesus totesi Martasta, että hän "huolehtii ja hätäilee". Martta ei elänyt levossa.

Toivottavasti kukaan ei nyt ajattele, että halveksisin ahkeria ja tunnollisia "Marttoja" seurakunnissa, sitä en tee missään tapauksessa. Missä olisimmekaan ilman ahkeria keittiöemäntiä tai erilaisten avustustehtävien tekijöitä? Itsekin miellän itseni seurakunnan palvelijoiden palvelijaksi. Kysymys on ajoituksesta. Nyt olisi ollut aika kuunnella Jeesusta ja jättää muut askareet sivuun.

Yksi mielenkiintoinen asia Martasta on se, että hän oli juuri se henkilö, joka ensin toi Jeesuksen heidän kotiinsa. *"Ja heidän vaeltaessaan hän meni muutamaan kylään. Niin eräs nainen, nimeltä Martta, otti hänet kotiinsa."* (Luuk. 10:38) Tämä kertoo siitä, että kyllä Martallakin oli hengellistä näkökykyä. Mutta Jeesus ei epäröinyt nuhdella Marttaa vaikka juuri hän oli kutsunut Hänet kotiinsa.

Painoin Juutiprintissä kirjan nimeltä "Johtajuus, julistus ja naiset". Kirjaa painaessani aloin pohtia, teenkö jotain sellaista, joka ei ole sopuisuudessa Raamatun opetuksen kanssa. Naisen asema seurakuntatyössä oli aina ollut mysteeri minulle.

Kysyin Jumalalta rukouksessa, miten minun pitäisi suhtautua siihen, että nainen opettaa seurakunnassa. Pyhä Henki sanoi: "Haluaisit-

ko kuulla, mitä minä opetin Marialle, kun hän istui jalkojeni juures-
sa?” Vastasin haluavani. Taas Pyhä Henki sanoi minulle: ”Jos Maria
tulisi kokoukseen puhumaan ja kertoisi siitä, tulisitko kuuntelemaan?”
Vastasin: ”Kyllä, istuisin etupenkkiin.” Niin Pyhä Henki sanoi minulle:
”Näitä Marioita on olemassa vielä tänäkin päivänä.”

Näin Jumala avasi silmäni näkemään. Tällainen on ollut hyvin tyy-
pillistä, kun Jumala on vastannut johonkin rukoukseeni. Hän ei vain
vastaa kyllä tai ei, vaan antaa vastauksen, jota en mitenkään olisi odot-
tanut ja joka avaa silmäni ymmärtämään Raamattua.

Jumala on luonut miehen ja naisen erilaisiksi ja antanut kummallekin
omat tehtävänsä, mutta jos Jumala käyttää naista seurakuntien perus-
tajana, lähetysaarnaajana, apostolina, profeettana, opettajana ym. niin
mikä minä olen sanomaan, ettei Hän saisi tehdä niin.

Mieleeni nousivat naispuoliset lähetysaarnaajat, jotka ovat julista-
neet evankeliumia, perustaneet seurakuntia, nimittäneet vanhimmistoja
ja olleet ainoita opettajia seurakunnassa (kuten Anni Ekroos Kiinassa).
Jotkut sanovat, että Jumala on joutunut käyttämään naisia, koska mie-
het eivät ole olleet kuuliaisia. Mutta lieneekö asialla merkitystä?

Meillä ei ole oikeutta rajoittaa Jumalan toimintaa, vaikka emme aina
ymmärtäisikään, miksi Hän toimii niin kuin toimii. Jumala on suveree-
ni, kaikkivaltias, joka tekee niin kuin haluaa, ja meidän tulee tyytyä Hä-
nen tahtoonsa.

Kyky kuulla Jumalan ääntä edellyttää usein sitä, että uskallamme lait-
taa omat mielipiteemme ja järkeilymme syrjään ja nöyrytyä kysymään
asioita Jumalalta. Usein ihmiset löytävät aivan päinvastaiset vastaukset
Raamatusta ja silti pystyvät perustelemaan ne Raamatulla. Useimmiten
näissä asioissa on kuitenkin olemassa vain yksi totuus. Jumalan Sana
on salattua viisautta, jota emme voi ymmärtää ellei Jumala sitä meille
avaa. Siksi me tarvitsemme nöyrän asenteen ja Ilmestyksen Hengen Ju-
malan Sanan tuntemisessa.

Meidän tulee oppia taipumaan Jumalan äänen kuulemiseen, jotta osai-
simme kuunnella Häntä. ”*Sinä olet taivutellut minua, Herra, ja minä
olen taipunut; sinä olet tarttunut minuun ja voitannut.*” Jer 20:7

Paavali rukoili, että efesolaiset saisivat Ilmestyksen Hengen, jotta he voisivat ymmärtää Jumalan Sanaa. ”...anoen, että meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala, kirkkauden Isä, antaisi teille viisauden ja ilmestyksen Hengen hänen tuntemisessaan.” (Ef. 1:17)

Jeesus opetti, että tarvitsemme kaksi asiaa, ettemme eksyisi: meidän täytyy tuntea kirjoitukset ja Jumalan voima. ”Te eksytte, koska te ette tunne kirjoituksia ettekä Jumalan voimaa.” (Matt. 22:29)

6. Uhraaminen

Uhraaminen on aihe, josta on vaikeaa puhua tai kirjoittaa niin, että se miellyttäisi kaikkia. Joidenkin mielestä uhraamisesta ei saisi puhua ollenkaan. Epäilen, että tällainen asenne paljastaa väärän suhtautumisen rahaan ja omaisuuteen. Raamattu näet puhuu uhraamisesta enemmän kuin olemme tottuneet ajattelemaan.

Yleensä, kun uhraamisesta puhutaan, kuulijalle jää tavallisesti mielikuva, että vanhassa liitossa oli itsestään selvää uhrata palkasta tai sadosta 10 % Jumalalle. Todellisuudessa Vanhan testamentin uhrat olivat kuitenkin paljon monimutkaisempia.

Mooseksen lain kymmenykset voidaan jakaa esim. seitsemään eri joukkoon:

- Kymmenykset jumalanpalvelusta ja leeviläisiä varten (4 Moos.18, Neh. 10:37-39)
- Leeviläiset antoivat näistä kymmenykset papeille
- Kymmenykset, jotka syötiin Herran edessä (5 Moos. 14:22-25) (vertauskuvallinen)
- Kymmenykset, jotka joka kolmas vuosi annettiin leeviläisille (jotka eivät palvelleet temppelissä), orvoille, leskille, muukalaisille, työttömille jne. (5 Moos. 14:28)
- Kymmenykset, jotka kerättiin ikään kuin veroina kuninkaalle ja hallitusvallalle (eivät olleet Mooseksen laissa) (1 Sam. 8:15)
- Ylimääräiset kerätyt kymmenykset (vertauskuvalliset kymmenykset)
- Muut vapaaehtoiset uhrat (4 Moos. 15:1-5) (vertauskuvalliset kymmenykset)

Seuraavassa raamatunkohdassa kymmenykset on jaettu viiteen eri joukkoon:

”Viekää siihen paikkaan, jonka Herra, teidän Jumalanne, valitsee nimensä asuinsijaksi, kaikki, mitä minä käsken teidän viedä: polttouhrinne ja teurasuhrinne, kymmenyksenne, kätenne anti, niin myös kaikki parhaat lupausuhrinne, jotka te lupaatte Herralle.” (5 Moos. 11:11)

Vanhassa testamentissa voidaan löytää ainakin 24 erilaista uhria. Nyt en halua puuttua uhrimenoihin, vaan keskityn käsittelemään Jumalalle uhraamista, oikeastaan antamista.

Kun Vanhassa testamentissa puhutaan kymmenyksistä, sillä usein tarkoitetaan nimenomaan viljelystä ja karjankasvatuksesta annettuja kymmenyksiä.

”Kaikki maan kymmenykset, sekä pellon viljasta että puiden hedelmistä, ovat Herran omat, pyhä lahja Herralle. Jos joku tahtoo lunastaa jotakin kymmenyksistänsä, antakoon hän siihen lisäksi viidennen osan. Ja kaikki kymmenykset raavaskarjasta ja pikkukarjasta, joka kymmenes eläin kaikesta, mikä kulkee paimenen sauvan alitse, olkoot pyhä lahja Herralle. Älköön kysyttäkö, onko se hyvä vai huono, älköönkä sitä vaihdettako. Jos joku kuitenkin vaihtaa sen, niin olkoon sekä se että siihen vaihdettu pyhä; älköön niitä lunastettako.” (3 Moos. 27:30-33)

Jokainen yrittäjä tai maanviljelijä ymmärtää, että kymmenesosan antaminen vilja- ja hedelmäsadosta tai karjasta on paljon enemmän kuin 10 prosenttia palkasta. Jos Vanhan testamentin kymmenykset lasketaan yhteen, ne voivat olla käytännössä 30–50 % tuloista, ehkä vielä enemmänkin.

Voidaan myös nähdä, että Raamatussa kymmenykset olivat käsite, joka tarkoitti kaikkea Jumalan ohjeiden mukaan antamista.

(5 Moos. 14:22-25)

Jo ennen Mooseksen lakiakin oli kymmenysten uhraajia. Näistä ensimmäinen oli Aabraham.

”Ja Melkisedek, Saalemin kuningas, toi leipää ja viiniä; hän oli Jumalan, Korkeimman, pappi. Ja hän siunasi hänet sanoen: ”Siunatkoon Abramia Jumala, Korkein, taivaan ja maan luoja. Ja kiitetty olkoon

Jumala, Korkein, joka antoi vihollisesi sinun käsiisi.” Ja Abram antoi hänelle kymmenykset kaikesta. Ja Sodomän kuningas sanoi Abramille: “Anna minulle väki ja pidä sinä tavara.” Mutta Abram sanoi Sodomän kuninkaalle: “Minä nostan käteni Herran, Jumalan, Korkeimman, taivaan ja maan luojan, puoleen ja vannon: En totisesti ota, en langan päätä, en kengän paulaa enkä mitään muuta, mikä on sinun, ettet sanoisi: ‘Minä olen tehnyt Abramın rikkaaksi.’ En tahdo mitään, paitsi mitä palvelijat ovat kuluttaneet ja mikä on niille miehille tuleva, jotka minua seurasivat, Aanerille, Eskolille ja Mamrelle; he saakoot osansa.” (1 Moos. 14:18-24)

Mooseksen laissa puhutaan seitsemästä eri kymmenyksestä, mutta ei kymmenysten uhraamisesta palkasta. Tosiasia on, että 10 prosentin uhraamista palkasta, ei löydy mistään kohtaa Raamatusta, ei Uudesta testamentista eikä Vanhasta Testamentista. Uusi testamentti viittaa vain pari kertaa kymmenyksien uhraamiseen. Heprealaiskirjeessä (Hepr. 7:1-2) puhutaan Aabrahamin antamasta uhrista pappi Melkisedekille. Aabraham antoi hänelle 10 prosenttia ’kaikesta’ (vrt. 1 Moos. 14:20).

Aabrahamin tapauksessa ei käy Vanhassa testamentissa ilmi, uhra-siko hän kymmenykset kuukausituloistaan, omaisuudestaan, voittosaaliistaan vai vuosituloistaan.

Heprealaiskirjeen 7:2 sana ’antoi’ on sanatarkasti ’jakoi’ (kreikkaksi merizō). Tämä viittaa ikään kuin siihen, että hän olisi antanut kymmenykset voittosaaliista. ”Katsokaa, kuinka suuri hän on, jolle itse kantaisä Aabraham antoi kymmenykset parhaimmasta saaliistaan.”

(Hepr. 7:4)

Toinen ”kymmenysten” uhraaja oli Jaakob. Kun hän oli pakenemassa veljeään, Jumala ilmestyi hänelle yöllä. Tämän jälkeen Jaakob teki lupauksen Jumalalle. Jaakob on itse asiassa ainoa Raamatun henkilö, joka selvästi sitoutui uhraamaan palkastaan kymmenykset. Ei tosin kuukausipalkastaan vaan 21 vuoden nettovoitosta. Siis omaisuudesta, joka hänelle oli kertynyt sinä aikana, kun hän oli Laabanin luona.

“Jos Jumala on minun kanssani ja varjelee minut sillä tiellä, jota nyt kuljen, ja antaa minulle leipää syödäkseni ja vaatteita pukeutuakseni, niin että saan palata rauhassa isäni kotiin, niin on Herra oleva mi-

nun Jumalani; ja tämä kivi, jonka olen patsaaksi pystyttänyt, on oleva Jumalan huone, ja kaikesta, mitä minulle suot, minä totisesti annan sinulle kymmenykset.” (1 Moos. 28:20-22)

Jaakob tarkoitti kaikella sitä omaisuutta, joka hänellä olisi mukanaan, kun hän palaisi onnellisesti kotiin. Tästä omaisuudesta hän lupasi uhrata kymmenykset Jumalalle. Jaakobin uhri oli siis ehdollinen. Samalla se kertoi, että hänellä oli myös usko, että hän palaa. Hän uskoi myös, että Jumala tulee siunaamaan häntä tällä matkalla.

Kun siis Uudessa testamentissa viitataan Jaakobin kymmenyksiin, ei puhuta 10 prosentista kuukausipalkasta.

Jos opetamme, että kunhan vain uhraat kymmenykset, niin menestyt, opetamme toimimaan päinvastoin kuin Jaakob teki. Hänen lupauksen-sahan oli päinvastainen.

“Jos Jumala on minun kanssani ja varjelee minut sillä tiellä, jota nyt kuljen, ja antaa minulle leipää syödäkseni ja vaatteita pukeutuakseni, niin että saan palata rauhassa isäni kotiin, niin on Herra oleva minun Jumalani; ja tämä kivi, jonka olen patsaaksi pystyttänyt, on oleva Jumalan huone, ja kaikesta, mitä minulle suot, minä totisesti annan sinulle kymmenykset.” (1 Moos. 28:20-22)

Joku voisi sanoa, että Jaakob oli epäuskoinen, toinen taas, että hän oli realistinen. Todellisuudessa Jaakobin rukous oli aivan ilmeisesti Jumalalle otollinen, koska Jumala vastasi siihen. Jaakob sai palata rikkaana kotiin. Minusta Jaakobin rukous kertoi uskosta.

Ensin parannuksen teko ja puhdistus

Tarkkaan lasketun 10 prosentin sijaan kymmenykset ovat Raamatussa itse asiassa käsite.

Kun Jumala eri aikoina nuhteli Israelin kansaa siitä, etteivät he uhranneet kymmenyksiään, Hän ei puhunut 10 prosentin uhraamisesta palkasta, vaan niistä Mooseksen laissa luetelluista erilaisista kymmenyksistä, jotka jo aiemmin mainitsin.

Näissäkään tilanteissa Jumala ei ensisijassa puuttanut kymmenyksiin, vaan parannuksen tekoon (Jes. 66:3).

*”Mitä ovat minulle teidän paljot teurasuhrinne? sanoo Herra. Minä olen kyllästynyt oinas-polttohuihin ja juottovasikkain rasvaan. Mulikkain, karitsain ja kauristen vereen minä en mielisty. Kun te tulette minun kasvojeni eteen, kuka sitä teiltä vaatii - minun esikartanoitte-
ni tallaamista? Älkää enää tuoko minulle turhaa ruokauhria; suitsutus on minulle kauhistus. En kärsi uuttakuuta enkä sapattia, en kokouksen kuuluttamista, en vääryyttä ynnä juhlakokousta. Minun sieluni vihaa teidän uusiakuitanne ja juhla-aikojanne; ne ovat käyneet minulle kuormaksi, jota kantamaan olen väsynyt. Kun te ojennatte käsiänne, minä peitän silmäni teiltä; vaikka kuinka paljon rukoilisitte, minä en kuule: teidän kätenne ovat verta täynnä. Peseytykää, puhdistautukaa; pankaa pois pahat tekonne minun silmäini edestä, lakatkaa paha tekemästä. Oppikaa tekemään hyvää; harrastakaa oikeutta, ojentakaa väkivaltaista, hankkikaa orvolle oikeus, ajakaa lesken asiaa.” (Jes. 1:11-17)*

Malakian 3. lukua on usein siteerattu lupauksena siunauksesta, jos uhraamme kymmenykset. Oleellisempaa on kuitenkin, että sitä on edeltänyt parannuksen teko ja puhdistus. Mielestäni Malakian tekstin lupaus koskee tiettyä tilannetta ja tiettyä aikaa Israelin historiassa. Siksi siitä ei voi suoraan vetää johtopäätöstä, että jos uhraat kymmenykset palkastasi tai tuloistasi, niin Jumala automaattisesti siunaa sinua taloudellisesti.

”Katso, minä lähetän sanansaattajani, ja hän on valmistava tien minun eteeni. Ja äkisti on tuleva temppeleinsä Herra, jota te etsitte, ja liiton enkeli, jota te halajatte. Katso, hän tulee, sanoo Herra Sebaot. Mutta kuka kestää hänen tulemisensa päivän, ja kuka voi pysyä, kun hän ilmestyy? Sillä hän on niin kuin kultasepän tuli ja niin kuin pesijäin saippua. Ja hän istuu ja sulattaa ja puhdistaa hopean, hän puhdistaa Leevin pojat, saa ne puhtaiksi kuin kullan ja hopean ja sitten he tuovat Herralle uhrilahjoja vanhurskaudessa. Ja Herralle ovat otollisia Juudan ja Jerusalemin uhrilahjat niin kuin ammoin menneinä päivinä ja muinaisina vuosina.” (Mal. 3:1-4)

”Tuokaa täydet kymmenykset varastohuoneeseen, että minun huoneessani olisi ravintoa, ja siten koetelkaa minua, sanoo Herra Sebaot: totisesti minä avaan teille taivaan akkunat ja vuodatan teille siunausta ylenpalttisesti. Ja minä karkotan nuhtelullani teiltä syöjäsiirkat

turmelemasta teidän maanne hedelmää, eikä teidän viiniköynnöksenne kedolla ole hedelmätön, sanoo Herra Sebaot. Ja teidän onneanne kiittävät kaikki pakanat, sillä te tulette olemaan ihasteltu maa, sanoo Herra Sebaot.” (Mal 3:10-12)

Vapaus uhrata

Uudessa testamentissa ei kerrota siitä, että uskovat olisivat keränneet jonkinlaisia kymmenyksiä tai että uhraamisessa olisi ollut tiettyjä suosituksia. Jokainen uhrasi kykyjensä ja mahdollisuuksiensa mukaan, joskus jopa yli varojen.

”Mutta me saatamme teidän tietoonne, veljet, mitä Jumalan armo on vaikuttanut Makedonian seurakunnissa: että, vaikka he olivatkin monessa ahdistuksen koetuksessa, niin oli heidän ilonsa heidän suuressa köyhyydessäänkin niin ylenpalttinen, että he alttiisti antoivat runsaita lahjoja. Sillä voimiensa mukaan, sen minä todistan, jopa yli voimiensäkin he antoivat omasta halustansa, paljolla pyytämisellä anoen meiltä sitä suosiota, että pääsisivät osallisiksi pyhien avustamiseen; eivätkä he vain tehneet, niin kuin me olimme toivoneet, vaan antoivat itsensäkin, ennen kaikkea Herralle ja sitten meille, Jumalan tahdosta, niin että me kehotimme Tiitusta, niin kuin hän jo oli alkanut, saattamaan teidän keskuudessanne päätökseen tämänkin rakkaudentyön.” (2 Kor. 7:1-6)

”Sillä jos on alttiutta, niin se on otollinen sen mukaan, kuin on varoja, eikä sen mukaan, kuin niitä ei ole. Sillä ei ole tarkoitus, että muilla olisi huojennus, teillä rasisus, vaan tasauksen vuoksi tulkoon tätä nykyä teidän yltäkylläisyytenne heidän puutteensa hyväksi.” (2 Kor. 8:12-13)

Aiemmin Jerusalemin seurakunnassa jokainen myi omaisuutensa ja toi varat apostoleille. Mutta siihenkään ei ollut mitään pakkoa.

Olen usein kuullut sanottavan, että Jumala ei voi olla siunaamatta, jos me uhraamme kymmenykset.

Väärien lupausten anto irrallisiin raamatunkohtiin vedoten on vas-

tuutonta, mutta myös syyllistävää. On hyvä muistaa, että maailmassa elää valtava määrä uskovia aliravittuina. Olemmeko me jotenkin parempia kuin he, että ansaitsemme tämän elintason? Tunnen joitakin uskovia liikemiehiä, jotka ovat tehneet konkurssin, vaikka ovat olleet innokkaita uhraajia.

Jos kymmenysten uhraaminen olisi ratkaisu taloudelliseen hyvinvointiin ja menestykseen, niin eihän meidän tarvitsisi koskaan auttaa taloudellisessa ahdingossa olevia ihmisiä, sanoisimme vain heille: Ala uhrata kymmenyksiä niin Jumala pitää sinusta huolen.

Eräs ystäväni, joka oli liikemies, teki lamavuosina konkurssin. Hän menetti kaiken ja velkaa jäi yli miljoona. Hän oli esimerkillinen kristitty, joka oli aina uhrannut vähintään 20 % tuloistaan.

Me emme voi aina ymmärtää Jumalan ajattelutapaa emmekä sitä, mikä meille on parasta. Uskova yrittäjä voi tehdä konkurssin siinä kuin uskosta osatonkin. Myös Job teki 'konkurssin', mutta lopulta Jumala siunasi häntä enemmän kuin aikaisemmin.

Taloudellinen menetys voi myös paljastaa sen, millainen suhtautuminen meillä on ollut omaisuuteen. Jos sydämemme on kiinni rahassa, Pyhä Henki tulee siitä murheelliseksi.

Paavali sanoi, että hän osaa elää kaikenlaisissa olosuhteissa.

”Osaan elää niukuudessa, osaan myös elää runsaudessa; kaikkeen ja kaikenlaisiin oloihin minä olen tottunut; sekä olemaan ravittuna että näkemään nälkää, elämään sekä runsaudessa että puutteessa. Kaikki minä voin hänessä, joka minua vahvistaa.” (Fil. 4:12-13)

Kun annamme Jumalalle, meillä tulee olla oikea asenne, mutta ennen kaikkea vapaus tässä antamisessamme. Meidän ajatuksemme ovat useimmiten maallisissa, kun taas Jumalan ajatukset ovat hengellisissä. Raamattu kieltää meitä tavoittelemasta rikkauksia. *”Sillä rahan himo on kaiken pahan juuri; sitä haluten monet ovat eksyneet pois uskosta ja lävistäneet itsensä monella tuskalla.”* (1 Tim. 6:10)

Jo Salomo ymmärsi rikkauden vaarat.

”Älä köyhyyttä, älä rikkautta minulle anna; anna minulle ravin-

noksi määräsani leipää, etten kylläisenä tulisi kieltäjäksi ja sanoisi: ”Kuka on Herra?” ja etten köyhtyneenä varastaisi ja rikkoisi Jumalani nimeä vastaan.” (San. 30:8-9)

”Älkää siis tekään etsikö, mitä söisitte ja mitä joisitte, älkääkään korkeita tavoitelko. Sillä näitä kaikkia maailman pakanakansat tavoittelevat; mutta teidän Isänne kyllä tietää teidän näitä tarvitsevan.” (Luuk. 12: 29)

Meidän pitäisi pyrkiä elämään vaatimatonta elämää. Ja jos Jumala antaa rikkautta, meidän tulisi olla erittäin varovaisia sen kanssa. Suurin rikkaus ei ole se, että meillä on kaikkea, vaan se, että meillä on, mitä me tarvitsemme, ja olemme tyytyväisiä siihen.

Keskimmäinen poikani oli kanssani töissä. Hän söi onnellisen näköisenä ruokaansa. Yhtäkkiä hän sanoi: ”Minulla on asiat tosi hyvin. Olen saanut syntyä kuin hopealusikka suussa.” Kysyin: ”Mitä tarkoitat?” Hän vastasi: ”Kun meillä on aina ollut kaikkea, mitä tarvitsemme.” Sainoin hänelle: ”Tiedätkö, että me olemme eläneet suurimman osan sinun elämästäsi alle minimitoimeentulon.” Poikani vastasi hämmästyneenä: ”Mutta eihän meiltä ole koskaan puuttunut mitään.”

Tärkeitä eivät ole suuret tulot vaan se, että on kaikkea mitä tarvitsee.

Vaikka Uusi testamentti ei anna selviä ohjeita siitä, paljonko meidän tulee uhrata, Raamattu kuitenkin kehottaa selvästi uhraamaan Jumalalle runsaasti. Tämä koskee etenkin niitä, jotka ovat rikkaita. Rikkaus tuo mukanaan myös vastuun. Sekin on leiviskä, jonka Jumala on joillekin suonut.

”Kehota niitä, jotka nykyisessä maailmanajassa ovat rikkaita, etteivät ylpeilisi eivätkä panisi toivoansa epävarmaan rikkauteen, vaan Jumalaan, joka runsaasti antaa meille kaikkea nautittavaksemme, kehoita heitä, että tekevät hyvää, hyvissä töissä rikastuvat, ovat anteliaita ja omastansa jakelevat, kooten itsellensä aarteiden, hyvän perustuksen tulevaisuuden varalle, että saisivat todellisen elämän.” (1 Tim. 6:17-19)

Paavali kehottaa myös Korinton seurakuntaa uhraamaan runsaasti.

”Olen siis katsonut tarpeelliseksi kehottaa veljiä edeltäpäin lähemmään teidän tykönnö ja toimittamaan valmiiksi ennen lupaamanne

runsaan lahjan, niin että se olisi valmis runsaana eikä kitsaana. Huomatkaa tämä: joka niukasti kylvää, se myös niukasti niittää, ja joka runsaasti kylvää, se myös runsaasti niittää. Antakoon kukin, niin kuin hänen sydämensä vaatii, ei surkeillen eikä pakosta; sillä iloista antajaa Jumala rakastaa.” (2 Kor. 9:5-7)

Jumala ei jää meille velkaa

Annammepa tuloistamme yhden tai 90 prosenttia, meillä ei saa olla asennetta, että Jumala olisi velvollinen antamaan sen meille takaisin, vaikka varmaa on, ettei Jumala jää meille mitään velkaa. Kuinka Hän voisikaan, koska meillä ei ole mitään sellaista, jota emme olisi lahjaksi saaneet.

”Sillä kuka antaa sinulle etusijan? Ja mitä sinulla on, jota et ole lahjaksi saanut? Mutta jos olet sen saanut, niin miksi kerskaat, ikään kuin se ei olisi saatua?” (1 Kor. 4:7)

Uskon kuitenkin, että kun teemme parannusta Jumalan edessä ja ennen kaikkea etsimme Hänen kasvojaan ja sitten uhraamme oikealla mielellä, Jumala haluaa siunata meitä myös taloudellisesti. Jumalan tahto on, että me menestyisimme.

”Rakkaani, minä toivotan sinulle, että kaikessa menestyt ja pysyt terveenä, niin kuin sielusikin menestyy.” (3 Joh. 1:2)

Jumalan tahto on myös, että menestyksemme kirkastaisi Kristusta. Siunauksistakin voi kuitenkin tulla meille kirous, jos sydämemme ei ole antautunut Jumalalle. Mutta jos sydämemme on oikeassa suhteessa Jumalaan, voimme olla Jumalan valtakunnalle siunaukseksi myös taloudellisesti.

”...niin että te kaikessa vaurastuen voitte vilpittömästi harjoittaa kaikkinaista anteliaisuutta, joka meidän kauttamme saa aikaan kiitosta Jumalalle.” (2 Kor. 9:11)

Hiskian aikana suoritettiin perusteellinen parannuksen teko ja jumalanpalveluksen puhdistus. (2 Aik. 30) Lukekaamme, mitä siitä seurasi:

”Kun tämä sana levisi, antoivat israelilaiset runsaat uutiset jyvistä, viinistä, öljystä ja hunajasta ja kaikesta pellon sadosta; he toivat runsaat kymmenykset kaikesta. Ja ne israelilaiset ja Juudan miehet, jotka asuivat Juudan kaupungeissa, toivat hekin kymmenykset raavaista ja pikkukarjasta sekä kymmenykset Herralle, Jumalallensa, pyhitetyistä pyhistä lahjoista, ja panivat ne eri kasoihin. Kolmannessa kuussa he alkoivat panna kasoihin, ja seitsemännessä kuussa he sen lopettivat. Kun Hiskia ja päämiehet tulivat ja näkivät kasat, kiittivät he Herraa ja hänen kansaansa Israelia. Ja kun Hiskia kysyi papeilta ja leeviläisiltä näistä kasoista, vastasi hänelle ylimmäinen pappi Asarja, joka oli Saadokin sukua, ja sanoi: ”Siitä alkaen, kun ruvettiin tuomaan antia Herran temppeliin, me olemme syöneet ja tulleet ravituiksi, ja kuitenkin on jäänyt paljon tähteeksi; sillä Herra on siunannut kansaansa, ja niin on tämä paljous jäänyt tähteeksi.” (2 Aik. 31:5-10)

Tämä menestys ei johtunut ensisijaisesti uhraamisesta vaan siitä, että ensin tehtiin parannus, joka aiheutti halun uhrata.

Meillä tulisi olla oikeanlaista kunnianhimoa Jumalan puolesta: halu menestyä ja näyttää tälle maailmalle, että Jeesus elää ja tahtoo siunata omiaan.

En ole menestysteologi, mutta joskus minua harmittaa se, miten monet uskovat ihailevat tappioteologiaa sen sijaan, että haluaisivat menestyä. Uskon, että Jumala on siunannut monia juuri siksi, että he ovat uhranneet runsaasti Jumalalle ja tehneet sen oikealla mielellä. He ovat myös halunneet menestyä voidakseen palvella Jumalaa paremmin. Eräs uskova sanoi minulle: ”Minkäs sille mahtaa, että Jumala on siunannut!”

Jumalan siunaukset eivät kuitenkaan aina tule sellaisessa muodossa kuin me haluaisimme. Joskus siunaus voi tulla myös menettämisen kautta. Näin kävi Jobille. Me emme aina itse tiedä, mikä on meille parhaaksi.

Eräs minulle läheinen ystävä, menestyvä liikemies, joka omisti kaksi yritystä tullessaan uskoon, menetti kaiken omaisuutensa puolen vuoden sisällä uskoon tulostaan. Uskoon tultuaan hän sanoi minulle: ”Teillä oli tuuria, kun saitte minut seurakuntaanne.” Mutta Jumala osoitti miehelle, ettei Hän ollut kiinnostunut tämän rahoista vaan hänestä it-

sestään. Tältä mieheltä puuttui oikea asenne uhraamiseen. Myöhemmin mies kuitenkin ymmärsi, ettei seurakunta tarvitse häntä vaan hän seurakuntaa, ja että Jumala ei tarvitse häntä vaan hän Jumalaa.

Joskus Jumala sallii meidän menettää jotain maallista, jotta silmäme oppisivat näkemään väärän suhtautumisemme omaisuuteen.

Oikealla mielellä uhraaminen ei tarkoita sitä, että uhraamme mielialojemme mukaan. Myös uhraamisessa tarvitaan uskollisuutta. Tee Jumalan kanssa sopimus siitä, paljonko uhraat kuukaudessa. Jos odotat ja katsot, paljonko rahaa kuun loppuun on jäänyt, sinne todennäköisesti ei jää mitään. Jos toisaalta huomaat, että varasi ja uskosi riittävät suurempaan uhriin, lisää uhria. Mutta älä käy kauppaa Jumalan kanssa.

Eräs vieraileva puhuja sanoi kerran, että jos hän antaa Jumalalle viitosen, Jumala heittää aina kympillä takaisin. Kysyin häneltä myöhemmin, mahtaisiko se johtua siitä, ettei Jumala huoli hänen rahojaan.

Sydän tärkeämpi kuin raha

Kymmenysten antaminen on tarkoitettu sekä meille että Jumalan valtakunnan työlle siunaukseksi, ei taakaksi. Saamme olla Jumalan työtovereita myös uhraamalla.

Keskellämme on monia ihmisiä, jotka ovat pikemminkin itse avun tarpeessa, kuin että he voisivat olla antamassa muille. Jumala haluaa, että seurakunnassamme vallitsisi tasauksen periaate.

Paavali opettaa: *”Sillä ei ole tarkoitus, että muilla olisi huojennus, teillä rasitus, vaan tasauksen vuoksi tulkoon tätä nykyä teidän yltäkylläisyytenne heidän puutteensa hyväksi.”* (2 Kor. 8:13)

Jumalan rakastaminen on kuitenkin enemmän kuin mitkään uhrit ja lähimmäisistään huolen pitäminen on tärkeämpää kuin huolehtia ”kymmenysten” maksamisesta.

”Mutta jos jollakin leskellä on lapsia tai lapsenlapsia, oppikoot nämä ensin hurskaasti hoitamaan omaa perhekuntaansa ja maksamaan, mitä ovat velkaa vanhemmilleen, sillä se on otollista Jumalan edessä.” (1 Tim. 5:4)

Itse en koskaan ole kokenut todellista puutetta. Sen verran olen silti nähnyt, että voin hiukan ymmärtää niitä, joilla ei Suomessakaan ole edes kaikkea välttämätöntä. Ymmärrän myös sen, miltä heistä tuntuu, kun heitä patistetaan uhraamaan.

Eräs uskova opiskelija kertoi, että hänelle jää tuloistaan pakollisten kulujen jälkeen noin 200 euroa elämiseen. Jos hän uhraa kymmenykset, hänelle jää 100 euroa.

Kun suomalainen tänä päivänä laskee kaloreita ja miettii, mitä voisi vielä syödä, ettei lihoisi, niin miljoonat ihmiset maailmassa (ja uskon, että myös miljoonat uskovat) miettivät, miten eläisivät tämänkin päivän. Voimme todeta, että tasaus ei ole oikein onnistunut.

Luulisi, että uskoville olisi itsestään selvää, että heidän tehtävänsä on huolehtia vanhemmistaan. Mutta olen usein nähnyt, että näin ei ole. Raamattu kuitenkin kehottaa meitä pitämään huolta vanhemmistamme. Se ei tänä päivänä välttämättä merkitse taloudellista huolenpitoa, mutta saattaa olla sitäkin. Vanhusten suurimpia ongelmia Suomessa on, että heidät on unohdettu.

”Mutta jos jollakin leskellä on lapsia tai lapsenlapsia, oppikoot nämä ensin hurskaasti hoitamaan omaa perhekuntaansa ja maksamaan, mitä ovat velkaa vanhemmilleen, sillä se on otollista Jumalan edessä.” (1 Tim. 5:4)

Jeesuksen aikana juutalaisilla oli sellainen perinnäissääntö, että heidän ei tarvinnut antaa vanhemmilleen, mitä laki vaati, jos he olivat luvanneet antaa uhrilahjan tempelille.

”Mutta te sanotte, että jos ihminen sanoo isälleen tai äidilleen: ’Se, minkä sinä olisit saava minulta hyväksesi, on korban’ - se on uhrilahja - ja niin te ette enää salli hänen antaa mitään avustusta isälleen tai äidilleen. Te teette Jumalan sanan tyhjäksi perinnäissäännöllänne, jonka olette säätäneet. Ja paljon muuta samankaltaista te teette.”

(Mark. 7: 11-13.)

Jeesus opetti, että meille on tärkeämpää huolehtia niistä ihmisistä, joista olemme vastuussa, kuin uhrata Jumalalle. Oikeastaan sekin on Jumalalle uhraamista. Vanhan liiton puolella joka kolmas vuosi piti

kymmenykset antaa köyhille. (5 Moos. 14:28)

Paavali kirjoitti: *”Mutta jos joku ei pidä huolta omaisistaan ja varsinakaan ei perhekuntalaisistaan, niin hän on kieltänyt uskon ja on uskontonta pahempi.”* (1 Tim. 5:8.)

Mutta vaikka olisi kuinka arvokasta uhrautua muiden ihmisten takia, uhrata enemmän kuin pystyy ja elää askeettista elämää, Jumala on sitenkin eniten kiinnostunut sinusta itsestäsi.

Kun olin nuorena seurakunnassa uhrikopan mennessä ohitseni, minulla ei koskaan ollut laittaa siihen mitään. Oloni tuntui pahalta. Olisin niin mielelläni halunnut antaa jotakin. Joskus laitoin koppaan linja-autorahani ja kävelin 11 kilometrin matkan kotiin, milloin sateessa, milloin pakkasessa.

Kerran Pyhä Henki puhui minulle, ettei Hän halua minulta rahaa vaan sen, minkä voin antaa: minut itseni. Kun uhrikoppa seuraavan kerran meni ohitseni, laitoin mielessäni siihen itseni. Luulen, että se on ainoa todellinen uhri, jonka olen koskaan antanut Jumalalle. Jumala on enemmän kiinnostunut meidän rakkaudestamme Häneen kuin siitä, mitä Hänelle annamme.

”Silloin tuli hänen luoksensa eräs kirjanoppinut, joka oli kuullut heidän keskustelunsa ja huomannut hänen hyvin vastanneen heille, ja kysyi häneltä: ”Mikä on ensimmäinen kaikista käskyistä?” Jeesus vastasi: ”Ensimmäinen on tämä: ‘Kuule, Israel: Herra, meidän Jumalamme, Herra on yksi ainoa; ja rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydäimestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta mielestäsi ja kaikesta voimastasi.’ Toinen on tämä: ‘Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.’ Ei ole mitään käskyä, suurempaa kuin nämä.” Niin kirjanoppinut sanoi hänelle: ”Oikein sanoit, opettaja, totuuden mukaan, että yksi hän on, ja ettei ketään muuta ole, paitsi hän. Ja rakastaa häntä kaikesta sydämestään ja kaikesta ymmärryksestään ja kaikesta voimastaan, ja rakastaa lähimmäistään niin kuin itseänsä, se on enemmän kuin kaikki polttouhrit ja muut uhrit.” Kun Jeesus näki, että hän vastasi ymmärtäväisesti, sanoi hän hänelle: ”Sinä et ole kaukana Jumalan valtakunnasta.”

(Mark. 12:28-34)

”Ja opettaessaan hän sanoi: ”Varokaa kirjanoppineita, jotka mielellään käyskelevät pitkissä vaipoissa ja haluavat tervehdyksiä toreilla ja etumaisia istuimia synagoogissa ja ensimmäisiä sijoja pidoissa, noita, jotka syövät leskien huoneet ja näön vuoksi pitävät pitkiä rukouksia; he saavat sitä kovemman tuomion.” Ja hän istui vastapäätä uhriarkkua ja katseli, kuinka kansa pani rahaa uhriarkkuun. Ja monet rikkaat panivat paljon. Niin tuli köyhä leski ja pani kaksi ropoa, yhteensä muutamia pennejä. Ja hän kutsui opetuslapsensa tykönsä ja sanoi heille: ”Totisesti minä sanon teille: tämä köyhä leski pani enemmän kuin kaikki muut, jotka panivat uhriarkkuun. Sillä he kaikki panivat liiastaan, mutta tämä pani puutteestaan kaiken, mitä hänellä oli, koko elämisensä.”

(Mark. 12:38-44)

Yllä olevat raamatunpaikat osoittavat, miten antajan sydän on Jumalalle tärkeämpi kuin se, mitä hän antaa. Uskon, että jos annamme vain liias-tamme, meille ei ole siitä suurtakaan siunausta. Äiti Teresa sanoi kuu-lemma usein, että Jumalaa täytyy rakastaa niin, että se koskee.

Meillä tulee olla myös vilpitön ja rehellinen asenne silloin, kun uh-raamme Jumalalle. Jollemme ole rehellisiä raha-asioissamme, meillä ei voi olla siunausta missään muussakaan asiassa. Epärehellisesti ansait-tu raha ei voi olla siunaukseksi meille eikä Jumalan valtakunnan työlle.

Jumalan on kaikki

Jos olemme rehellisiä, ymmärrämme, että todellisuudessa emme voi antaa Jumalalle mitään. Raamattu opettaa, että Jumala jo omistaa kaiken. Mitä meillä olisi, mitä voisimme Hänelle antaa? Meillä ei ole mitään, mitä emme olisi Häneltä saaneet. Todellisuudessa se, mitä meillä on, on vain lainassa meillä.

”En minä sinun teurasuhreistasi sinua nuhtele, ja sinun polttouhrisi ovat aina minun edessäni. En minä ota härkiä sinun talostasi enkä kau-riita sinun tarhoistasi. Sillä minun ovat kaikki metsän eläimet ja tuhan-sien vuorten karjat. Minä tunnen kaikki vuorten linnut, ja kaikki, mikä kedolla liikkuu, on minun edessäni. Jos minä isoaisin, en minä sitä si-

nulle sanoisi; sillä minun on maanpiiri ja kaikki, mitä siinä on. Minäkö söisin härkien lihaa tai joisin kauristen verta? Uhraa Jumalalle kiitos ja täytä lupauksesi Korkeimmalle. Ja avuksesi huuda minua hädän päivänä, niin minä tahdon auttaa sinua, ja sinun pitää kunnioittaman minua.” (Ps. 50:8-15)

Tämä raamatunkohta osoittaa, että Jumala odottaa meiltä ihan jotain muuta kuin rahan uhraamista. Hän ei ole kiinnostunut meidän omaisuudestamme tai uhreistamme vaan meidän sydämestämme.

Mielestäni kiitoksen uhraaminen on sitä, että kiitämme silloinkin, kun ei kiitä. Se on sitä, että kiitämme ymmärryksellämme, emme tunteen takia.

Kenelle annat aikasi?

Rahan ohella voimme uhrata Jumalalle myös aikaamme, esimerkiksi palvelemalla toisia uskovia. On murheellista, että itsekkyyys ja oman edun tavoittelu ovat niin tyypillisiä asioita tänä päivänä.

Uhraamisen lisäksi meillä tulisi olla myös halu näyttää maailmalle, että pidämme huolta toisistamme.

Seurakuntamme nuorten leirille oli tulossa pyörätuolissa istuva Tarmo. Koska maasto oli vaikea, hän tarvitsi ehdottomasti avustajan. Pyyisin monia nuoria tähän tehtävään, mutta kukaan ei suostunut. Eräs heistä vastasi: “Nuoret haluavat tulla nauttimaan ja virkistymään leirille. Olisi kohtuutonta vaatia, että joku uhraisi leirinsä siihen, että pitäisi koko ajan huolta Tarmosta.”

Sen jälkeen pyysin tehtävään erästä veljeä, jonka tiesin alttiiksi. Hän lupautui heti. Kerroin, että kaupunki maksaa avustajalle myös palkkaa. Hän vastasi: “Aina parempi. Ei vain vielä ole varmaa, saanko vapautta.” Siksi kysyin asiaa vielä varmuuden vuoksi eräältä toiselta veljeltä. Tämä vastasi: “Totta kai minä huolehdin Tarmosta, jos vain pääsen mukaan. Enkä minä siitä tietenkään mitään palkkaa ota. Sillä tavalla kaupungin virkailijatkin näkevät, että me pidämme huolta toisistamme.”

Kunpa keskuudessamme olisi enemmän tällaista asennetta.

”Mutta meidän, vahvojen, tulee kantaa heikkojen vajavaisuuksia, eikä

elää itsellemme mieliksi.” (Room. 15:1)

Meillä on niin kova vauhti päällä, ettemme usein edes huomaa, kuinka itsekkäitä olemme. Ari Niemi sanoi kerran eräässä nuorten illassa, että synti on itsekkyyttä sen kaikissa muodoissa. Mielestäni se on hyvä määritelmä.

Juoksemme omien asioidemme perässä niin tiiviisti, ettei meillä ole aikaa Jumalalle. Ja kun meillä ei ole aikaa Jumalalle, emme myöskään osaa kuunnella, mitä Hänellä olisi meille sanottavaa. Se, mitä Jumala meiltä ennen muuta odottaa, on kuuliaisuus Hänen äänelleen.

”Silloin Samuel sanoi: ”Haluaako Herra polttouhreja ja teurasuhreja yhtä hyvin kuin kuuliaisuutta Herran äänelle? Katso, kuuliaisuus on parempi kuin uhri ja tottelevaisuus parempi kuin oinasten rasva. Sillä tottelemattomuus on taikuuden syntiä, ja niskoittelu on valhetta ja kuin kotijumalain palvelusta.” (1 Sam. 15:22-23)

Mutta miten voimme olla kuuliaisia, jos meillä ei ole aikaa kuunnella? Miten voimme saada oikeaa mielenlaatua, jos emme vietä aikaa Jumalan kanssa?

Se uhri, jota Jumala ennen kaikkea tänään meiltä odottaa, on itsemme antaminen Hänelle. Että annamme Hänelle aikamme, rakkautemme, voimamme.

”Niin minä Jumalan armahtavan laupeuden kautta kehoitan teitä, veljet, antamaan ruumiinne eläväksi, pyhäksi, Jumalalle otolliseksi uhriksi; tämä on teidän järjellinen jumalanpalveluksenne.” (Room. 12:1)

Lepo Kristuksessa

Mitä on lepo Kristuksessa ja kuinka pääsemme siihen?

”Varokaamme siis, koska lupaus päästä hänen lepoonsa vielä pysyy varmana, ettei vain havaittaisi kenenkään teistä jääneen taipaleelle. Sillä hyvä sanoma on julistettu meille niin kuin heillekin; mutta heidän kuulemansa sana ei heitä hyödyttänyt, koska se ei uskossa sulautunut niihin, jotka sen kuulivat.

Sillä me pääsemme lepoon, me, jotka tulimme uskoon, niin kuin hän on sanonut: ”Ja niin minä vihassani vannoin: ‘He eivät pääse minun lepoon!’”, vaikka hänen tekonsa olivat valmiina maailman perustamisesta asti. Sillä hän on jossakin sanonut seitsemännestä päivästä näin: ”Ja Jumala lepäsi seitsemäntenä päivänä kaikista teoistansa”; ja tässä taas: ”He eivät pääse minun lepoon.” Koska siis varmana pysyy, että muutamat pääsevät siihen, ja ne, joille hyvä sanoma ensin julistettiin, eivät päässeet siihen tottelemattomuuden tähden, niin hän taas määrittää päivän, ”tämän päivän”, sanomalla Daavidin kautta niin pitkän ajan jälkeen, niin kuin ennen on sanottu: ”Tänä päivänä, jos te kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydämiänne.” Sillä jos Joosua olisi saattanut heidät lepoon, niin hän ei puhuisi toisesta, sen jälkeisestä päivästä.

Niin on Jumalan kansalle sapatinlepo varmasti tuleva. Sillä joka on päässyt hänen lepoonsa, on saanut levon teoistaan, hänkin, niin kuin Jumala omista teoistansa. Ahkeroikaamme siis päästä siihen lepoon, ettei kukaan lankeaisi seuraamaan samaa tottelemattomuuden esi-merkkiä.” (Hepr. 4:1-11)

Heprealaiskirjeen kirjoittaja puhuu edellä israelilaisista, jotka olivat lähteneet Egyptistä kohti luvattua maata, mutta eivät koskaan päässeet sinne.

Tuntuu ristiriitaiselta, että meidän pitäisi ahkeroida päästäksemme lepoon. Kyllä Uuno Turhapurokin tietää, miten lepoon päästään. Jalat vain suorina sohvalle ja lepäämään.

Mutta Raamattu ei tarkoita levolla loikoilua tai laiskottelua, vaan lepoa omista teoista.

Raamatussa on 23 eri sanaa, jotka kaikki merkitsevät lepoa. Meidän kieleemme on huomattavasti köyhempi. Edellä mainitussa heprealaiskirjeen kohdassa käytetään sellaista lepo-sanaa, joka merkitsee työn lopettamista. Samaa sanaa käytetään myös Raamatun alkuluvuissa: Luotuaan maailman kuudessa päivässä Jumala lepäsi seitsemännen päivän. Tähän viitataan myös jakeessa 5: *“He eivät pääse minun lepoon.”*

Jumalan lepo ei ole tekemättömyyttä.

”Mutta Jeesus vastasi heille: “Minun Isäni tekee yhäti työtä, ja minä myös teen työtä.” (Joh. 5:17)

Syntiinlankeemuksen jälkeen Jumala kirosi miehen.

”Ja Aadamille hän sanoi: “Koska kuulit vaimoasi ja söit puusta, josta minä kielsin sinua sanoen: ‘Älä syö siitä’, niin kirottu olkoon maa sinun tähtesi. Vaivaa nähden sinun pitää elättämän itseäsi siitä koko elinaikasi; orjantappuroita ja ohdakkeita se on kasvava sinulle, ja keidon ruohoja sinun on syötävä. Otsasi hiessä sinun pitää syömän leipäsi, kunnes tulet maaksi jälleen, sillä siitä sinä olet otettu. Sillä maasta sinä olet, ja maaksi pitää sinun jälleen tuleman.” (1 Moos. 3:17-19)

Työ sinänsä ei ole kirous. Kirous on siinä, että meidän pitää nähdä vaivaa työtä tehdessämme. Uskon, että Jumala haluaa viedä meidät lepoon myös tästä kirouksesta. Jeesus tuli kirotuksi meidän vuoksemme, jotta meidän ei enää tarvitsisi olla kirouksen alaisia.

Mutta kuinka löydämme levon, jota heprealaiskirjeen kirjoittaja tarkoittaa?

Pysy Jumalassa

Kun tulin uskoon, kuvittelin olevani hyvä ihminen. Pyhä Henki osoitti minulle kuitenkin pian, mikä oli todellinen tilani. Onneksi Hän ei näyttänyt kuin osan minussa olevasta synnistä. En olisi varmasti kestänyt nähdä sitä kaikkea.

Kokemuksen jälkeen etsin kuumeisesti ratkaisua ongelmaani: kuinka voisin tulla Jumalan mielen mukaiseksi ihmiseksi? Ensin yritin itse muuttaa itseäni monin tavoin, mutta en onnistunut. Epäonnistumisistani huolimatta Jumala alkoi puhua minulle monella tavalla. Hän puhui uudestaan ja uudestaan: ”Älä itse yritä muuttaa itseäsi, anna minun tehdä se.” En kuitenkaan ymmärtänyt, mitä se tarkoitti.

Luin Raamatusta: ”Sillä jos te lihan mukaan elätte, pitää teidän kuoleman; mutta jos te Hengellä kuoletatte ruumiin teot, niin saatte elää. Sillä kaikki, joita Jumalan Henki kuljettaa, ovat Jumalan lapsia.”
(Room. 8:13-14)

En silti edelleenkään käsittänyt, miten voisin ”kuolettaa ruumiin teot Hengellä”. Siis voittaa synnin, joka asuu minussa. Rukoilin asiaa ja lupasin Jumalalle: ”Jos puhut minulle selvästi, teen kaiken mitä sanot, kunhan vain puhut niin, että ymmärrän.”

Tämän jälkeen näin unen. Olin juoksemassa. Siihen aikaan olin hyvä juoksija ja nautin juoksemisesta. Unessa oli kevät ja aurinko paistoi. Katsoin itseäni: olin aivan vaalea, koska en ollut vielä saanut aurinkoa. Minulla oli vain shortsit ja kengät jalassani. Nautin auringon lämmöstä ja jatkoin juoksemista kauniin vehreän luonnon keskellä.

Vähän ajan kuluttua katsoin taas itseäni. Olin muuttunut ruskettuneeksi. Samalla, kun katselin itseäni, valtava ilo valtasi minut. Heräsin tuohon iloon. En käsittänyt, mitä se tarkoitti.

Uni jäi vaivaamaan minua. Ymmärsin, että uni oli Jumalan puhetta. Rukoilin, että Hän selvittäisi minulle sen sanoman. Jatkoin rukousta koko viikon. Sunnuntaiaamuna, ennen kuin menin kokoukseen, pyysin vielä, että Jumala laittaisi saarnaajan suuhun selityksen unestani.

Seurakunnan kokouksessa Matti Vuorinen puhui pyhityksestä. Hän luki Raamatusta heprealaiskirjettä: *”Pyrkikää rauhaan kaikkien kanssa ja pyhitykseen, sillä ilman sitä ei kukaan ole näkevä Herraa.”* (Hepr. 12:14.)

Matti Vuorinen selitti, että sana ’pyhitys’ tarkoittaa tässä yhteydessä jatkuvasti tapahtuvaa pyhitystä. Ei siis sitä pyhitystä, jonka saamme kertakaikkisesti uskoon tullessamme ja jonka perusteella kelpaamme Jumalalle.

Hän jatkoi, että uskoon tultuamme meidän täytyy elää muutoksessa. Muutos tapahtuu, kun pysymme Jumalassa; omat tekomme eivät siinä auta. Jos yritämme luonnollisella ymmärryksellä muuttaa itseämme hengellisemmäksi, muutumme vain pahemmaksi, koska silloin luonnollinen lihallisuutemme on ainoastaan saanut toisenlaisen hallintamuodon.

Matti Vuorinen jatkoi: ”Oikeanlainen muuttuminen tapahtuu samalla tavalla kuin silloin, kun ihminen makaa auringossa tekemättä mitään ja ruskettuu ilman omia ponnistuksia – siis vain olemalla auringossa. Kun kaipaamme sisäistä muutosta, meidän tehtävämme on vain pitää huoli siitä, että pysymme Kristuksessa, ja Hän muuttaa meidät sellaisiksi kuin haluaa.”

Suuri ilo valtasi sydämeni kuullessani tämän. Olin tajunnut ensimmäisen askeleen lepoon pääsemisestä. Lopetin oman yrittämisen. Mutta pian esiin nousi seuraava ongelma. Kuinka pidän huolen siitä, että pysyn Kristuksessa?

Olin huomannut, että seurakunnassa ollessani tai lukiessani Raamattua mieleeni ei koskaan tullut mitään pahoja ajatuksia. Niinpä aloin lukea Raamattua yhä enemmän ja enemmän, sillä ymmärsin, että sitä lukiemalla opin tuntemaan Jumalaa ja Hänen tahtoaan. Samalla huomasin, että Raamatun lukeminen oli helpompaa kuin rukoileminen.

Voimaa Pyhältä Hengeltä

Jumala ilmestyi minulle, kun olin nuortenleirillä. Olin juuri ollut väkevässä kokouksessa, jossa puhui Alpo Renko – hänestä tuli myöhemmin Niilo Yli-Vainion aisapari. Vielä nukkumaan mennessänikin sydämeni oli palava hänen puheensa vaikutuksesta.

Yöllä näin unta. Olimme nuortenleirillä rukoilemassa ringissä. Seisoimme nurmikolla, kun erään henkilön kautta tuli profetia. Siinä sanottiin: ”Te, jotka suinkin vain voitte, nostakaa kätenne kokonaan ylös.” Kohotin katseeni ja näin nuorten rukoilevan. Melkein kaikilla oli kädet alhaalla sormet ristittyinä. Muutamien kädet olivat niin, että kyynärpäät olivat rinnan päällä. Viisi oli nostanut kätensä kokonaan ylös.

Omat käteni olivat niin, että kyynärpäni olivat vatsan päällä ja kämmenet kasvojen korkeudella. Ajattelin, että minun oli raskasta pitää käsiä näinkin, kuinka sitten jaksaisin nostaa ne kokonaan ylös? Mutta nostin kuitenkin. Samalla tunsin ikään kuin jokin voima olisi alkanut kannattaa käsiäni ja virrata läpi ruumiini. Samanaikaisesti minut valtasi suuri ilo. Siihen heräsin. Tuo uni muutti elämäni, etenkin rukous-elämäni.

Tämän jälkeen rukoillessani eräänä iltana pyysin Jumalaa herättämään minut aamulla rukoilemaan silloin, kun Hän halusi. Heräsin puoli viideltä. Katsoin kelloa ja sanoin Jumalalle: ”Hei, tässä on jokin väärinkäsitys. Menin nukkumaan vasta kahdentoista jälkeen.” Mutta toisaalta en uskaltanut jatkaa nukkumistakaan. Sanoin Jumalalle: ”Jos nyt, kun avaan Raamatun, sieltä tulee eteen joku sellainen paikka, joka tukee sitä, että minun täytyy nyt nousta, niin nousen.” Tunnustan, että ajattelin, ettei sitä kuitenkaan tule. Mutta yllätyksekseni luin: *”Nuku vielä vähän, torku vähän, makaa vähän ristissä käsin, niin köyhyys käy päällesi niin kuin rosvo ja puute niin kuin aseistettu mies.”* (San. 24:33-34)

Tuosta aamusta lähtien heräsin aina kello puoli viisi rukoilemaan. Rukoillessani minua ei koskaan väsyttänyt. Ymmärsin, että Jumala oli antanut minulle esirukoilijan tehtävän ja kutsumuksen. Olin onnellinen siitä, että olin saanut Jumalalta oman tehtävän.

”Mutta minä saan nähdä sinun kasvosi vanhurskaudessa, herätessäni ravita itseni sinun muotosi katselemisella.” (Ps. 17:15)

Olin ennen aina ymmärtänyt tämän tarkoittavan sitä aikaa, kun saamme kerran herätä taivaassa, mutta nyt se alkoi merkitä minulle aamurukoushetkiä.

Keskustellessani ikäisteni nuorten kanssa tästä, jotkut huolestuivat minusta. Heidän mielestään olin muuttunut suorituskeskeiseksi, olin mennyt lain alle. Vastasin eräälle heistä, joka oli opiskelija: ”Sinä kerroit, että joudut opiskelemaan monta tuntia päivässä, jotta selviät tenteistä. Oletko mennyt lain alle?”

Jos haluamme saavuttaa jonkin päämäärän elämässämme, se harvoin tapahtuu itsestään. Kukaan ei selviä lääketieteen tai oikeustieteen opinnoista ja tenteistä opiskelematta. Jos haluamme päästä vapauteen Kristuksessa, sekin vaatii vaivannäköä. Mutta jos näemme vaivaa Jumalan tahdon mukaan, se ei ole raskasta. Sanoin ystävälleni, että olen varma, että minun on paljon helpompaa rukoilla aamuisin kuin sinun pöntätä opintojasi.

Opin, että jos Jumala antaa meille jonkin tehtävän, Hän antaa myös voimaa sen tekemiseen.

”Ottakaa minun ikeeni päällenne ja oppikaa minusta, sillä minä olen hiljainen ja nöyrä sydämeltä; niin te löydätte levon sielullenne. Sillä minun ikeeni on sovelias, ja minun kuormani on keveä.”

(Matt. 11:29-30)

Ies ei ole taakka, kuten me usein ajattelemme. Ies on apuväline, joka helpottaa taakan vetämistä. Jeesuksen ies on sopiva ja kuorma keveä. Jeesuksen seuraaminen ja Hänen tahtonsa tekeminen ei ole raskasta, koska saamme siihen voiman Pyhältä Hengeltä.

Usko ja kuuliaisuus

Aiemmin siteeratun Heprealaiskirjeen kirjoittaja kehottaa heti alkajaisiksi varomaan. Sama kreikan sana tarkoittaa myös pelkäämistä. Tämä kuvaa, miten vakavasti meidän pitää suhtautua siihen, mitä Jumala

meille puhuu. Jos emme kuuntele Häntä, voi käydä niin, ettemme pääse edes perille Jumalan kirkkauteen, taivaaseen.

”Varokaamme siis, koska lupaus päästä hänen lepoonsa vielä pysyy varmana, ettei vain havaittaisi kenenkään teistä jääneen taipaleelle. Sillä hyvä sanoma on julistettu meille niin kuin heillekin; mutta heidän kuulemansa sana ei heitä hyödyttänyt, koska se ei uskossa sulautunut niihin, jotka sen kuulivat.” (Hepr. 4:1-2)

On kaksi asiaa, joita Jumala meiltä odottaa: usko ja kuuliaisuus.

”Sillä me pääsemme lepoon, me, jotka tulimme uskoon.” (Hepr. 4:3)

Ajattelin pitkään, että tässä jakeessa levolla tarkoitetaan sitä lepoa, mikä odottaa meitä taivaassa. Myöhemmin olen kuitenkin ymmärtänyt, että Jumala tahtoo meidän löytävän levon teoistamme jo nyt, samoin kuin Hän on päässyt lepoon omista teoistaan.

”Sillä joka on päässyt hänen lepoonsa, on saanut levon teoistaan, hänkin, niin kuin Jumala omista teoistansa.” (Hepr. 4:10)

Kerran eräessä rukouskokouksessa näin ilmestyksen, jossa rukoilijat olivat kokoontuneet pöytien ympärille rukoilemaan ryhmissä. Ilmestyksessä näin muurilla ympäröidyn ihanan puutarhan, jonka ulkopuolella aivan muurissa kiinni seisoj eräs samassa rukousryhmässä ollut nainen.

Tajusin, että hän halusi valtavasti päästä muurin sisälle puutarhaan. Hänen halunsa päästä sinne oli niin voimakas, että aloin tuosta päivästä lähtien rukoilla hänen puolestaan. Samalla minua säälitti se, että niin monet muutkaan uskovat eivät olleet puutarhassa, vaan joutuivat otsa hiessä raatamaan sen ulkopuolella.

Valitettavasti tilanne on usein juuri näin meidän uskovien keskuudessa. Useimmat uskovat eivät tule koskaan elämänsä aikana pääsemään tuohon levon puutarhaan. Silti Jumala haluaisi viedä sinutkin sinne, jos et vielä ole siellä. Hän kutsuu jokaista meistä muurin sisäpuolelle. Älä ymmärrä väärin: kyse ei ole pelastuksesta. Jos olet ottanut Jeesuksen vastaan, olet jo pelastettu ja matkalla taivaaseen, vaikka et koskaan täällä alhaalla löytäisi sitä lepoa, johon Jumala haluaa sinut johdattaa.

Tuon muurin ulkopuolella olevat uskovat väsyttävät itsensä erilaisissa hengellisen elämän taisteluissa, joista Jumala haluaisi johdattaa heidät voittoon. Jos kaikki voimavarasi menevät kiusausten kanssa taisteluun, miten voit elää sitä elämää, jonka Jumala haluaisi sinulle antaa? Jos murehdit ja suret koko ajan erilaisia maallisia murheita tai jos erilaisissa kiusauksissa taistelemisen vie kaikki voimavarasi, niin et koskaan pääse elämään sitä elämää Kristuksessa, johon Hän on sinut tarkoittanut.

Lihassa vai Hengessä

Egyptistä, joka kuvaa maailmaa, israelilaiset kulkivat Kaislameren so. kasteen (1 Kor. 10:2) ja erämaan kautta kohti luvattua maata. Erämaa on olotila, jossa uskoon tullut ei ole vielä päässyt omistamaan Jumalan lupauksia, mutta jossa hän on jo luopunut maailman ”lihapadoista”. Erämaa ei kuitenkaan ole se paikka, johon Jumala haluaisi meidät maailmasta johdattaa, vaikka niin uskosta osattomat ihmiset usein ajattelevat.

Se elämä, jonka Jumala haluaa meille antaa, on iloa ja lepoa ja Raamatun lupausten täyttymistä.

On toki sellaisiakin uskovia, jotka todella ajattelevat, että elämämme täällä maan päällä on ainaista taistelua ja raadantaa. Vasta taivaassa voimme levätä. Raamattu ei kuitenkaan tue tällaista ajattelua.

”Minä olen ovi; jos joku minun kauttani menee sisälle, niin hän pelastuu, ja hän on käyvä sisälle ja käyvä ulos ja löytävä laitumen. Vars ei tule muuta kuin varastamaan ja tappamaan ja tuhoamaan. Minä olen tullut, että heillä olisi elämä ja olisi yltäkülläisyys.” (Joh. 10:9-10)

Pian Kaislameren ylitettyään israelilaiset joutuivat sotaan amalekilaisia vastaan. Amalekilaiset kuvaavat Raamatussa ihmisen omaa lihallisuutta. Sitä vastaan taistelemisen on ensimmäinen sota, joka jokaisen uskoon tulleen on kohdattava.

Ihmisen olemukseen kuuluvat, henki, sielu ja ruumis. Ennen kuin ihminen tulee uskoon, häntä hallitsevat lihallisuus ja sielullisuus. Henki on alistettu niille. Mutta kun ihminen tulee uskoon, lihallisuuden täytyy alistua hengen alaisuuteen.

Ihminen eroaa eläimistä siinä, että hänessä on Jumalan Henki, jonka Jumala puhalsi ihmiseen luodessaan ihmisen. Tämän Hengen kautta ihminen on yhteydessä Jumalaan ja Jumala ihmiseen. (Jaak. 4:5)

”Sillä jos te lihan mukaan elätte, pitää teidän kuoleman; mutta jos te Hengellä kuoletatte ruumiin teot, niin saatte elää. Sillä kaikki, joita Jumalan Henki kuljettaa, ovat Jumalan lapsia.” (Room. 8:13-14)

Jos olemme lihallisia, emme voi päästä sisälle Jumalan lupauksiin.

Meistä ei kuitenkaan automaattisesti tule hengellisiä, kun tulemme uskoon. Paavali kirjoittaa Korinton uskoville:

”Niinpä, veljet, minun ei käynyt puhuminen teille niin kuin hengellisille, vaan niin kuin lihallisille, niin kuin pienille lapsille Kristuksessa. Maitoa minä juotin teille, en antanut ruokaa, sillä sitä ette silloin sietäneet, ettekä vielä nytkään siedä; olettehan vielä lihallisia. Sillä kun keskuudessanne on kateutta ja riitaa, ettekö silloin ole lihallisia ja vaella ihmisten tavoin?” (1 Kor. 3:1-3)

Lihallinen ihminen ei voi periä Jumalan lupauksia.

Taistelu jättiläisiä vastaan

Kanaanin maa kuvaa niitä lupauksia, jotka Jumala on Raamatussa antanut uskoville. Kanaanin maa ei tarkoita taivasta, kuten esim. joissakin hengellisissä lauluissa sanotaan. Taivaassa meidän ei enää tarvitse taistella lihaamme vastaan eikä Jumalan lupauksen toteutumisten puolesta. Siellä saamme lopullisen levon kaikista teoistamme.

Mutta jostain syystä meidän on useimmiten tavalla tai toisella taisteltava Jumalan lupaukset itsellemme.

Jumala käski Joosuaa arpomaan luvattu maa Israelin sukukunnille. Jotkut sukukunnat saivat helposti valloittettavan maa-alueen, mutta toisille saattoi tulla inhimillisesti mahdoton tehtävä: valloittaa maa, jonka muureilla suojatuissa kaupungeissa asui suuri jättiläiskansa, jolla oli raudoitettuja sotavaunuja.

Sama tilanne on meillä uskovillakin. Joidenkin uskonelämä etenee

melko helposti, kun taas toisten voitokkaan uskonelämän esteenä voi olla valtavia jättiläisiä. Nämä jättiläiset on voitettava ennen kuin voimme elää sitä elämää, jonka Jumala on meille tarkoittanut.

Tällaisia jättiläisiä voivat olla mm. katkeruus, viha, erilaiset himot ja heikkoudet. Meidän ei kuitenkaan pidä koskaan epäillä, etteikö Jumala voisi antaa meille voimaa voittaa niitä taisteluita, jotka Hän on meille sallinut. On kuitenkin hyvä ymmärtää, että emme voi voittaa tätä sotaa omissa inhimillisissä voimassamme.

Sielunvihollisen päätaktiikka on saada uskovat masentumaan, jolloin olemme helppo saalis ”amalekilaisille”. Masentunut ihminen lankeaa helposti lihallisuuden synteihin ja näkee kaikki ongelmat jättiläisinä. Jumala haluaa kuitenkin viedä meidät korkeille vuorille näkemään Hänen maailmaansa ja löytämään Hänen mahdollisuutensa.

4. Mooseksen kirja kertoo, että amalekilaiset ja kanaanilaiset asuivat laaksoissa. Jumala sen sijaan ilmestyy meille vuorella.

Täällä maailmassa meistä ei tule koskaan täydellisiä. On kuitenkin hyvä muistaa, että vaikka olemmekin vajavaisia, olemme Kristuksessa täydellisiä ja kelpaamme Jumalalle Jeesuksen sovitus yön kautta.

Mutta jos haluamme päästä siihen voiteluun ja lepoon, jonka Jumala on meille tarkoittanut, meidän täytyy olla valmiit taistelemaan tosisamme, ”verille asti”. *”Ette vielä ole verille asti tehneet vastarintaa, taistellessanne syntiä vastaan.”* (Hepr. 12:4)

Israelilaiset, jotka lähtivät Egyptistä, eivät Joosuaa ja Kaalebia lukuun ottamatta koskaan saavuttaneet luvattua maata. Älkäämme olko kuten he. Israelilaiset eivät päässeet perille, koska ne niskuroivat Jumalaa vastaan.

”Anna siis anteeksi tämän kansan pahat teot suuressa armossasi, niin kuin sinä ennenkin olet anteeksi antanut tälle kansalle, Egyptistä tänne saakka.” Ja Herra vastasi: “Minä annan anteeksi, niin kuin sinä olet anonut. Mutta niin totta kuin minä elän, ja niin totta kuin Heran kirkkaus on täyttävä kaiken maan: ei kukaan niistä miehistä, jotka ovat nähneet minun kirkkauteni ja minun tunnustekoni, jotka minä olen tehnyt Egyptissä ja tässä erämaassa, mutta kuitenkin nyt jo kymmenen

kertaa ovat minua kiusanneet eivätkä ole kuulleet minun ääntäni, ei yksikään heistä ole näkevä sitä maata, jonka minä valalla vannoen lupasin heidän isillensä; ei yksikään minun pilkkaajistani ole sitä näkevä. Mutta koska minun palvelijassani Kaalebissa on toinen henki, niin että hän on minua uskollisesti seurannut, niin hänet minä vien siihen maahan, jossa hän kävi, ja hänen jälkeläisensä saavat sen omakseen. Mutta koska amalekilaiset ja kanaanilaiset asuvat laaksoissa, niin kääntykää huomenna toisaanne päin ja painukaa erämaahan, Kaislameren tietä.” (4 Moos. 14:19-25)

Tämä raamatunkohta osoittaa, että vaikka israelilaiset saivat anteeksi ja siis lopulta pääsevät taivaaseen (Aabrahamin helmaan odottamaan Jeesusta, Luuk. 16:22) Jumalan lepoon, he eivät koskaan täällä maailmassa päässeet luvattuun maahan.

”Ahkeroikaamme siis päästä siihen lepoon, ettei kukaan lankeaisi seuraamaan samaa tottelemattomuuden esimerkkiä.” (Hepr. 4:11)

Taivaallinen savenvalaja

Me laulamme usein savesta. Savesta ja sen muotoilemisesta on tehty monia hengellisiä lauluja ja se onkin hyvin raamatullista. Raamatussa puhutaan usein siitä, miten me olemme savea, jota Jumala muokkaa, tai saviastioita, jotka ovat Jumalan käytössä.

Ei voi kuitenkaan välttää ajatusta, että näiden laulujen sanoittajat eivät aina ole ajatelleet loppuun saakka sitä, mitä Raamattu sanoo saventalamisesta.

“Nouse ja mene alas saventalajan huoneeseen; siellä minä annan sinun kuulla sanani.” Niin minä menin alas saventalajan huoneeseen, ja katso, hän teki työtä pyöränsä ääressä. Ja jos astia, jota hän valmisti, meni pilalle, niin kuin savi voi mennä saventalajan käsissä, niin hän teki siitä taas toisen astian, miten vain saventalaja näki parhaaksi tehdä. Silloin tuli minulle tämä Herran sana: “Enkö minä voi tehdä teille, te Israelin heimo, niin kuin tekee tuo saventalaja, sanoo Herra. Katso, niin kuin savi on saventalajan kädessä, niin te olette minun kädessäni, te Israelin heimo.” (Jer. 18:2-6)

Kaksoisveljeni on Ateneumin käynyt taiteilija ja hän on myös kuvanveistäjä. Ihan etevä sellainen. Kun vielä asuimme lapsuudenkodissamme, hän hankki sinne dreijan. Dreija on pöytä, jolla saventalaja tekee astioita. Sen pöytäosa saadaan pyörimään jalalla polkemalla. Tätä pyörivää savea saventalaja sitten muotoilee käsillään.

Kun veljeni kertoi minulle, miten saventalannan prosessi toimii, hän tietämättään piti minulle raamatutunnin siitä, miten Jumala muotoilee meitä.

Ensin etsitään oikeanlainen savi, jota voi työstää ja joka kestää polttamisen. Suomessa on vain parissa paikassa todella hyvää savea tähän tarkoitukseen. Sitten savi käsitellään osa osalta käsissä. Siitä etsitään virheet ja poistetaan kivensirut ja kovat möykkyt.

Sen jälkeen saveen lisätään hienoa hiekkaa, jotta saadaan sopiva seos. Seuraavana on mankelointivaihe. Savea poljetaan jaloilla, teollisuudessa se tehdään mankelilla. Mankeloinnin tarkoituksena on saada savi notkeaksi, taipuisaksi ja kestäväksi.

Tämän jälkeen savea leivotaan ja hierotaan käsissä kuin pullaa. Leivominen ei ole helppoa ja se tehdään aina kokonaan käsin. Leivonta antaa savelle sitkeyttä ja taipuisuutta. Kun savi on riittävän taipuisaa, siitä otetaan sopiva pala, jota voidaan alkaa muovata dreijassa.

Kun saventalaja on dreijalla muovaillut savesta haluamansa muotoisen astian, se laitetaan kuivumaan. Kuivumisen jälkeen astian pinta käsitellään eli laseerataan. Laseerauksen tavoitteena on saada astiasta pinnaltaan kaunis sekä antaa sille haluttu väri. Samalla astiaan myös tehdään mahdollinen kuviointi. Tässä vaiheessa ruukku on vielä karhea eikä laseeraukseen paljoa sitä kaunista.

Sitten saviastia laitetaan jälleen kuivumaan, kunnes se on täysin kuiva.

Seuraavaksi saviastia pannaan uuniin poltettavaksi. Uunin lämmitys aloitetaan alhaisesta lämpötilasta, jotta astiat lämpenevät tasaisesti. Vähitellen lämpöä nostetaan jopa tuhanteen asteeseen, riippuen astian käyttötarkoituksesta. Lämpöä ei saa kuitenkaan lisätä holtittomasti, sillä jos se nousee liian korkeaksi, astiaan syntyy rumia raitoja tai se menee rikki. Liian matalassa lämpötilassa poltetuista astioista ei puolestaan tule yhtä kauniita eikä kestäviä. Tämä polttovaihe kestää muutamia vuorokausia.

Näin on valmistettu mm. kauniit vanhat kaakeliuunit, jotka kestävät kovassa käytössä satoja vuosia. Eräs ystäväni kunnosti perheelleen vanhan omakotitalon, eikä kelpuuttanut alkuperäisestä talosta muuta kuin hirret ja kaakeliuunit.

Oletko valmis muovattavaksi?

Savenvalanta on erittäin hyvä vertauskuva siitä, miten Jumala muovaa uskovaa mieleisekseen.

Samoin kuin savenvalannassa ensin etsitään sopivaa savea, myös Jumala etsii niitä ihmisiä, jotka ovat valmiita Hänen muokattavikseen. Jumala ei ole mikään kykyjenetsijä. Hän etsii ihmisiä, jotka antavat Hänelle luvan muuttaa itseään.

”Herra katsoo taivaasta ihmislapsiin nähdäksensä, onko ketään ymmärtävääistä, ketään, joka etsii Jumalaa.” (Ps. 14:2)

”Sillä näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä itse etsin lampaani ja pidän niistä huolen.” (Hes. 34:11)

Kun Jumala on löytänyt meidät, me usein uskonelämämme alkuhuomassa vakuutamme Hänelle, että olemme valmiita mihin vain. Saatamme myös ajatella, ettei kukaan muu ole yhtä todellisesti uskossa kuin minä itse. Ja vaikka olisivatkin uskossa, ainakaan he eivät ole yhtä palavia kuin minä.

Älä koskaan päästä mieleesi ajatusta, ”olipa tällä seurakunnalla tuuria, kun sai minut!” Tai jos ajatteletkin, älä sano sitä ääneen. Tunnen erään henkilön, joka teki niin. Mies teki konkurssin ja menetti kaiken, jopa perheensä. Tämän jälkeen hän puhui usein Jumalan mankelista.

Me loukkaannumme Jeesukseen usein jo siinä vaiheessa, kun Jumala vasta alkaa muuttaa meitä. Siis aivan alussa, kun Jumala puhdistaa meistä näitä näkyvimpiä syntejämme. Savestamme näet löytyy enemmän kokkareita ja kivensiruja kuin olisimme ikinä osanneet kuvitella. Ylpeälle luonteellemme vaikeinta on se, että Jumala käyttää usein muita ihmisiä meidän muokkaamiseemme.

”Kyntäjät ovat minun selkääni kyntäneet ja vetäneet pitkät vaot.” (Ps. 129:3)

Eikä tämäkään vielä riitä. Viimeistään silloin alkaa tehdä kipeää, kun meitä aletaan jyrätä ja mankeloida. Siinä tilanteessa meidän on usein todella vaikeaa ymmärtää, että Jumala tekee tämän kaiken meidän parhaaksemme.

Kun olin ollut uskossa vähän aikaa, Jumala synnytti sydämessäni halun päästä lähemmäksi Häntä. Sanoin Jumalalle: ”Saat tehdä mitä vain elämässäni ja itse olen valmis tekemään mitä tahansa, että saan kokea Sinun ilmestyvän elämässäni.” Ei kuitenkaan mennyt kauaakaan, kun löysin itseni itkemästä sänkyäni äärestä ja kyselemästä katkerana Jumalalta, miksi olin tässä tilanteessa. ”Pitääkö minun luopua aivan kaikesta Sinun tähtesi?”

Jumala vastasi minulle ja sanoi: ”Jos et ole valmis kuolemaan minun tähteni, älä lähdekään tälle tielle.” Vasta silloin ymmärsin. Jos halusin kokea sitä, mitä kaipasin, minun täytyi olla valmis luopumaan ihan kaikesta, vaikka elämästäni. Ymmärsin, että on helpompikin tie, jonka voisin valita. Ehkä useimmat uskovat valitsevat sen.

Olin ajatellut, että uskovana eläminen olisi hauskaa, hauskeempaa kuin mikään muu asia maailmassa.

Me olemme usein valmiita rakastamaan Jumalaa omilla ehdoillamme. Palvelemaan Häntä, olemaan Hänen käytössään. Mutta kun Jumala pyytää meiltä sitä, joka on meille kaikkein rakkainta, se tekeekin kiipeää.

”Ja hänen sieltä tielle mennessään juoksi muuan hänen luoksensa, polvistui hänen eteensä ja kysyi häneltä: ”Hyvä opettaja, mitä minun pitää tekemän, että minä iankaikkisen elämän perisin?” Mutta Jeesus sanoi hänelle: ”Miksi sanot minua hyväksi? Ei kukaan ole hyvä paitsi Jumala yksin. Käskyt sinä tiedät: ‘Älä tapa’, ‘Älä tee huorin’, ‘Älä varasta’, ‘Älä sano väärää todistusta’, ‘Älä toiselta anasta’, ‘Kunnioita isääsi ja äitiäsi.’” Mutta hän sanoi hänelle: ”Opettaja, niitä kaikkia minä olen noudattanut nuoruudestani asti.” Niin Jeesus katsoi häneen ja rakasti häntä ja sanoi hänelle: ”Yksi sinulta puuttuu: mene, myy kaikki, mitä sinulla on, ja anna köyhille, niin sinulla on oleva aarre taivaassa; ja tule ja seuraa minua.” Mutta hän synkistyi siitä puheesta ja meni pois murheellisena, sillä hänellä oli paljon omaisuutta. Silloin Jeesus katsoi ympärilleen ja sanoi opetuslapsillensa: ”Kuinka vaikea onkaan niiden, joilla on tavaraa, päästä Jumalan valtakuntaan!” (Mark. 10:17-23)

Markus kertoo tässä miehestä, joka tahtoi olla täydellinen Jumalan

edessä. Hän tiesi sisimmässään, että häneltä puuttui jotakin, vaikka hän oli koko sydämeästään noudattanut Mooseksen lakia. Jumala oli synnyttänyt hänen sydämessään kaipuun. Jumala oli avannut hänen silmänsä näkemään, että on olemassa jotakin enemmän kuin mitä hän oli nähnyt ja kokenut.

On Jumalan armoa, jos Jumala vetää sinua tällä tavalla lähemmäksi itseään.

Tuo mies tiesi, että hänen ja Jumalan välissä oli jotakin. Mutta hän ei tiennyt, mitä. Näin on usein meidänkin kohdallamme.

Jeesuksen vastaus yllätti miehen heti alusta lähtien. Jeesus kysyi mieheltä, miksi tämä sanoi Jeesusta hyväksi. Tällä Jeesus kyseenalaisti sen, oliko mies ymmärtänyt Jeesuksen jumaluuden. Jeesus kysyi itse asiassa: ”Uskotko, että minä olen Jumala, kun sanot minua hyväksi?” Jeesus ei siis kieltänyt sanomasta itseään hyväksi, kuten asia usein ymmärretään.

Jeesus halusi tehdä selväksi myös sen, että vaikka mies oli noudattanut Sanaa, se ei ollut tehnyt hänestä hyvää.

Juutalaisilla oli tapana ajatella, että rikkaus oli osoitus Jumalan suosiolisuudesta. Tämänkin miehen mielestä se, että hän oli rikas, oli osoitus hänen hyvydestään. Jeesuksen vastaus oli siksi todella yllättävä.

Vielä suurempi yllätys oli se, että hänen olisi pitänyt luopua koko omaisuudestaan ollakseen täydellinen. Se oli jo mahdoton ajatus. Se oli liian radikaalia. Se oli niin radikaalia, että opetuslapsetkin ihmettelivät sitä.

Jeesus tiesi kuitenkin, että juuri rikkaus oli tämän miehen elämässä asia, joka oli hänen ja Jumalan välissä. Rikkaus oli esteenä siihen, että mies olisi voinut kokea todellista yhteyttä Jumalaan.

Ei Jeesus ilkeyttään sanonut miehelle: ”Mene ja myy kaikki ja anna köyhille.” Hän tiesi, että vain niin tekemällä mies olisi voinut olla todella onnellinen.

Luopumisen siunaus

Ajattele, kuinka usein Jeesus loukkasi aikansa ihmisiä. Erään kerran jopa 70 Jeesusta seuraavista opetuslapsista jätti Hänet loukkaannuttuaan Hänen sanoistaan. On varmaa, että meillä kaikilla on jokin asia, josta luopumisen vaatiminen loukkaa ja satuttaa meitä. Joskus asia itsessään voi olla ihan hyväkin.

Jumalan puhe loukkaa meitä usein. Se loukkaa meidän uskonnollisuuttamme. Hänen sanansa eivät yhtäkkiä sovikaan siihen raamiin, johon olemme Hänet laittaneet. Ne eivät sovi meidän kuvaamme Jumalasta. Siksi loukkaannumme.

Mutta Jeesus sanoi: *”Autuas se, joka ei loukkaannu minuun.”*

(Matt. 11:6)

Minua Jumala kehotti luopumaan mm. juoksemisesta, television katselemisesta ja piirtämisestä. Ne kaikki olivat minulle rakkaita asioita. En silloin ymmärtänyt, miksi niistä piti luopua, eikä sitä käsittänyt kukaan muukaan. Mutta tiesin, että Jumalan tahto oli, että luovun niistä.

Myöhemmin ymmärsin, että minulla, kuten kaikilla muillakin ihmisillä, on rajoitettu henkinen kapasiteetti. Olin täyttänyt koko kapasiteettini näillä asioilla. Jotta Jumala pystyisi antamaan minulle jotain uutta, sille piti tehdä tilaa.

Me laulamme ja rukoilemme usein: ”Käytä mua”. Se on ihan hyvä rukous, mutta olen oppinut, että se, että Jumala käyttäisi meitä, ei ole Jumalan suurin tavoite, vaikka usein itse niin luulemme.

Jeesus ei halunnut tehdä tuosta rikkaasta miehestä vain työkalua. Jeesus tahtoi tehdä miehestä ihmisen, joka eläisi Hänen yhteydessään, liikkuisi Hänen kanssaan, kuuntelisi Hänen opetustaan ja jakaisi Hänen ilonsa ja surunsa. Ihmisen, jonka kanssa Jeesus voisi keskustella ja elää. Ei Jeesus olisi tähän ihan ketä vain kelpuuttanutkaan.

Minun mielestäni mies oli mieletön. Hän ei ymmärtänyt, mikä valtava mahdollisuus hänellä oli. Hänellä oli tilaisuus, jota meille ei tarjota.

Hän olisi voinut lähteä vaeltamaan Jeesuksen kanssa, nähdä Jeesuksen tekoja omin silmin, kosketella Jeesusta, katsella Häntä, kuunnella omin korvin Hänen opetustaan ja kysyä Häneltä asioita. Omaisuudesta luopuminen olisi ollut naurettavan halpa hinta tästä. Kunpa voisin vaihtaa osia hänen kanssaan!

Uskon, että jos tämä rikas mies olisi todella ymmärtänyt, että Jeesus on Jumala, hän olisi antanut omaisuutensa köyhille ja lähtenyt seuraamaan Häntä.

Vaikka emme voi jakaa miehen kohtaloa, joudumme kuitenkin tekemään samantapaisia valintoja, vaikkakin toisin. Myös meillä on asioita, joista Jumala voi pyytää meitä luopumaan. Joskus Hänen pyyntöön­sä suostuminen voi merkitä omasta elämästä luopumista. Se voi olla asemasta luopumista, eroa rakkaista, luopumista omista suunnitelmista.

Kun taivaallinen savenvalajamme puhdistaa meitä ylpeydestämme, lihallisuudestamme, heikkouksistamme ja paheistamme, prosessi ei ole mukava. Rikkaan miehen heikkoutena oli kiintymys maalliseen rikkautteen.

Mikä on se asia, joka estää sinua pääsemästä lähelle Jumalaa?

Jos todella haluat elää lähellä Jumalaa ja olla Hänen käytössään, sinunkin on suostuttava siihen, että Herra puhdistaa sinut tarpeettomasta painolastista. Ja tämä on vasta alkua.

Taiyu osaasi

Mankelointi on prosessi, jossa joudumme todella tiukoille. Siihen verrattuna puhdistusvaihe on vielä kuin kuherruskuukautta.

Daavid kuvaa hyvin tunteita, joita koemme, kun meitä mankeloidaan.

”Sillä sinä, Jumala, olet koetellut meitä, olet sulattanut meitä, niin kuin hopea sulatetaan. Sinä veit meidät verkkoon, panit kuorman meidän lanteillemme. Sinä annoit ihmisten ajaa päämme päällitse, me jouduimme tuleen ja veteen. Mutta sinä veit meidät yltäkyläisyyteen.”

(Ps. 66:10-12)

”Sinä annoit ihmisten ajaa päämme päällitse.” Jumalan käsittelyssä on vielä helppoa olla, mutta kun Jumala käyttää meitä käsitellessään muita ihmisiä, jopa läheisiä, sitä on vaikea hyväksyä. Vaikeinta on se, kun ”omat koirat purevat”, kun Jumala laittaa meidän läheisemme manke-loimaan meitä.

*”Sillä ei minua herjaa vihollinen - sen minä kestäisin - eikä minua vastaan ylvästele minun vihamieheni - hänen edestään minä voisin ly-
mytä; vaan sinä, minun vertaiseni, sinä, minun ystäväni ja uskottuni,
jonka kanssa me elimme suloisessa sovussa, yhdessä vaelsimme Juma-
lan huoneeseen juhkakansan kohinassa!”* (Ps. 55:13-15)

Daavid oli israelilaisten rakastama kuningas, Jumalan voideltu. Kuinka usein hän siitä huolimatta valittaakaan psalmeissa, miten häntä vastaan noustaan.

”Herra, kuinka paljon minulla on vihollisia, paljon niitä, jotka nousvat minua vastaan!” (Ps. 2:2.)

*”Sillä minä kuulen monen parjaukset, kauhua kaikkialta, kun he keskenänsä pitävät neuvoa minua vastaan, aikovat ottaa minulta hen-
gen.”* (Ps. 31:14)

Mankelointivaihetta kuvaa hyvin se, että se tehtiin ennen vanhaan jaloilla. Savea tallottiin niin kauan, että se muuttui joustavaksi ja sitkeäksi. Tätä samaa sitkeyttä mekin tarvitsemme voidaksemme seistä uskollisina siinä paikassa, johon Jumala meidät asettaa.

Mankeloinnin jälkeen savea aletaan jälleen muovata käsissä kuin taikinaa. Tämä tekee saven taipuisaksi.

Me saatamme ihailla ihmisiä, jotka eivät koskaan taivu. Tämä maailma arvostaa tällaista peräänantamattomuutta. Jumala haluaa kuitenkin tehdä meistä niin taipuisia, että hän voi muovata meitä tahtonsa mukaan.

”Sinä olet taivutellut minua, Herra, ja minä olen taipunut; sinä olet tarttunut minuun ja voittanut. Minä olen ollut nauruna pitkin päivää, kaikki pilkkaavat minua.” (Jer. 20:7.)

Oma ylpeytemme estää meitä olemasta taipuisia. Mutta Jumala on ylpeitä vastaan ja siksi haluaa poistaa meistä kaiken ylpeyden. Nöyrä

ihminen tahtoo kirkastaa vain Jumalaa, ei itseään.

Muovatessaan meitä Jumalalla on jokaista varten omat keinonsa. Hän tietää kyllä, mikä tehoaa kehenkin parhaiten.

”Sillä ei mustaa kuminaa puida puimaäkeellä eikä puimajyrän tela pyöri höystekuminan yli, vaan musta kumina lyödään irti sauvalla ja höystekumina vitsalla. Puidaankos leipävilja murskaksi? Ei sitä kukaan iankaiken pui eikä aina aja sen päällitse puimajyrällään ja hevosillaan; ei sitä murskaksi puida. Tämäkin on tullut Herralta Sebaotilta; hänen neuvonsa on ihmeellinen ja ymmärryksensä ylen suuri.” (Jer. 28:27.-29)

Niin kuin eri viljalajit puidaan eri tavoin, niin myös Jumala käsittelee meitä kutakin juuri oikealla tavalla.

Astia jaloon käyttöön

Savea muovattaessa se laitetaan dreijaan pyörimään. Savenvalaja muotoilee taitavasti savesta juuri sellaisen kuin hän haluaa. Se, millainen astia savesta tehdään, riippuu monesta asiasta. Saven laatu on yksi näistä tekijöistä. Vielä tärkeämpää on se, millaiseen käyttöön ja tarpeeseen savenvalaja itse on päättänyt astian tehdä.

Me saatamme usein purnata sitä, että Jumala teki meistä juuri sellaisia kuin olemme. Harva ihminen on täysin tyytyväinen itseensä. Usein haluaisimme olla enemmän jonkun toisen kaltaisia. Olemme kuitenkin kaikkein onnellisimpia, kun pystymme olemaan sillä paikalla, jonka Jumala on meille tarkoittanut, ja olemme siinä oikealla tavalla tyytyväisiä.

”Niinpä niin, oi ihminen, mutta mikä sinä olet riitelemään Jumalaa vastaan? Ei kaiketi tehty sano tekijälleen: ”Miksi minusta tällaisen teit?” Vai eikö savenvalajalla ole valta tehdä samasta savensa seoksesta toinen astia jaloa, toinen halpaa käyttöä varten? Entä jos Jumala, vaikka hän tahtoo näyttää vihansa ja tehdä voimansa tiettäväksi, on suurella pitkämielisyydellä kärsinyt vihan astioita, jotka olivat valmiit häviöön, ja on tehnyt sen saattaakseen kirkkautensa runsauden

ilmi laupeuden astioissa, jotka hän on edeltä valmistanut kirkkauteen?”
(Room. 9:20-23)

Tässä puhutaan siis kolmenlaisista astioista: laupeuden astioista ja vihan astioista. Laupeuden astioita on kahdenlaisia: astiat jaloa käyttöä varten ja astiat halpaa käyttöä varten. Sinut on Raamatun mukaan jo edeltä valmistettu kirkkauteen, siis valittu laupeuden astiaksi. Tämän valinnan Jumala on tehnyt Pietarin mukaan edeltä tietämisen takia.

”Pietari, Jeesuksen Kristuksen apostoli, valituille muukalaisille, jotka asuvat hajallaan Pontossa, Galatiassa, Kappadokiassa, Aasiassa ja Bityniassa, ja jotka Isän Jumalan edeltä tietämisen mukaan ovat Hengen pyhittämisen kautta valitut Jeesuksen Kristuksen kuuliaisuuteen ja hänen verellensä vihmottaviksi. Lisääntyköön teille armo ja rauha.” (1 Piet. 1:1-2)

Jumala on valmistanut sinulle tehtävän jo ennen kuin synnyit tähän maailmaan. Sinä et saa vähätellä tätä tehtävää etkä sitä, mitä olet. Lisäksi Jumala on päättänyt tehdä sinusta juuri sellaisen kuin olet, koska Hän on tuntenut sinut jo ennen kuin olit äitisi kohdussa.

”Minulle tuli tämä Herran sana: ”Jo ennen kuin minä valmistin sinut äidin kohdussa, minä sinut tunsin, ja ennen kuin sinä äidistä synnyit, minä sinut pyhitin; minä asetin sinut kansojen profeetaksi.” (Jer. 1:4-5)

Kovinkaan monia meistä ei ole tarkoitettu kansojen profeetoiksi, mutta uskon, että Jumala on suunnitellut jokaiselle meistä suuren tehtävän. Se ei välttämättä aina tunnu suurelta, mutta jos teet sen uskollisesti, sen merkitys on yhtä suuri kuin näyttävimmänkin tehtävän.

Kuten aikaisemmin totesin, Jumala ei ole kykyjenetsijä. Hän ei etsi lahjakkaita ja eteviä vaan niitä, joita Hän voi muovailta sellaisiksi kuin haluaa.

Olen kerran saanut työtodistuksen. Vaikka se oli aika pitkä, siinä ei ollut kuin yksi myönteinen asia: ”Yritti parhaansa”. Kun vaimoni näytti tätä työtodistusta sisarelleen, tämä alkoi itkeä ja totesi: ”Ei kukaan voi antaa tällaista työtodistusta!”

Silloin Jumala puhui minulle, että Jumalan valtakunta ei ole niin kuin tämä maailma. Täällä etsitään tehokkuutta ja tuloksia eikä siinä parhaansa yrittäminen välttämättä riitä. Mutta jos saan Pyhältä Hengeltä samanlaisen todistuksen, kun lähden tästä ajasta, en voi saada parempaa. Jumalan silmissä ”yritti parhaansa” on suurinta, mitä voi olla. Se on paras työtodistus. Ja jokainen meistä voi saada tällaisen todistuksen.

Koska itse Jumala on meidän saventalajamme, meistä ei voi tulla epäonnistuneita. Meistä itsestämme riippuu, annammeko Jumalan tehdä meistä astioita jaloa käyttöä varten.

”Mutta suuressa talossa ei ole ainoastaan kulta- ja hopea-astioita, vaan myös puu- ja saviastioita, ja toiset ovat jaloa, toiset halpaa käyttöä varten. Jos nyt joku puhdistaa itsensä tämänkaltaisista, tulee hänestä astia jaloa käyttöä varten, pyhitetty, isännälleen hyödyllinen, kaikkiin hyviin tekoihin valmis.” (2 Tim. 2:20-21)

Jumala luo uutta

Kun savi on muovailtu haluttuun muotoonsa, se päällystetään. Juuri päällyste antaa savelle sen tärkeimmät ominaisuudet: värin, vedenpitävyyden, kiiltävyyden, kauneuden. Se on astian kestävin osa. Päällysteellä myös muotoillaan erilaisia kuvioita astiaan.

Voimmekin hyvällä syyllä nimittää tätä päällystettä voiteluksi.

”Hän sanoi heille: ”Ei ole teidän asianne tietää aikoja eikä hetkiä, jotka Isä oman valtansa voimalla on asettanut, vaan, kun Pyhä Henki tulee teihin, niin te saatte voiman, ja te tulette olemaan minun todistajani sekä Jerusalemissa että koko Juudeassa ja Samariassa ja aina maan ääriin saakka.” (Ap.t. 1:7-8)

Aikuteksti sanoo kirjaimellisesti: ”kun Pyhä Henki tulee teidän päällenne”.

Kun tulemme uskoon, Pyhä Henki tulee meihin, mutta kun ”täytymme Pyhällä Hengellä”, Pyhä Henki tulee voimaksi meidän päallemme, Hän päällystää meidät voimallaan.

Päällystämisen jälkeen astia laitetaan uuniin.

”Sinä annoit ihmisten ajaa päämme päällitse, me jouduimme tuleen ja veteen. Mutta sinä veit meidät yltäkülläisyyteen.” (Ps. 66:12)

”Sillä jokainen ihminen on tulella suolattava, ja jokainen uhri on suolalla suolattava.” (Mark. 9:49.)

Vasta uuni tekee saviastiasta käyttökelpoisen. Siksi Jumalan on saatava polttaa meidätkin uunissaan. Siihen ei kukaan varmasti menisi vapaaehtoisesti, mutta jos haluamme olla astioita jaloa käyttöä varten, meidän jokaisen on suostuttava siihen.

Polttovaiheessa savenvalaja lisää uuniin lämpöä hitaasti, jotta astiat eivät menisi rikki. Silti osa niistä rikkoutuu aina.

Olet varmasti laulanut Saviruukku-laulua: ”Sinä, Herra, minut murskasit, vaan talletit kaikki palat”. Paloille ei kuitenkaan ole käyttöä todellisessa savenvalannassa. Jos astia menee uunissa tai vaikka jo dreijatessa rikki, sitä ei koskaan korjata, vaan siitä tehdään kokonaan uusi.

”Ja jos astia, jota hän valmisti, meni pilalle, niin kuin savi voi mennä savenvalajan käsissä, niin hän teki siitä taas toisen astian, miten vain savenvalaja näki parhaaksi tehdä. Silloin tuli minulle tämä Herran sana: ”Enkö minä voi tehdä teille, te Israelin heimo, niin kuin tekee tuo savenvalaja, sanoo Herra. Katso, niin kuin savi on savenvalajan kädessä, niin te olette minun kädessäni, te Israelin heimo.” (Jer. 18:4-6)

Tämän sanankohdan ydin on: vaikka epäonnistuisit ja sinusta ei tulisi sitä astiaa, joksi sinut on alun perin tarkoitettu tai joksi luulit, että sinut on tarkoitettu, voi savenvalaja tehdä sinusta uuden astian, kokonaan eri tarkoitukseen. Jumala ei paikkaile saviastioita. Hän tekee uutta.

Mielenkiintoisinta on se, mitä tapahtuu savelle, joka on mennyt uunissa rikki. Se lyödään pieniksi palasiksi.

”Se särkyy, niin kuin särkyy savenvalajan astia, joka lyödään rikki säälimättä, niin ettei sen sirpaleista löydy palasta, millä ottaa tulta liedestä tai ammentaa vettä altaasta.” (Jes. 30:14)

”Niin minä särjen tämän kansan ja tämän kaupungin, kuin särjettään savenvalajan astia, ettei sitä enää eheäksi saa.” (Jer. 19:11)

Rikkoutuneiden saviastioiden palaset kootaan isoon laatikkoon ja myöhemmin ne lyödään mahdollisimman pieniksi murusiksi. Mutta sitäkään savea ei heitetä menemään. Aikanaan se otetaan käsittelyyn, murskataan hienoksi jauheeksi, johon lisätään vesi ja siitä aletaan muovata uusia astioita. Tästä savesta tehdään kaikkein parhaimmat ruukut ja astiat. Tätä savea voidaan muovailta ohuemmaksi kuin vasta maasta otettua savea ja tämä on laadultaan puhtaampaa ja kestävämpää.

Silloinkin, kun me jo luulemme olevamme lopullisesti epäonnistuneita, savenvalajallamme on vielä oikeus tehdä meistä, mitä Hän haluaa.

Monella uskovalla on ollut suuri kutsumus. He ovat itsevarmoina valmistautuneet tähän tehtävään. Mutta sitten he ovat tehneet jotain, mikä on kokonaan tuhonnut tuon kutsumuksen. Tai ainakin inhimillisesti voi näyttää siltä.

Mooses sai kokea tämän elämässään. Raamattu kertoo, että Mooses tiesi jo nuoruudesta, että Jumala oli kutsunut hänet vapauttamaan Israelin.

”Ja Mooses kasvatettiin kaikkeen egyptiläiseen viisauteen, ja hän oli voimallinen sanoissa ja teoissa. Mutta kun hän oli täyttänyt neljäkymmentä vuotta, heräsi hänen sydämessään ajatus mennä katsomaan veljiensä, israelilaisia. Ja nähdessään eräälle heistä vääryyttä tehtävän hän puolusti häntä ja kosti pahoinpidellyn puolesta ja löi egyptiläisen kuoliaaksi. Ja hän luuli veljiensä ymmärtävän, että Jumala hänen kätensä kautta oli antava heille pelastuksen; mutta he eivät sitä ymmärtäneet.” (Ap.t. 7:22-25)

Mutta Mooses päätti toimia omalla tavallaan, jolloin inhimillisesti katsoen kaikki meni pieleen. Mooses joutui pakenemaan erämaahan, jossa hän sittemmin avioitui ja kaitsi 40 vuotta appensa lampaista.

Vasta kun Mooses oli 80-vuotias, Jumala otti hänet uudelleen käyttöönsä. Jumala kutsui Moosesta puhuen palavasta pensaasta ja sanoi tahtovansa lähettää hänet vapauttamaan israelilaiset. Mooses vastasi: *”Lähetä kuka muu tahansa.”* (2 Moos. 4:13)

Birgitta Yavari kirjoittaa eräässä kirjassaan: ”Sitä, mitä toukka sanoo

maailmanlopuksi, biologi kutsuu perhoseksi.”

”Sillä hän haavoittaa, ja hän sitoo; lyö murskaksi, mutta hänen käntensä myös parantavat.” (Job 5:18)

Olen joskus kuullut sanottavan, että Jumala teki minusta alkoholistin, narkkarin tai rikollisen, jotta voisin auttaa samassa tilanteessa olevia. Tällainen ajattelu ei kuitenkaan ole raamatullista. Saatana on kaiken pahan takana tässä maailmassa, ei Jumala. Se, että Jumala voi muuttaa saatanan teot omaksi parhaakseen, on eri asia. Vain Jumala voi kääntää siunaukseksi sen, minkä saatana on tuhonnut. Jumala itse ei ole aiheuttanut sitä pahaa, mikä tässä maailmassa on. Hän voi sallia pahojen asioiden tapahtumisen, mutta Hän ei koskaan tee niitä.

Kun olin 11-vuotias, aloin rukoilla, että Jumala kurittaisi minua aina, kun teen väärin, jotta tietäisin, että Hän on olemassa. Seuraavana päivänä katkaisin jalkani. Kahden kuukauden kuluttua pääsin sairaalasta. Lupasin Jumalalle, että nyt teen kaiken, mitä Hän minulle puhuu. Peruin kuitenkin pian lupaukseni, ja tasan kuukauden kuluttua siitä, kun pääsin sairaalasta, jalkani murtui uudelleen.

Uudistin lupaukseni Jumalalle, mutta kun jouduin koetukselle, petin Hänet jälleen.

Loukkasin jalkani vielä kolmannen kerran noin kuukauden kuluttua sairaalasta päästyäni. Silloin oli lääkäri-lakko eikä kukaan sairaalassa ehtinyt tutkia jalkaani. Lääkintävahtimestari laittoi jalkaani lastan ja lähetti minut kotiin. Jalka oli niin kipeä, että en voinut nostaa edes päätäni sängystä. Makasin neljä viikkoa selälläni kattoa katsellen.

Silloin nöyryyin syvästi Jumalan edessä ja sanoin Hänelle: ”Saat tehdä mitä ikinä haluat minun elämässäni. Ja jos puhut minulle selvästi, teen kaiken, mitä puhut, ja jos en pysty, anna minulle anteeksi.”

Kolme vuotta olin täysin rampa jalastani. Olin varma, ettei se koskaan tulisi niin hyväksi, että pystyisin juoksemaan. Lääkärikin oli ”rohkaissut” minua soitettuani hänelle lääkäri-lakon jälkeen: ”Ei sille mitään kannata tehdä, ei siitä kuitenkaan tervettä jalkaa tule.” Kaksi vuotta minulla olikin vapautus koulun liikunnasta, kolmantena vuotena jouduin osallistumaan koulun urheilutunneille. Oli nöyryyttävää, kun valittiin

peleihin joukkueita. Olin aina viimeinen. Joskus kumpikaan osapuoli ei olisi halunnut minua. Kerran, kun lähdimme luokan kanssa suunnistamaan, kaikki valitsivat parinsa. Olin viimeinen yhdessä Kimmon kanssa. Opettaja sanoi, että te lähdette sitten yhdessä. Mutta Kimmo sanoi, että en lähde Esan kanssa. Asia sovittiin niin, että lähdimme kumpikin yksin. Kun pääsin metsään, kyyneleet valuiivat poskiltani. Sanoin Jumalalle: ”Siksi, että aloin rukoilla, olen nyt rampa. Mutta tiedän, että jos tahdot, voit parantaa minut niin, että voitan kaikki muut juoksukilpailussa.” Ihme kyllä, Jumala ilmestyi ja täytti minut valtavalla ilolla. Silloin tiesin, että rukoukseeni oli vastattu.

Kun tulin myöhässä viimeisenä metsästä, näin opettajani Heikki Kantolan odottavan minua jo vähän huolestuneen näköisenä. Hänen katseensa oli sääliä, kun nilkutin pihalle ja pyysin anteeksi myöhästymistäni. Olin ehtinyt käydä kuudesta rastista kolmella. Mutta koska en pystynyt peittämään Jumalan ilmestymisen antamaa iloani, näin, miten opettajan katse tuli hämmästyneeksi.

Jo seuraavana syksynä voitin luokkani juoksukilpailun ja minut laitettiin koulun 1000 metrin juoksukilpailuun. Kun olimme lähtöviivalla, yksi luokkatoverini huusi katsomosta kovalla äänellä: ”Esa, tule pois kentältä, siellä on juoksukilpailu.” Yleisöllä oli hauskaa. Kaikkien yllätykseksi voitin keskikoulun kilpailun. Vaikka juoksimme yhdessä lukiolaisten kanssa, vain yksi lukiolaisista voitti minut.

Vähän aikaa sitten painoin Juutiprintissä Akasiasäätiön ystäväkirjettä. Siinä oli kertomus siitä, mitä YK:n rauhanturvaajat näkivät seuratesaan lammaspaimenten työskentelyä Israelissa.

Lammastarhassa oli yksi pieni karitsa, joka halusi koko ajan mennä eri suuntaan kuin muut. Lammaspaimen haki sen aina kärsivällisesti takaisin muiden joukkoon. Lammas karkasi kuitenkin yhä uudelleen. Sitten kerran lammaspaimen teki erittäin oudon teon. Hän katkaisi tältä pieneltä lampaalta jalan. Sen jälkeen lammaspaimen kantoi tätä pientä lammasta hartioillaan siihen asti, kunnes jalka parani. Jalan parannuttua tämä lammas piti aina huolen siitä, että se oli kaikkein lähimpänä lammaspaimenta. Kuin luin tätä, tunsin itseni tuoksi pieneksi jääräpäi-

seksi karitsaksi.

”Sillä hän haavoittaa, ja hän sitoo; lyö murskaksi, mutta hänen käntensä myös parantavat.” (Job 5:18)

Jos Jumala sallii meidän kohdata vaikeuksia, joutua savenvalajan mankeliin tai polttouuniin Hänen valtakuntansa vuoksi, Hän ei jää meille mitään velkaa. Kaikki on sen arvoista. Ja Hän korvaa meille monin veroin takaisin kaiken sen, mitä olemme joutuneet kärsimään.

Jumala etsii ihmisiä, jotka ovat halukkaita Hänen kouluunsa, Hänen muovattavikseen. Tehtävänäme ei ole muuttaa itse itseämme vaan antaa Jumalan, taivaallisen savenvalajamme, tehdä se. Meidän on annettava Hänelle lupa toimia ja pidettävä itse huolta vain siitä, että elämme Hänen yhteydessään.

Kunpa osaisimmekin aina elää niin, että Jumala voisi iloita katsellessaan meitä työpöydällään.

Hengellinen kasvu

Samoin kuin ihmisen luonnollinen kasvu on hidasta, niin on myös hengellinen. Hengellisessä kasvuvauhdissa ihmisten väliset erot ovat tosin suuremmat, koska kasvu riippuu osittain meistä itsestämme.

Raamattu erottaa selvästi hengelliset lapset, nuoret ja isät.

”Minä kirjoitan teille, lapsukaiset, sillä synnit ovat teille anteeksi annetut hänen nimensä tähden. Minä kirjoitan teille, isät, sillä te olette oppineet tuntemaan hänet, joka alusta on ollut. Minä kirjoitan teille, nuorukaiset, sillä te olette voittaneet sen, joka on paha. Minä olen kirjoittanut teille, lapsukaiset, sillä te olette oppineet tuntemaan Isän. Minä olen kirjoittanut teille, isät, sillä te olette oppineet tuntemaan hänet, joka alusta on ollut. Minä olen kirjoittanut teille, nuorukaiset, sillä te olette väkevät, ja Jumalan sana pysyy teissä, ja te olette voittaneet sen, joka on paha.” (1 Joh. 2:12-14)

Kun lapsi on pieni, kaikki ymmärtävät, että hänellä on oikeus olla pieni. Kun lapsi varttuu nuoreksi, hänellä on edelleen oikeus olla nuori. Mutta kun ihmiselle tulee ikää, häneltä aletaan vaatia vastuuta sekä omasta että myös muiden elämästä.

Perheeseen syntynyt lapsi mullistaa yleensä koko perheen elämän. Jos perheessä ei silloin ole aikuisia, jotka ovat kypsiä hoitamaan tätä pientä ihmistä ja siirtämään omat toiveensa toistaiseksi syrjään ja luopumaan omasta mukavuudestaan, syntyy kriisi.

Samoin on myös seurakuntaelämässä. Seurakunta ei voi kasvaa, jos siellä ei ole ihmisiä, jotka ovat valmiita luopumaan omista tarpeistaan ja omasta ajastaan uuden kasvun vuoksi. Ihmisiä, jotka ovat valmiita uhraamaan oman elämänsä muiden takia.

”Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: kun olit nuori, niin sinä vyötit itsesi ja kuljit, minne tahdot; mutta kun vanhenet, niin sinä ojennat kätesi, ja sinut vyöttää toinen ja vie sinut, minne et tahdo.” Mutta sen hän sanoi antaakseen tietää, minkä kaltaisella kuolemalla Pietari oli kirkastava Jumalaa. Ja tämän sanottuaan hän lausui hänelle: ”Seuraa minua.” (Joh. 21:18-19)

Jeesus ei koskaan houkutellut ketään seuraamaan itseään, kuten joskus herätyskokouksissa tehdään. Hän pikemminkin varoitti ihmisiä: ”Jos lähdet seuraamaan minua, voit joutua luopumaan kaikesta.”

Pietarillekaan Jeesus ei luvannut inhimillisesti mahtavaa tulevaisuutta. Sen sijaan Hän sanoi: ”Jos lähdet tälle tielle, se maksaa sinulle lopulta henkesikin.”

Täytyy kuitenkin muistaa, että toisaalta Jeesus opetti, että taivas on sen arvoinen. Sen vuoksi kannattaa olla valmis luopumaan kaikesta muusta.

Jotkut lapset kuolevat ns. kätkytkuolemaan. Lapsi vain nukkuu pois. Syytä ei tarkasti tiedetä. Näin käy joskus myös hengellisessä elämässä. Uskonelämä loppuu alkuunsa.

”Kylväjä kylvää sanan. Mitkä tien oheen putosivat, ovat ne, joihin sana kylvetään, mutta kun he sen kuulevat, niin saatana heti tulee ja ottaa pois heihin kylvetyn sanan. Ja mitkä kallioperälle kylvettiin, ovat niin ikään ne, jotka, kun kuulevat sanan, heti ottavat sen ilolla vastaan, mutta heillä ei ole juurta itsessään, vaan he kestävät ainoastaan jonkun aikaa; kun sitten tulee ahdistus tai vaino sanan tähden, niin he kohta lankeavat pois.” (Mark. 4:14-17)

Tärkeä elämänmuutos

Jos usko jää siihen, että ihminen tekee kyllä uskonratkaisun, mutta hänen elämänsä ei muutu mitenkään, on vaikea säilyä uskossa.

Juuri uskoon tullut tarvitsee hengellistä ravintoa yhtä paljon kuin pieni vauva maitoa. Jos vauva ei syö eikä hengitä, elämä loppuu. Lasta

ei voi myöskään pitää loputtomasti hengityskoneessa.

”Pankaa siis pois kaikki pahuus ja kaikki vilppi ja ulkokultaisuus ja kateus ja kaikki panettelu, ja halatkaa niin kuin vastasyntyneet lapset sanan väärentämätöntä maitoa, että te sen kautta kasvaisitte pelastukseen, jos ”olette maistaneet, että Herra on hyvä.” (1 Piet. 2:1-3)

On tärkeää ymmärtää, että uskonratkaisu merkitsee elämänmuutosta. Raamattu puhuu uskoontulosta mm. seuraavin termein: se on kuolleista heräämistä, astumista pimeydestä valkeuteen, täyskäännös, vanhan elämän hautaamista. Uskontielle ei kannata lähteä, jollei ole valmis siihen, että elämä tulee muuttumaan.

”Ette voi juoda Herran maljasta ja riivaajien maljasta, ette voi olla osalliset Herran pöydästä ja riivaajien pöydästä.” (1 Kor. 10: 21)

Nuorena lauloin nuorisokuorossa. Kerran esiintymisessä istuessani muun kuoron kanssa lavalla, Jumala sanoi minulle: ”Täällä on ihmisiä, jotka eivät ymmärrä, mitä usko maksaa. Lue heille raamatunpaikka tornin rakentamisesta.”

Protestoin. Vastasin Hänelle, että en ollut tilaisuudessa puhujana eikä minulla sitä paitsi ollut rohkeutta avata suutani. Enhän voinut noin vain ruveta puhumaan, kun minua ei ollut pyydetty siihen. En edes muistanut, missä tuo kohta Raamatussa oli.

Lopulta sanoin kuitenkin: ”Jos minulle annetaan mahdollisuus todistaa ja jos löydän oikean paikan Raamatusta, niin sitten sanon sen.”

Heti Raamattuni aukesi Luukkaan evankeliumin kohdasta 14:28. Ajattelin, ettei minua kuitenkaan pyydetä puhumaan. Mutta yllättäen pyydettiin. Luin Raamatusta:

”Sillä jos joku teistä tahtoo rakentaa tornin, eikä hän ensin istu laskemaan kustannuksia, nähdäkseen, onko hänellä varoja rakentaa se valmiiksi, etteivät, kun hän on pannut perustuksen, mutta ei kykene saamaan rakennusta valmiiksi, kaikki, jotka sen näkevät, rupeaisi pilkkaamaan häntä sanoen: ”Tuo mies ryhtyi rakentamaan, mutta ei kyennyt saamaan valmiiksi?” (Luuk. 14:28-30)

Luettuani raamatunjakeet sanoin: ”Jeesus ei koskaan houkutellut ketään uskoon. Jos nyt päätät lähteä seuraamaan Jeesusta, mieli, oletko valmis

muuttamaan elämäsi.”

Yksi nuoripari jättäytyi Jeesukselle siinä kokouksessa. He olivat uskossa kuitenkin vain kaksi viikkoa. Heille tuli kätkytkuolema.

Olet Jumalan rakastama

Usko ei silti ole meidän suorituksistamme kiinni. Riittää, että hengitämme ja syömmе. Ihmisvauvalla on oikeus saada rakkautta yksinkertaisesti siksi, että hän on syntynyt perheeseen. Samoin tärkein asia hengelliselle lapselle on se, että hän kokee olevansa rakastettu, koska on syntynyt Jumalan perheeseen.

Meidän tehtävämme on olla Jumalan rakkauden kohteina siitä lähtien, kun tulemme uskoon, aina ikuisuuteen asti. Näin on riippumatta siitä, missä vaiheessa hengellisessä elämässämme olemme tai olemmeko terveitä tai kuoleman sairaita.

Kun poikani Pete oli neljävuotias, hän kiipesi kerran yhtäkkiä syliini ja halasi minua. Halasin takaisin ja kysyin: ”Rakastatko sinä minua?” Hän vastasi: ”Rakastan.” Kysyin häneltä: ”Luuletko, että myös minä rakastan sinua?” Pete oli vähän aikaa hiljaa ja sanoi sitten: ”Rakastat.” Kysyin taas: ”Miksi luulet, että rakastan sinua?” Hän katsoi minua hämmästyneenä, ikään kuin epäillen kysymystäni. Lopulta itsevarma hymy tuli hänen kasvoilleen ja hän vastasi: ”Siksi, että olen sinun lapsesi.”

Ajattelin silloin, että Jumala rakastaa meitä juuri samalla tavalla. Hän ei rakasta meitä siksi, että olisimme tehneet jotakin niin hyvää, että ansaitisimme Hänen rakkautensa. Hän rakastaa meitä ainoastaan sen vuoksi, että otimme kerran Jeesuksen elämäämme ja synnyimme Jumalan perheeseen.

Pienelle lapselle on tyypillistä, että hän kuvittelee olevansa isompi kuin on ja uskoo kasvavansa nopeammin kuin todellisuudessa kasvaa. Kesimmäinen poikani Joni kertoi kolmevuotiaana kaikille, miten ”ito” hän on. Kerran kaupan kassalla hän meni polvilleen ostoskorin paikalle liikkaisilla housuillaan. Kassa sanoi hänelle: ”Kuule pieni, älä mene sii-

hen.” Joni ponkaksi seisomaan likaisine jalkoineen ja sanoi pontevasti: ”Minä olen ito.”

Meillä isillä on tapana houkutella lapsia syömään, että he kasvaisivat yhtä isoiksi ja vahvoiksi kuin me itse olemme. Lapsen silmissä isä on aina iso ja vahva. Eräskin isä oli sanonut usein pojalleen: ”Kun syöt paljon ja nukut pitkään, kasvat yhtä suureksi kuin minä olen.”

Sitten kerran aamulla hän havahtui siihen, että poika huusi huoneeseensa isäänsä niin kovaa kuin pystyi. Isä ajatteli tietysti, että pojalla oli jokin hätä. Kun hän juoksi huoneeseen, hän näki onnellisen pojan makaavan sängyllään. ”Isi, katso kuinka suureksi minä olen yön aikana kasvanut!” Siihen isä vastasi ystävällisesti: ”Kuule, sinä olet poikittain siinä sängyssä”, ja nosti pojan syliinsä.

Miten yleistä tämä onkaan. Olen monta kertaa nähnyt, kuinka juuri uskoon tulleet luulevat hetkessä kasvaneensa vanhempien uskovien ohi. Hengellinen isä hymyilee tällaiselle rakastavasti. Ajan mittaan näin tietysti voikin käydä. Uskossaoloaika ei aina suinkaan kerro sitä, kuinka kasvanut joku on hengellisesti.

Uskossaan nuori

Lapsuusvaiheen jälkeen lapsi varttuu nuoreksi. Nuoruus on hengellisesti väkevää aikaa. Ensio Mustosella oli tapana sanoa: ”Jos ihminen ei ole väkevä nuoruudessaan, hän ei ole sitä koskaan.”

On hyvä muistaa, että uskossaan nuori ei vielä ole aikuinen. Häneltä ei voi vaatia kaikkea sitä, mitä aikuiselta vaaditaan. Nuorella on oikeus olla nuori. Hänellä on oikeus tehdä virheitä ja hänellä on oikeus vähän uhotakin. Se kuuluu nuoruuteen.

Uho on tyypillistä nuorelle uskovalle. Se johtuu siitä, että hänen uskoaan ei vielä ole koeteltu. Vasta koettelemukset – ja joskus lankeemuksetkin – tekevät meistä nöyrempiä. Mutta nuoruus on yleensä väkevää aikaa uskovan elämässä. Joskus käy jopa niin, että nuori uskova ajattelee ja ehkä sanookin, että ”onkohan tässä muut ollenkaan uskossa kuin minä”.

”Minä olen kirjoittanut teille, nuorukaiset, sillä te olette väkevät, ja Jumalan sana pysyy teissä, ja te olette voittaneet sen, joka on paha.”

(1 Joh. 2:14)

Johanneksen mukaan nuorelle on ominaista se, että hän on voittanut pahan ja että Jumalan Sana pysyy hänessä. Nuoruus on sitä aikaa, jolloin ihminen helpoiten omaksuu ja sisäistää Jumalan Sanan.

Pietari puolestaan kirjoittaa, että lapsesta varttuu nuori Jumalan Sanan kautta. Syömällä Jumalan sanaa me kasvamme.

”Pankaa siis pois kaikki pahuus ja kaikki vilppi ja ulkokultaisuus ja kateus ja kaikki panettelut, ja halatkaa niin kuin vastasyntyneet lapset sanan väärentämätöntä maitoa, että te sen kautta kasvaisitte pelastukseen, jos ”olette maistaneet, että Herra on hyvä.” (1 Piet. 2:1-3)

Se, joka on voittanut pahan, on jo vähän pidemmällä kuin se, joka on ottanut Jeesuksen sydämeensä. Hän on joutunut taisteluun oman lihan kanssa ja oppinut Pyhän Hengen avulla voittamaan sen hallintavallan elämässään.

Uskoontulon jälkeen ensimmäinen taistelumme on omaa lihaa vastaan. Kun tulin uskoon, kuvittelin, että minussa ei ole mitään vikaa. Mutta kun Pyhä Henki alkoi paljastaa heikkouksiani, ajattelin jo, ettei tästä tule mitään.

Pyhä Henki sanoi kuitenkin minulle kerran toisensa jälkeen: ”Älä katso itseesi, katso Jeesukseen.” En kuitenkaan ymmärtänyt sitä.

Jumala opetti minua, että elämä Hänen yhteydessään muuttaa minut, ei oma yrittäminen. Kun ymmärsin tämän, vapauduin omasta väärästä yrittämisestäni. Tajusin, että vietän itse asiassa mielelläni aikaa Jumalan kanssa. Aloin lukea enemmän hengellisiä kirjoja ja tein Raamatun lukemisesta säännöllistä. Aloin myös opetella systemaattista rukoilemista.

Nuorille on tyypillistä hauskanpito. He eivät vielä halua eivätkä pysty ottamaan vastuuta asioista, vaan tavallaan elävät toisten siivellä. Älä yritä viedä nuorelta oikeutta olla nuori. Jos nuorelta vaaditaan liikaa, hengellisistä asioista voi tulla taakka, joka alkaa ahdistaa.

Tiedän tapauksia, joissa joku uskossaan nuori on pakotettu tai painostettu tekemään hengellistä työtä. Sen seurauksena evankelioinnista on tullut hänelle vastenmielinen ja ahdistava asia koko loppuiäksi.

Käytä aikasi oikein

Nuoruus on kuitenkin aikaa, joka meidän pitäisi nimenomaan käyttää oikein. Silloin muistimme toimii ja silloin voimme ikään kuin säästää pankkiin vaikeita aikoja varten.

”Jos olet ollut velto, joutuu ahtaana aikana voimasi ahtaalle.”
(San. 24:10)

”Iloitse, nuorukainen, nuoruudessasi, ja sydämesi ilahuttakoon sinua nuoruusikäsi päivinä. Vaella sydämesi teitä ja silmiesi halun mukaan; mutta tiedä: Jumala tuo sinut tuomiolle kaikesta tästä.”

(Saarn. 11:9)

Kun elät huoletonta nuoruutta (uskossasi tai normaalissa elämässäsi), muista, että jonakin päivänä ei olekaan samantekevää, miten olet aikasi käyttänyt.

”Ja muista Luojaasi nuoruudessasi, ennen kuin pahat päivät tulevat ja joutuvat ne vuodet, joista olet sanova: ”Nämä eivät minua miellytä.” (Saarn. 12:1-2)

Jeesus sanoi Pietarille: *”Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: kun olit nuori, niin sinä vyötit itsesi ja kuljit, minne tahdoit; mutta kun vanhenet, niin sinä ojennat kätesi, ja sinut vyöttää toinen ja vie sinut, minne et tahdo.”* (Joh. 21:18)

Jonain päivänä huoleton nuoruutemme on ohi, ja joudumme ottamaan aikuisen vastuun. Meidän tulee muuttua hengellisiksi isiksi ja äideiksi.

Nuoruuden vaihtuminen aikuisuudeksi on luonnollisessakin elämässä monelle kriisi. Ikä edellyttäisi jo vastuunottoa, mutta siitä huolimatta tekisi mieli pitää vain hauskaa.

Usein käänteentekevä taitekohta on edessä viimeistään silloin, kun mennään naimisiin ja on pakko alkaa kantaa vastuuta sekä omasta että

puolison elämästä. Jatkuva toisen ihmisen kanssa eläminenkään ei välttämättä ole niin helppoa kuin on luultu. Lopullisesti kriisi saattaa puhjeta silloin, kun ensimmäinen lapsi syntyy.

Seurakunta tarvitsee isiä ja äitejä

Jumala ei voi tuoda seurakuntaan uusia lapsia, jos siellä ei ole isiä ja äitejä ottamassa vastaan näitä vastasyntyneitä ”vauvoja”.

Jopa herätyksestä voi tulla tragedia, jos seurakunnasta puuttuvat hengelliset isät ja äidit silloin, kun monia ihmisiä tulee kerralla uskoon. Näin kävi Hämeenlinnassa Saalem-seurakunnassa 1970-luvulla. Ensin seurakunta rukoili herätystä. Sitten Jumala antoi sen. Mutta kun satoja kadun nuoria tuli uskoon, seurakunta ei ottanut heitä vastaan.

Itse tulin uskoon vasta muutamia vuosia tuon herätyksen jälkeen. Eräs vanhempi seurakuntalainen totesi minulle: ”Mitä uskovia ne sellaiset pojat mukamas olivat, kun tulivat pitkätukkaisina ja laukku olkapäällä seurakuntaan!”

Seurakunta ei yksinkertaisesti hyväksynyt heitä. Tämä johtui siitä, että seurakuntalaiset eivät olleet kypsiä hoitamaan vauvoja. He halusivat näiden vasta uskoon tulleiden olevan heti juuri sellaisia kuin he itsekin olivat. Voidaan myös kysyä, halusiko Jumalakin heistä samankaltaisia?

Minua on ilahduttanut nähdä, miten Jumala antaa aikaa ihmisille. Joskus uskoon tullut ei tiedä yhtään, miten uskovan tulisi elää, mutta Jumala vain jatkaa rakkautensa osoittamista hänelle.

Eräskin uskoon tullut halusi auttaa narkomaaneja. Hän hankki heille huumeita ja rukoili heidän puolestaan, kun he olivat pilvessä. Tupakka kärysi omassa suussa.

Jumala ei kuitenkaan katso ulkoisiin asioihin, vaan Hän katsoo sydämeen. Ja Hän antaa kärsivällisesti jokaiselle aikaa muuttua.

Me katselemme mielellämme leikkiviä lapsia. Mutta jos lapsi on vain mieleltään lapsi ja ulkoisesti aikuinen, tilanteesta voi tulla koominen tai

katastrofaalinen.

Kun kerran olin uimahallissa, sen lastenaltaassa leikki pieniä lapsia. Sitten halliin tuli Perttulan poikakodista toistakymmentä ”poikaa”. He olivat 20–35-vuotiaita, mutta mieleltään korkeintaan 10-vuotiaan tasolla. Koska kukaan näistä ”pojista” ei osannut uida, he juoksivat valtavalla riemulla lastenaltaaseen pienten lasten kauhuksi. He pärskivät ja roiskivat vettä, ja heillä itsellään näytti olevan todella hauskaa. Oli kuitenkin selvää, että pienten lasten piti lähteä pois.

Tällaista on joskus seurakunnassakin.

”Niinpä, veljet, minun ei käynyt puhuminen teille niin kuin hengellisille, vaan niin kuin lihallsille, niin kuin pienille lapsille Kristuksessa. Maitoa minä juotin teille, en antanut ruokaa, sillä sitä ette silloin sietäneet, ettekä vielä nytkään siedä; olettehan vielä lihallsia. Sillä kun keskuudessanne on kateutta ja riitaa, ettekö silloin ole lihallsia ja vaella ihmisten tavoin?” (1 Kor. 3:1-3)

”Sillä te, joiden olisi jo aika olla opettajia, olette taas sen tarpeessa, että teille opetetaan Jumalan sanojen ensimmäisiä alkeita; te olette tulleet maitoa tarvitseviksi, ei vahvaa ruokaa. Sillä jokainen, joka vielä nauttii maitoa, on kokematon vanhurskauden sanassa, sillä hän on lapsi; mutta vahva ruoka on täysi-ikäisiä varten, niitä varten, joiden aistit tottumuksesta ovat harjaantuneet erottamaan hyvän pahasta.”

(Hepr. 5:12-14)

Seurakunta ei voi kasvaa, jos siellä riidellään ja ollaan lihallsia. Mutta ongelmia syntyy myös silloin, jos seurakunta haluaa pitää vain hauskaa ja nauttia mukavasta yhdessäolosta ja harmonisesta ilmapiiristä. Samanaikaisesti maailma ympärillämme menee kadotukseen, mutta me vain juhlimme.

Hengellisestä lapsellisuudesta kertoo sekin, että etsimme vain itsellemme siunauksia. Hienot asunnot ja autot ovat meille tärkeämpiä kuin Jumalan valtakunnan etsiminen.

”Vaan etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, niin myös kaikki tämä teille annetaan.” (Matt. 6:33)

Kun opetuslapset lähtivät seuraamaan Jeesusta, se merkitsi kaikesta luopumista. Mutta kun he palvelivat Jeesusta, heiltä ei puuttunut mitään.

Sitten eräänä päivänä Jeesus sanoi heille: *”Tähän asti te ette ole anoneet mitään minun nimessäni; anokaa, niin te saatte, että teidän ilonne olisi täydellinen.”* (Joh. 16:24)

Tämä on oikeanlaista menestysteologiaa!

Joskus elämän kriisit voivat viedä meidät etsimään Jumalaa. On vain armoa, että Jumala tavalla tai toisella – kriisienkin kautta – vetää meitä lähelleen.

Elä Jumalalle

Hengellisesti kypsä ihminen ei ajattele ensimmäiseksi omia tarpeitaan.

Kun olin vuonna 1996 matkalla laivalla Ruotsiin, kiersin laivaa ystäväni kanssa. Tämä ystäväni ei ollut koskaan ennen käynyt ruotsinlaivalla ja halusi ennen nukkumaan menoaan nähdä, mitä kaikkea siellä tapahtuu. Laivalla oli todella hurja meno päällä. En ollut osannut edes kuvitella, että kaikkea sellaista, mitä siellä näimme, olisi voinut tapahtua. Vielä nukkumaan mennessänikin minulla oli kuin pala kurkussa.

Mutta kun nukuin, Jumala puhui minulle unessa: ”Minä etsin niitä ihmisiä, jotka eivät etsi omaa tahtoaan, vaan minun tahtoani. Minä etsin niitä ihmisiä, jotka eivät etsi omaa menestystään, vaan minun menestystäni. Minä etsin niitä ihmisiä, jotka eivät etsi omaa kunniaansa, vaan minun kunniaani. Ja enkö minä tämän jumalattoman maailman keskellä siunaisi niitä, jotka ovat näin antautuneet palvelemaan minua, ja siten kirkastaisi oman nimeni.”

Heräsin siihen ja se kosketti minua niin paljon, että itkin tyynyni märkeksi.

Ymmärsin silloin ensimmäistä kertaa, että Jumala haluaa siunata meitä myös taloudellisesti. En tarkoita, että Jumala haluaisi kierittää meitä setelikasoissa, mutta ymmärsin, että uskovan menestys kirkastaa enem-

män Jumalaa kuin köyhyydessä eläminen.

Opetuslapset eivät lähteneet seuraamaan Jeesusta siksi, että he olisivat saaneet siitä menestystä. He lähtivät, koska Jeesus kutsui heitä. Mutta nuorina uskovina heilläkin oli väärää odotuksia, joita Jeesus kärsivällisesti korjasi.

Jos olet uskossa siksi, että menestyisit, et ole kokonaan väärässä. Menestystä on monenlaista. Menestyminen on kuitenkin väärä syy seurata Jeesusta.

Me olemme täällä maan päällä Jumalan työpöydällä. Olemme täällä Hänen työtovereitaan. Mutta ennen kaikkea olemme täällä Jumalan rakauden kohteina.

Kun vaellamme Jumalan yhteydessä, samaistumme Jumalan tahtoon niin, ettemme enää elä itsellemme, vaan Jumalalle. Tämä on Jumalan tahto ja päämäärä meidän elämässämme.

Olemme onnellisimmillamme, jos löydämme Jumalan suunnitelman elämäämme ja voimme elää juuri sitä elämää, jonka Hän on meille tarkoittanut.

Paavali löysi tämän elämän.

”Sillä minä olen lain kautta kuollut pois laista, elääkseni Jumalalle. Minä olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu, ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minkä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni.” (Gal. 2:19-20)

Usko minua. Niin oudolta kuin se lihallisesta ihmisestä voi tuntuakin, ihminen on onnellisimmillaan silloin, kun hän voi kuolla itselleen ja elää Jumalalle.

Hengellinen sodankäynti

Israelin lähtöä Egyptistä, erämaavaellusta ja Kanaanin maan valloitusta voidaan pitää hengellisen sodankäynnin vertauskuvana. Itse asiassa koko Vanha testamentti on vertauskuvaa Uuden testamentin tapahtumista. Se, miten mitäkin aina ymmärretään, on joskus tulkinnanvaraista. Tässä luvussa pyrin Uuden testamentin avulla osoittamaan näiden vertauskuvien todenpitävyyttä.

Raamatun vertauskuvissa Egypti kuvaa maailmaa, josta uskovat ovat lähteneet.

Israel lähti Egyptistä eri arvioiden mukaan 1400–1270 eKr. Tässä vaiheessa Egypti oli yhdistynyt kahdesta osasta yhdeksi maaksi ja sitä hallitsi yksi faarao. Siitä, kuka tämä faarao oli, on erilaisia käsityksiä. Faarao on ollut joko Thotmes III, Ramses I tai Ramses II.

Sorretut israelilaiset rakensivat faaraille varastokaupungit Piitomin ja Ramseksen (2 Moos. 1:11). Edellisestä on löydetty Ramses II:n muistomerkkejä, joista ilmenee, että hän oli rakennuttanut kaupungin.

Viime aikoina Egyptistä on myös löytynyt hautakirjoitus, joka sopii lähes täydellisesti Joosefiin.

Jotta ymmärrämme, mikä Kanaanin maan asema oli, kun Israel valloitti sen, on hyvä luoda katse maan historiaan. Kanaanin verraten helpo valloitus Joosuan aikana johtui suureksi osaksi siitä, että Egyptin faaraot olivat alituisilla hyökkäyksillään ehdyttäneet sen voimat. (Joos. 24:12).

Raamattu nimittää näitä sotilaita herhiläisiksi, jotka karkottivat kanaanilaiset israelilaisten tieltä. Tämä nimitys sopii hyvin Egyptin faaraoihin, koska näiden faaraoiden vaakunamerkinä oli ampiainen.

”Ja minä lähetän herhiläisiä sinun edelläsi karkottamaan hivviläiset, kanaanilaiset ja heettiläiset sinun tieltäsi. Mutta minä en karkota heitä sinun tieltäsi yhtenä vuotena, ettei maa tulisi autioksi eivätkä metsän pedot lisääntyisi sinun vahingoksesi; vähitellen minä karkotan heidät sinun tieltäsi, kunnes olet tullut kyllin lukuisaksi ottamaan haltuusi maan.” (2 Moos. 23:28-30, 5 Moos. 7:20, Joos. 24)

Israel oli viipynyt Egyptissä n. 430 v, neljä sen ajan sukupolvea. (2 Moos. 12:40, 2 Moos. 6:16-20, 1 Moos. 15:13-16). Raamattu kuvaa Egyptiä maailmallisuuden so. jumalattoman maailman vertauskuvana.

”Ja heidän ruumiinsa viruvat sen suuren kaupungin kadulla, jota hengellisesti puhuen kutsutaan Sodomaksi ja Egyptiksi ja jossa myös heidän Herransa ristiinnaulittiin.” (Ilm. 11:8)

Raamattu toteaa myös, että Mooses jätti Egyptin aarteet ja katsoi Kristuksen pilkan suuremmaksi rikkaudeksi (Hepr. 11:25).

Veren suoja

Kun israelilaiset lähtivät Egyptistä, he lähtivät veren suojaan samaan aikaan, kun egyptiläisten esikoiset surmattiin.

”Ja Herra puhui Moosekselle ja Aaronille Egyptin maassa sanoen: ”Tämä kuukausi olkoon teillä kuukausista ensimmäinen; siitä aloitetaan vuoden kuukaudet.

Puhukaa koko Israelin kansalle ja sanokaa: Tämän kuun kymmenentenä päivänä ottaakoon kukin perheensä itsellensä karitsan, yhden karitsan joka perhekuntaa kohti. Mutta jos perhe on liian pieni koko karitsaa syömään, niin ottaakoon lähimmän naapurinsa kanssa yhteisen karitsan, henkilöluvun mukaan. Karitsaa kohti laskekaa niin monta, että voivat sen syödä. Ja karitsanne olkoon virheetön, vuoden vanha urospuoli; lampaista tai vuohista se ottakaa. Ja pitäkää se tallella neljänteentoista päivään tätä kuuta; silloin Israelin koko seurakunta teurastakoon sen iltahämärässä.

Ja he ottakoot sen verta ja sivelkoot sillä molemmat pihtipielet ja ovenpäällisen niissä taloissa, joissa he sitä syövät. Ja he syökööt lihan samana yönä; tulesa paistettuna, happamattoman leivän ja katkerain

yrttien kanssa he sen syökööt. Älkää syökö siitä mitään raakana tai vedessä keitetynä, vaan tulessa paistettuna päineen, jalkoineen ja sisälmyksineen. Älkää jättäkö siitä mitään huomenaamuksi; mutta jos jotakin siitä jäisi huomenaamuksi, niin polttakaa se tulessa. Ja syökää se näin: kupeet vyötettyinä, kengät jalassanne ja sauva kädessänne; ja syökää se kiiruusti. Tämä on pääsiäinen Herran kunniaksi.

Sillä minä kuljen sinä yönä kautta Egyptin maan ja surmaan kaikki esikoiset Egyptin maassa, sekä ihmiset että eläimet, ja panen toimeen rangaistustuomion, jonka minä olen langettanut kaikista Egyptin jumalista. Minä olen Herra. Ja veri on oleva merkki, teille suojeluksesi, taloissa, joissa olette; sillä kun minä näen veren, niin minä menen teidän ohitsenne, eikä rangaistus ole tuhoava teitä, kun minä rankaisen Egyptin maata.” (2 Moos. 12:1)

Tämä on ensimmäinen kohta Raamatussa, jossa karitsa on Jeesuksen uhrin vertauskuvana.

Olen usein miettinyt israelilaisten tunnelmia, kun kuoleman enkeli kulki halki Egyptin maan. Kaikkialta kuului kauhunhuutoja enkelin siirtyessä talosta taloon ja tappaessa kaikki Egyptin esikoiset, karjan esikoisista faaraan esikoiseen.

Olen varma, että monessa mökissä oli israelilaisia, jotka pelkäsivät kuollakseen. Toisaalta varmasti oli myös niitä, jotka olivat vahvoja uskossaan ja luottivat siihen, että kuoleman enkeli ei tule heidän kotiinsa, koska heillä oli veren merkki pihtipielissä.

Mutta täysin siitä riippumatta, kuinka vahva usko heillä oli, enkeli kulki ohi, kun näki veren pihtipielissä. Kenenkään uskon suuruus ei siis ratkaissut enkelin toimintaa vaan ainoastaan se, oliko ovesa veren merkki.

Näin on meidänkin elämässämme. Vain se merkitsee, oletko ottanut Jeesuksen vastaan vai et. Kun Jumala näkee elämässäsi veren merkin, Hän näkee sinussa vain täydellisen Kristuksen, ja Jumalan armo ja rakkaus ovat sinun ylläsi.

Israel lähti Egyptistä veren alla. Raamattu sanoo, että mekin elämme vihmontaveren alla, siis täydessä, jatkuvassa anteeksiantamuksessa. (Hepr. 12:24) Jos olet antanut Jeesuksen sovittaa syntisi, olet Juma-

lan silmissä täydellinen riippumatta siitä, kuinka hyvä tai huono muuten olet.

Pelastava kaste

Kun Israel lähti Egyptistä, kansa kulki meren läpi.

”Mutta kun farao oli päästänyt kansan, ei Jumala johdattanut heitä sitä tietä, joka kulki filistealaisten maan kautta, vaikka se oli suorin, sillä Jumala ajatteli, että kansa ehkä katuisi nähdessänsä sodan syytävän ja palaisi Egyptiin; vaan Jumala antoi kansan poiketa erämaan tietä myöten Kaislamerta kohti. Ja taisteluun valmiina israelilaiset lähtivät Egyptin maasta.” (2 Moos. 13:17-18)

Raamattu opettaa, että tämä Kaislameren läpi meneminen kuvaa kastetta. (Uudessa testamentissa Kaislamerestä käytetty nimitys ’Punainen meri’ on käänkösvirhe.)

”Sillä minä en tahdo, veljet, pitää teitä tietämättöminä siitä, että isämme olivat kaikki pilven alla ja kulkivat kaikki meren läpi ja saivat kaikki kasteen Moosekseen pilvessä ja meressä ja söivät kaikki samaa hengellistä ruokaa ja joivat kaikki samaa hengellistä juomaa. Sillä he joivat hengellisestä kalliosta, joka heitä seurasi; ja se kallio oli Kristus.” (1 Kor. 10:1-4)

”Tämän vertauskuvan mukaan vesi nyt teidätkin pelastaa, kasteena - joka ei ole lihan saastan poistamista, vaan hyvän omantunnon pyytämistä Jumalalta - Jeesuksen Kristuksen ylösnousemuksen kautta, hänen, joka on mennyt taivaaseen ja on Jumalan oikealla puolella; ja hänen allensa ovat enkelit ja vallat ja voimat alistetut.” (1 Piet. 3:21-22)

Tästä raamatunpaikasta näemme, että Israelin lähtö Egyptistä ja erämaavaellus kuvaavat hengellistä vaellusta, hengellistä sodankäyntiä.

Kaste oli asia, joka erotti Israelin Egyptistä. Raamattu sanoo, että joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu (Mark. 16:16). Toisaalta Raamattu sanoo, että sydämen uskolla tullaan vanhurskaaksi ja suun tunnustuksella

pelastutaan (Room. 10:10).

Mihin pelastukseen sitten kastetta tarvitaan? Kaislameren läpi kävelminen pelasti Israelin maailmasta. Se erotti heidät lopullisesti Egyptistä. Voidaan siis sanoa, että se pelasti heidät maailmasta.

Taistelu lihaa vastaan

Heti Kaislameren ylittämisen jälkeen Israel joutui sotaan. Tämä ensimmäinen taistelu, johon israelilaiset joutuivat, oli sota amalekilaisia vastaan.

”Sitten tulivat amalekilaiset ja taistelivat Israelia vastaan Refidimissä. Niin Mooses sanoi Joosualle: ”Valitse meille miehiä, mene ja taistele huomenna amalekilaisia vastaan. Minä asetun vuoren huipulle, Jumalan sauva kädessäni.” Ja Joosua teki, niin kuin Mooses oli hänelle sanonut, ja taisteli amalekilaisia vastaan. Mutta Mooses, Aaron ja Huur nousivat vuoren huipulle. Ja niin kauan kuin Mooses piti kätensä ylhäällä, oli Israel voitolla; mutta kun hän antoi kätensä vaipua, olivat amalekilaiset voitolla. Mutta kun Mooseksen kädet väsyivät, ottivat he kiven ja asettivat sen hänen allensa, ja hän istui sille, ja Aaron ja Huur kannattivat hänen käsiänsä kumpikin puoleltansa. Näin hänen kätensä kestivät vahvoina auringon laskuun asti.

Ja Joosua voitti amalekilaiset ja heidän sotaväkinsä miekan terällä. Ja Herra sanoi Moosekselle: ”Kirjoita tämä kirjaan muistoksi ja te-roita se Joosuan mieleen: Minä pyyhin pois amalekilaisten muiston taitvaan alta.” Ja Mooses rakensi alttarin ja pani sille nimeksi: ”Herra on minun lippuni.” Ja hän sanoi: ”Minä nostan käteni Herran istuinta kohden: Herra sotii amalekilaisia vastaan sukupolvesta sukupolveen.” (2 Moos.17:8-16)

Amalekilaiset kuvaavat omaa lihaamme. Ensimmäinen sota, johon joudumme uskoontulon jälkeen, on taistelu omaa lihaa vastaan.

Ihmisen olemukseen kuuluvat henki, sielu ja ruumis. Hän on kuin kolmikerroksinen pyramidi.

Ennen kuin ihminen tulee uskoon, häntä hallitsee ruumis. Ruumiin ja sen tarpeiden alla on sielu ja sielullisuus. Vasta alimmaisena on Ju-

malan Henki, joka asuu ihmisessä, mutta alistetussa asemassa.

Uskoontulo ei valitettavasti tarkoita, että henki alkaa hallita. Ihminen on lihallinen vielä uskoontulonsa jälkeenkin. Paavali kirjoittaa tästä:

”Niinpä, veljet, minun ei käynyt puhuminen teille niin kuin hengellisille, vaan niin kuin lihallisille, niin kuin pienille lapsille Kristuksessa. Maitoa minä juotin teille, en antanut ruokaa, sillä sitä ette silloin sietäneet, ettekä vielä nytkään siedä; olettehan vielä lihallisia. Sillä kun keskuudessanne on kateutta ja riitaa, ettekö silloin ole lihallisia ja vaella ihmisten tavoin?” (1 Kor. 3:1-3)

Tämä kertoo siitä, että amalekilaisia ei vielä ole voitettu. Olemme sodassa, jossa henki haluaa hallita ajatuksiamme, mutta liha vie vielä voiton.

Paavali on käynyt samaa taistelua myös omassa elämässään.

”Sillä minä en tunne omakseni sitä, mitä teen; sillä minä en toteuta sitä, mitä tahdon, vaan mitä minä vihaan, sitä minä teen. Mutta jos minä teen sitä, mitä en tahdo, niin minä myönnän, että laki on hyvä. Niin en nyt enää tee sitä minä, vaan synti, joka minussa asuu. Sillä minä tiedän, ettei minussa, se on minun lihassani, asu mitään hyvää. Tahto minulla kyllä on, mutta voimaa hyvän toteuttamiseen ei; sillä sitä hyvää, mitä minä tahdon, minä en tee, vaan sitä pahaa, mitä en tahdo, minä teen.

Jos minä siis teen sitä, mitä en tahdo, niin sen tekijä en enää ole minä, vaan synti, joka minussa asuu. Niin huomaan siis itsessäni, minä, joka tahdon hyvää tehdä, sen lain, että paha riippuu minussa kiinni; sillä sisällisen ihmiseni puolesta minä ilolla yhdyn Jumalan lakiin, mutta jäsenissäni minä näen toisen lain, joka sotii minun mieleni lakia vastaan ja pitää minut vangittuna synnin laissa, joka minun jäsenissäni on.

Minä viheliäinen ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista? Kiitos Jumalalle Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme, kautta! Niin minä siis tämmöisenäni palvelen mielellä Jumalan lakia, mutta lihalla synnin lakia.” (Room. 7:15-25)

Voimme lohduttaa sillä, että emme ole ainoita, jotka ovat tässä taistelussa. Sitä on käynyt jokainen Raamatun pyhä ja siihen joutuvat kaik-

ki uskoontulleet ihmiset. Kullakin meistä on erilaisia heikkouksia, emmekä saa tuomita niitä, jotka ovat heikkoja siinä, missä me olemme vahvoja.

Paavali kuvaa voimakkaalla tavalla sitä, miten paha riippuu hänessä kiinni.

Roomalaisilla oli mitä mielikuvituksellisimpia kidutustapoja ja rangaistuksia valloittamisissaan kansoissa. Kun esim. murhaaja jäi kiinni, hänet tuomittiin kuolemaan siten, että hänet sidottiin selkään vastakkain murhattuun. Sitten hän sai mädäntyä yhdessä tämän kuolleen kanssa. Paavali kuvasi tätä kuollutta ruumista ”kuoleman ruumiiksi” eli siksi pahuudeksi, joka riippuu hänessä kiinni.

Olen toinen kaksosista. Nuorempana, kun olimme enemmän samannäköisiä, kaksoisveljelläni oli tapana jättää oikaisematta, kun joku luuli häntä minuksi. Sen lisäksi hän usein sikaili ja käyttäytyi huonosti pilatakseksi minun maineeni. Ei hän tehnyt sitä ilkeyttään. Se oli hänen huumoriaan. Näin kävi vielä uskoontuloni jälkeenkin. En edes tiedä, kuinka moni on ihmetellyt minun käyttäytymistäni. Ehkä olisi pitänyt sanoa kaikille, että jos käyttäydyn oikein öykkärimäisesti, niin se en ole minä. Se on minun kaksoisveljeni.

Itse asiassa meillä kaikilla on tällainen kaksoisveli: paha, joka riippuu minussa kiinni. Siis sitä pahaa, jota teen, en tee minä, vaan synti, joka minussa asuu.

Taistelu ajatuksistamme

Hengellisessä sodankäynnissä on ensisijaisesti kyse taistelusta meidän ajatuksistamme. Siitä, kuka tai mikä saa hallita ajatusmaailmaamme. Jos Jumalan Henki hallitsee ajatusmaailmaamme, olemme voittaneet amalekilaiset.

Hengellinen sodankäynti ei siis ole sitä, että päihitämme jonkun heikkoutemme tai laitamme lihamme kuriin ”lihaa säästämättä, laadusta tinkimättä” -periaatteella.

Jos laitamme lihamme kuriin lihan voimalla, silloinhan liha on taas

saanut meissä vallan. Ei, tämä sota osoittaa, että israelilaiset eivät voitaneet sotaa miekalla vaan esirukouksen voimin.

”Ja niin kauan kuin Mooses piti kätensä ylhäällä, oli Israel voitolla; mutta kun hän antoi kätensä vaipua, olivat amalekilaiset voitolla. Mutta kun Mooseksen kädet väsyivät, ottivat he kiven ja asettivat sen hänen allensa, ja hän istui sille, ja Aaron ja Huur kannattivat hänen käsiänsä kumpikin puoleltansa. Näin hänen kätensä kestivät vahvoina auringon laskuun asti.” (2 Moos. 17:11-12)

Jos haluat voittoa lihallisuutesi, se tapahtuu vain Hengen voimalla.

”Ja hän lausui ja sanoi minulle näin: ”Tämä on Herran sana Serubbaabelille, näin kuuluva: Ei sotaväellä eikä voimalla, vaan minun Hengelläni, sanoo Herra Sebaot.” (Sak. 4:6)

Voi tuntua ristiriitaiselta, että israelilaisten taistelusta amalekialaisia vastaan kerrotaan Raamatussa: *”Ja Joosua voitti amalekilaiset ja heidän sotaväkensä miekan terällä.” (2 Moos. 17:13)*

Mutta näin on aina hengellisessä sodankäynnissä. Se, mitä tapahtuu Hengen maailmassa, ei näy meille. Kuitenkin voitot tapahtuvat juuri siellä Hengen maailmassa.

Rukous on se hengellinen ase, jota Mooseksen kädet kuvaavat. Mooses oli yksi Raamatun suurimmista esirukoilijoista. Ainoa keino saada ajatusmaailmamme alistetuksi Hengen alle on rukous ja hengellisten asioiden ajattelu. Ajan viettäminen Jeesuksen kanssa ei korvaa mikään.

Sinusta ei tee hengellistä se, että lähdet innolla evankelioimaan tai alat heti uskoontulosi jälkeen kantaa vastuuta jostain tehtävästä seurakunnassa. Ainoa tapa, jolla voit muuttaa ajatusmaailmaasi, on viipyä Jumalan kasvojen edessä ja opetella kuuntelemaan Jeesusta.

Jotkut sanovat, että ylistys on oikotie Jumalan läsnäoloon. Se on varmasti yksi tapa, mutta voimme ylistää myös vain sanoilla, ilman ajatusta tai sydäntä. Väitän, että hiljaisuudessa Jumalan edessä viipymistä ei voita mikään muu.

Jumala ei halua jaettava sydäntä

Me ihmiset olemme kuitenkin erittäin rajoittuneita. Myös ajatusmaailmamme kapasiteetti on rajallinen. Siksi usein käy niin, että kun tulemme uskoon, Pyhä Henki puhuu meille jostakin meille rakkaasta asiasta, josta meidän pitää luopua.

Minulla nämä asiat olivat urheilu ja piirustusharrastus. Itselleni oli todella vaikeaa ymmärtää, miksi Jumala halusi minun luopuvan niistä. Juoksin usein ja nautin siitä. Urheileminen liittyi minun identiteettiini. Ja nyt Jumala pyysi minua luopumaan siitä. Koin, että en ole mitään ilman sitä.

Monet ystävästäni eivät ymmärtäneet tätä. Uskovat ystäväni sanoivat, että olen käsittänyt väärin. Ei urheilusta tarvitse luopua sen takia, että olin tullut uskoon.

Tiesin kuitenkin itse, että minulla ei ollut muuta mahdollisuutta. Kolme kertaa, kun vedin lenkkitosuja jalkaan, Pyhä Henki sanoi minulle: ”Älä lähde.” Kolmannella kerran lähdin kuitenkin. Kun olin lähes 10 km päässä kotoa, polveeni alkoi sattua ikään kuin siihen olisi työnnetty veitsi. En yksinkertaisesti voinut juosta. Olin syvällä korvessa. Jumala oli kuitenkin järjestänyt niin, että siskoni oli lähtenyt pyörällä kanssasi. Tulin nöyränä kotiin hänen tarakallaan, kun en enää pystynyt edes kävelemään polveni kivun takia.

Vasta kauan myöhemmin ymmärsin, että jos halusin saada jotain uutta, minun piti luopua jostakin entisestä. Jumala ei halunnut jakaa minun sydäntäni minkään muun asian kanssa.

Älä ymmärrä tätä väärin. Jumala ei pakota ketään antautumaan hänelle. Minunkin sydämessäni Jumala vaikutti ensin valtavan janon elää Häntä lähellä. Se johti siihen, että sanoin Jumalalle: ”Saat tehdä mitä vain minun elämässäni, kunhan vain saan elää 24 tuntia vuorokaudessa Sinua lähellä.”

Kun suhteesi Jumalaan on saanut oikean paikan elämässäsi, mikään ei estä sinua harrastamasta ja varsinkaan urheilemasta. Monien pitäisi tehdä sitä enemmänkin. Tänä päivänä taitaa olla niin, että urheilen lii-

ankin vähän kuten monet muutkin uskovat. Meidän tulee myös pitää huolta ruumiistamme.

”Jos nyt hänen Henkensä, hänen, joka herätti Jeesuksen kuolleista, asuu teissä, niin hän, joka herätti kuolleista Kristuksen Jeesuksen, on eläväksi tekevä myös teidän kuolevaiset ruumiinne Henkensä kautta, joka teissä asuu. Niin me siis, veljet, olemme velassa, mutta emme lihalle, lihan mukaan elääksemme. Sillä jos te lihan mukaan elätte, pitää teidän kuoleman; mutta jos te Hengellä kuoletatte ruumiin teot, niin saatte elää. Sillä kaikki, joita Jumalan Henki kuljettaa, ovat Jumalan lapsia.” (Room. 8:11-14)

Ei siis jostakin asiasta kieltäytyminen tee meistä vanhurskaita vaan se, että kun luovumme jostakin, annamme aikamme ja ajatuksemme asioille, joita Jumalan Henki hallitsee. Kun rupeamme ajattelemaan Hengen johtamalla tavalla, Jumalan Henki alkaa asua meissä ja me opimme vaeltamaan ja ajattelemaan Jumalan tahdon mukaan.

Hengellinen sota on siis ennen kaikkea taistelua meidän ajatuksistamme. Mille me annamme aikamme, sitä ajattelemme ja sellaisiksi muutumme. Näin tapahtuu aivan maallisissakin asioissa. Mutta kun alamme viettää aikaa Jumalan kanssa, rukouksessa ja Sanan äärellä, Jumalan Henki alkaa muuttaa meitä.

Olet sitä, mitä ajattelet

Minua alkoi kerran askarruttaa muutama raamatunkohta. Raamatussa sanotaan:

”Sydämen uskolla tullaan vanhurskaaksi ja suun tunnustuksella pe-lastutaan.” (Room. 10:10)

Toisessa kohtaa sanotaan: *”Mutta minä sanon teille: jokaisen, joka tunnustaa minut ihmisten edessä, myös Ihmisen Poika tunnustaa Jumalan enkelien edessä. Mutta joka kieltää minut ihmisten edessä, se kielletään Jumalan enkelien edessä.”* (Luuk. 12:8-9)

Toisaalta: *”Ei jokainen, joka sanoo minulle: Herra, Herra, pääse taivasten valtakuntaan.”* (Matt. 7:21)

Jos kerran tunnustaa Jeesuksen, eikö sitten pelastukaan?

Katsoin Novumista (Ut:n tietosanakirja), mitä ”tunnustaa” tässä kohtaa tarkoittaa. Sana, jota tässä on käytetty, on ”homologese”. Se tarkoittaa ”ajattelua samalla tavalla”. Tämän voisi sanoa myös näin: ”Jokaisen, joka ajattelee samalla tavalla kuin minä, minä tunnustan Isäni ja enkelien edessä.”

Sinä voit näytellä olevasi jotain muuta kuin olet, voit puhuakin muuta kuin ajattelet. Mutta sinä olet sitä, mitä ajattelet. Et ole sitä, mitä ihmiset sanovat sinun olevan, vaan sitä, mitä Jumala sanoo sinun olevan, koska Jumala näkee ja tuntee ajatuksesi.

Siksi myös saatana haluaa vallata meidän ajatuksemme. Se tapahtuu niin monella tavalla, että ellei Jumala auta meitä, meiltä kerta kaikkiaan loppuvat eväät käydä tätä taistelua.

”Älkää mistään murehtiko, vaan kaikessa saattakaa pyyntönne rukouksella ja anomisella kiitoksen kanssa Jumalalle tietäväksi, ja Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, on varjeleva teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa. Ja vielä, veljet, kaikki, mikä on totta, mikä kunnioitettavaa, mikä oikeaa, mikä puhdasta, mikä rakastettavaa, mikä hyvältä kuuluvaa, jos on jokin avu ja jos on jotakin kiitettävää, sitä ajatelkaa; mitä myös olette oppineet ja saaneet ja minulta kuulleet ja minussa nähneet, sitä tehkää, niin rauhan Jumala on oleva teidän kanssanne.” (Fil. 4:6-9)

Huomaa tämä: me voimme vaikuttaa siihen, mitä puhumme ja teemme, mutta se ei vielä anna meille voittoa hengellisessä taistelussa. Mutta Paavali sanoo, että kun valitsemme oikein, Jumala on varjeleva sydämemme ja ajatuksemme Kristuksessa Jeesuksessa.

Samoin kuin israelilaisilla oli oma osuutensa sodassa, myös meillä on oma osuutemme hengellisessä sodankäynnissä. Taistelussa amalekilaisia vastaan tarvittiin sotilaita, jotka sotivat, mutta tarvittiin myös Mooses, joka rukoili kansan puolesta ja Aaron ja Huur, jotka kannattelivat Mooseksen käsiä. Mekin tarvitsemme rukousta ja oikeita valintoja seurakuntaan, mutta ennen kaikkea tarvitsemme Jumalan armoa, joka paik-

kaa kyvyttömyyttämme pysyä Kristuksessa.

Ei kannata kuitenkaan kuvitella, että saisimme täällä alhaalla joskus pysyvän voiton ”amalekilaisista”, siis omasta lihastamme. Vaikka Israel tuossa taistelussa voitti amalekilaiset, tämä kansa oli läpi koko Vanhan testamentin ajan Israelin pahimpia vihollisia.

*”Ja Herra sanoi Moosekselle: ”Kirjoita tämä kirjaan muistoksi ja te-
roita se Joosuan mieleen: Minä pyyhin pois amalekilaisten muiston tai-
vaan alta.” Ja Mooses rakensi alttarin ja pani sille nimeksi: ”Herra
on minun lippuni.” Ja hän sanoi: ”Minä nostan käteni Herran istuinta
kohden: Herra sotii amalekilaisia vastaan sukupolvesta sukupolveen.”*
(2 Moos. 17:14-16)

On mielenkiintoista, että historia kertoo, että amalekialaiset katosi-
vat sukupuuttoon suunnilleen samoihin aikoihin, kun Jeesus syntyi. Siis
vasta lähes 1500 vuotta myöhemmin. Tämä kuvaa sitä, että vasta Kris-
tuksessa me saamme täyden voiton amalekilaisista.

Taistelu maailmallisuutta vastaan

Seuraava merkittävä taistelu, joka Israelin piti voittoa, oli taistelu Moo-
abia vastaan. Mooab kuvaa maailmallisuutta. Voimme hyvällä syyllä
sanoa, että tänäkin päivänä seurakunta käy sotaa ”mooabilaisia” vas-
taan kaikilla rintamilla.

Mooabilaiset olivat Lootin jälkeläisiä. Tämä käy ilmi 1 Moos. 19. lu-
vussa. Myös Loot on Raamatussa maailmallisuuden vertauskuva. Loot
kyllä yritti parantaa maailmaa Sodomassa, jossa hän oli hyvin arvostet-
tu ihminen. Hän kuului jopa paikalliseen ”kaupunginvaltuustoon”. Loo-
tista näet kerrotaan, että hän istui portissa, joka tarkoittaa sitä, että hän
oli kaupunginvaltuutettu. Loot yritti kuitenkin parantaa maailmaa omal-
la tavallaan, ei Jumalan Hengen avulla. Lopputulos oli karmea.

Loot perheineen joutui pakenemaan Sodomasta ja hänen vaimon-
sa muuttui suolapatsaaksi, kun katsoi vastoin enkelien ohjeita taakseen.

*”Ja Loot lähti Sooarista ja asettui vuoristoon molempien tyttö-
riensä kanssa, sillä hän pelkäsi asua Sooarissa; ja hän asui luolassa,*

hän ja hänen molemmat tyttärensä. Niin vanhempi sanoi nuoremmalle: "Isämme on vanha, eikä tässä maassa ole ketään miestä, joka voisi tulla luoksemme siten, kuin on kaiken maan tapa. Tule, juottakaamme isällemme viiniä ja maatkaamme hänen kanssaan, saadaksemme isästämme jälkeläisen." Niin he juottivat sinä yönä isällensä viiniä. Ja vanhempi meni ja makasi hänen kanssaan, eikä tämä huomannut, milloin hän tuli hänen viereensä ja milloin hän nousi. Seuraavana päivänä sanoi vanhempi nuoremmalle: "Katso, minä makasin viime yönä isäni kanssa; juottakaamme hänelle tänäkin yönä viiniä, ja mene sinä ja makaa hänen kanssaan, saadaksemme isästämme jälkeläisen." Niin he juottivat sinäkin yönä isällensä viiniä; ja nuorempi meni ja makasi hänen kanssaan, eikä tämä huomannut, milloin hän tuli hänen viereensä ja milloin hän nousi.

Ja niin Lootin molemmat tyttäret tulivat isästänsä raskaiksi. Ja vanhempi synnytti pojan ja antoi hänelle nimen Mooab; hänestä polveutuvat mooabilaiset aina tähän päivään saakka. Ja myöskin nuorempi synnytti pojan ja antoi hänelle nimen Ben-Ammi; hänestä polveutuvat ammonilaiset aina tähän päivään saakka." (1 Moos. 19:30-38)

Tästä ymmärrämme, miksi Lootin jälkeläisiä nimitetään maailmallisuuden vertauskuviksi. Itse asiassa näitä mooabilaisia ei olisi koskaan syntynyt, jos Loot olisi luottanut Jumalaan edes sen verran, että olisi mennyt siihen kaupunkiin, jonka Jumala lupasi pelastaa Lootin ja hänen tyttäriensä takia. Loot ei kuitenkaan luottanut Jumalan sanaan. Jumala lupasi pelastaa Soarin Lootille turvapaikaksi, mutta tämä ei uskaltanut jäädä sinne.

Näitä Lootin jälkeläisiä vastaan Israel joutui nyt sotaan.

"Sitten israelilaiset lähtivät liikkeelle ja leiriytyivät Mooabin arolle, Jordanin tuolle puolelle, Jerikon kohdalle. Mutta Baalak, Sipporin poika, näki kaiken, mitä Israel oli tehnyt amorilaisille. Ja Mooab pelkäsi tätä kansaa suuresti, kun sitä oli niin paljon; ja Mooab kauhistui israelilaisia. Mooab sanoi Midianin vanhimmille: "Nyt tuo lauma syö puhtaaksi kaiken meidän ympäriltämme, niin kuin härkä syö kedon vihannuuden."

Ja Baalak, Sipporin poika, oli Mooabin kuninkaana siihen aikaan.

Hän lähetti sanansaattajat Bileamin, Beorin pojan, tykö Petoriin, joka on Eufrat-virran varrella, heimolaistensa maahan, kutsumaan häntä ja käski sanoa hänelle: "Katso, Egyptistä on lähtenyt liikkeelle kansa; katso, se on tulvinut yli maan ja asettunut minua lähelle. Tule siis ja kiroa minun puolestani tämä kansa, sillä se on minua väkevämpi; ehkä minä sitten saan sen voitetuksi ja karkoitetuksi maasta. Sillä minä tiedän, että jonka sinä siunaat, se on siunattu, ja jonka sinä kiroot, se on kirottu." (4 Moos. 22:1-6)

Yllä oleva on varsin mielenkiintoinen kertomus Raamatussa. Mooabin kuningas Baalak näki, miten Jumala oli auttanut israelilaisia, ja siksi hän pelkäsi käydä taisteluun heitä vastaan. Niinpä hänkin päätti käyttää "hengellisiä" sota-aseita. Hän kutsui tietäjä Bileamin kiroamaan Israelin. Mutta kerta toisensa jälkeen Bileam pystyi vain siunaamaan Israelia.

Kun Baalak lähetti lähettiläänsä Bileamin luo, tämä vaikutti todella vilpittömältä. Hän seisoi sen takana, että oli Jumalan profeetta.

"Sillä minä palkitsen sinut ylenpalttisesti ja teen kaiken, mitä minulta vaadit; tule siis ja kiroa minun puolestani tämä kansa." Mutta Bileam vastasi ja sanoi Baalakin palvelijoille: "Vaikka Baalak antaisi minulle talonsa täyden hopeata ja kultaa, en sittenkään voisi, en pienessä enkä suuressa, rikkoa Herran, minun Jumalani, käskyä."

(4 Moos. 22:17-18)

Bileam teki kuitenkin saman virheen, minkä me usein teemme: hän alkoi seurustella vihollisen kanssa. Kuin varkain hänen sydämeensä hiipi ajatus siitä, että hän kuitenkin voisi jotenkin saada nuo rahat. Tässä toivossa hän lopulta lähti Baalakin lähettiläiden matkaan.

Vaikka tätä ei Vanhan testamentin puolella selvästi sanotakaan, Uusi testamentti osoittaa sen.

"Mutta niin kuin järjettömät, luonnostaan pyydystettäviksi ja häviämään syntyneet eläimet, niin joutuvat myös nämä, kun herjaavat sitä, mitä eivät tunne, häviämään omaan turmelukseensa, saaden vääryyden palkan; he pitävät nautintonaan elää päivänsä hekumassa; he ovat tahr- ja häpeäpilkkuja; he herkuttelevat petoksissaan, kemuillensa teidän kanssanne; heidän silmänsä ovat täynnä haureutta eivätkä saa kyl-

läänsä synnistä; he viekoittelevat horjuvia sieluja, heillä on ahneuteen harjaantunut sydän; he ovat kirouksen lapsia. He ovat hyljänneet suoran tien, ovat eksyneet ja seuranneet Bileamin, Beorin pojan, tietä, hänen, joka rakasti vääryyden palkkaa.” (2 Piet. 2:12-15)

Pakene alueita, joilla olet heikko

Sielunvihollisen strategia on saada meidät sellaiselle alueelle, jolla olemme heikkoja. Siellä hän pääsee vaikuttamaan ajatuksiimme. Mutta jos olemme viisaita, kartamme paikkoja, joiden tiedämme olevan meille viettelykseksi. Juuri tästä Raamattu puhuu:

”Pakene nuoruuden himoja, harrasta vanhurskautta, uskoa, rakautta, rauhaa niiden kanssa, jotka huutavat avuksensa Herraa puhtaasta sydäimestä.” (2 Tim. 2:22)

Voimme paeta kiusauksia siten, että emme mene niitä lähelle. Emme ala ajatella niitä, vaan pysymme niistä kaukana. Jos teemme niin kuin Bileam, että alamme miettiä, ”mitä jos kuitenkin...”, olemme vaarallisia tiellä.

Kun Mooabin kuningas Baalak näki, että Bileam vain siunasi Israelia, hän suuttui. Baalak uhosi Bileamille, että ”Näinkö sinä palkitset sen, että minä olen nähnyt niin paljon vaivaa kirotakseni Israelin?”

Bileam joutui kiusalliseen välikäteen. Hän ei halunnut loukata Baalakia ja samalla hänen teki mieli myös Baalakin rahoja. Lopulta hän keksi juonen. Hänen ei tarvinnut kirotta Israelia, jotta se menettäisi Jumalan siunauksen. Riitti, että Israel itse tekisi jotakin sellaista, joka saisi sen menettämään Jumalan suosion. Bileam tiesi, mitä siihen tarvittiin. Synti oli asia, joka veisi Israelilta siunauksen. Hän neuvoi Baalakin viettelemään israelilaiset tekemään syntiä ja rikkomään Jumalan käskyjä vastaan.

”Katso, nehän ne olivat, jotka Bileamin neuvosta saivat israelilaiset antautumaan uskottomuuteen Herraa vastaan Peorin vuoksi, niin että vitsaus kohtasi Herran seurakuntaa.” (4 Moos. 31:16)

Tästä käy selvästi ilmi, että kun Israel lankesi uskottomuuteen Jumalan edessä, se tapahtui Bileamin ovelan juonen avulla.

Uusi testamentti kertoo, että näitä bileameja on vieläkin keskellämme. On ilmeisesti aina ollut ja tulee aina olemaan. Siksi on hyvä, että ymmärrämme, minkälaisia strategioita sielunvihollinen käyttää. Näitä bileameja ovat ne, jotka ovat itse eksyneitä ja yrittävät johdattaa muista uskovia lihallisiin synteihin.

”Mutta minulla on vähän sinua vastaan: sinulla on siellä niitä, jotka pitävät kiinni Bileamin opista, hänen, joka opetti Baalakia virittämään Israelin lapsille sen viettelyksen, että söisivät epäjumalille uhrattua ja haureutta harjoittaisivat.” (Ilm. 2:14)

On myös mielenkiintoista, että kun Bileam siunasi Israelin, niin hän kirosi Israelin viholliset, myös Mooabin ja Amalekin. Bileam siis ennusti lihallisuuden lopullisen tappion, vaikka hän itse edusti lihallisuutta ja vietteli israelilaiset lankeamaan lihallisiin himoihin.

”Kansakunnista ensimmäinen on Amalek, mutta sen loppu on perikato.” (4 Moos. 24:20)

Samalla kun Bileam onnistui, hän epäonnistui pahan kerran. Hänen ahneutensa vei voiton ja johti israelilaiset ja hänet itsensä turmioon.

”Niin Israel asetui Sittimiin. Ja kansa rupesi irstaillemaan Mooabin tyttärien kanssa. Nämä kutsuivat kansaa jumaliensa uhreille, ja kansa söi ja kumarsi heidän jumaliensa. Kun Israel näin antautui palvelemaan Baal-Peoria, syttyi Herran viha Israelia kohtaan.”

(4 Moos. 25:1-3)

Voimme nähdä, että Bileam ryhtyi ensin vain juttelemaan vihollisen kanssa. Pikkuhiljaa hänen sydämensä alkoi vetää häntä kiusaukseen, lopulta se johti hänet lankeamaan ja sitten nousemaan Jumalan kansaa vastaan. Sielunvihollinen sai voiton hänen ajatusmaailmassaan.

Vaikka Bileam oli väkevä Jumalan profeetta, hän lankesi oman heikkoutensa tähden ja siksi, ettei pysynyt kaukana synnistä.

Kuritus vetää lähemmäksi Jumalaa

Nyt vain Jumalan tuomio pystyi pelastamaan Israelin. Huomaa, että Jumala ei kurittanut Israelia kostaakseen, vaan palauttaakseen kansansa

luokseen. Onneksi me emme ole vanhan liiton uskovia. Me saamme elää armon alla ja vihmontaveren alla. Mutta meitäkin Jumala kurittaa palauttaakseen meidät siihen suhteeseen, johon on meidät tarkoittanut.

”Ja Herra sanoi Moosekselle: ”Ota kansan kaikki päämiehet ja lävistä heidät paaluihin Herralle, vasten aurinkoa, että Herran vihan hehku kääntyisi pois Israelista.” Niin Mooses sanoi Israelin tuomareille: ”Surmatkoon jokainen miehistään ne, jotka ovat antautuneet palvelemaan Baal-Peoria.”

Ja katso, muuan mies israelilaisista tuli ja toi veljiensä luo midianilaisen naisen, Mooseksen ja kaiken israelilaisten seurakunnan nähden, kun nämä olivat itkemässä ilmestysmajan ovella. Kun Piinehas, pappi Aaronin pojan Eleasarin poika, näki sen, nousi hän kansan keskeltä ja otti keihään käteensä ja seurasi tuota Israelin miestä makuusuojaan ja lävisti heidät molemmat, Israelin miehen ja sen naisen, vatsan kohdalta. Silloin taukosi israelilaisilta vitsaus.

Ja niitä, jotka kuolivat tässä vitsauksessa, oli kaksikymmentäneljä tuhatta. Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: ”Piinehas, pappi Aaronin pojan Eleasarin poika, on kääntänyt minun vihani pois israelilaisista, kun hän on kiivaillut minun puolestani heidän keskuudessaan, niin ettei minun ole tarvinnut kiivaudessani tehdä loppua israelilaisista.”

(4 Moos. 25:4-11)

Jumala iloitsi siitä, että oli yksi mies, joka kiivaili Jumalan kunnian puolesta niin, ettei Jumalan tarvinnut tuhota Israelia.

Vaikka emme voi nähdä Jumalan todellisia kasvoja Vanhasta testamentista, näemme kuitenkin sen, että Jumala on aina ollut armollinen Jumala, jolla ei ole halua kostaa ihmisille. Vanha testamentti esittelee meille ankan Jumalan. Vasta Kristuksessa näemme Jumalan oikeat kasvot.

Kun Jumalan kansa on joutunut kauaksi Jumalasta, tarvitaan ihmisiä tai ihmistä, joka palauttaisi heidät takaisin Jumalan luo. Uskon, että tällaista ihmistä Jumala etsi silloinkin, kun Hän Hesekielin kirjassa sanoo:

”Minä etsin heidän joukostansa miestä, joka korjaisi muurin ja seisoi muurinaukossa minun edessäni maan puolesta, etten minä sitä hävittäisi, mutta en löytänyt.” (Hes. 22:30)

Huomaa, että Jumala ei etsinyt esirukoilijaa. Hän nimenomaan kielsi Jesajaa ja Jeremiaa rukoilemasta Israelin puolesta.

Me sanomme ehkä liiankin usein: ”Antaa Jumalan kostaa.” Raamattu kuitenkin toteaa, että *”Jos sinun veljesi tekee syntiä, niin nuhtele häntä.”* (Luuk. 17:3)

Meidän tehtävämme on estää Jumalan tuomiot. Sitä Jumala meiltä odottaa. ”Antaa Jumalan kostaa” -ajattelun takana onkin usein väärä asenne. Mikään ei ole sen pahempaa kuin että Jumala kostaa. Jumalan kurituskin voitaisiin välttää, jos me osaisimme ohjata langenneen veljemme oikealle tielle.

Radio Deissä haastateltiin kerran vanhempaa pastoria. Hän kertoi elämänvaiheesta, jolloin hän joutui väärille raiteille. Hän kertoi, että hänellä on ollut elämänsä aikana monta hyvää ystävää. Mutta ei yhtään niin hyvää ystävää, että olisi tullut nuhtelemaan häntä, kun hän alkoi elää väärällä tiellä. Tosi ystävä näkee, jos olemme menossa harhaan ja puuttuu siihen. Hän myös neuvoo ja auttaa meitä tekemään parannuksen.

Vitsauksen jälkeen Jumala antoi Israelille käskyn tuhota Mooab ja midianilaiset. (Midianilaiset olivat Israelin vihollisia. Midianilaiset kuuluivat etiopialaisiin, joten kun Aaron ja Mirjam kapinoivat Moosesta vastaan etiopialaisen naisen tähden, se ei tarkoita, että Mooses olisi ottanut toisen vaimon, vaan kyse oli siitä samasta midianilaisesta vaimosta, jonka Mooses otti paettuaan Egyptistä. Kapinoinnin selittää se, että midianilaisista oli tullut Israelin vihollisia.)

”Mutta Mirjam ja Aaron parjasivat Moosesta etiopialaisen naisen tähden, jonka hän oli ottanut vaimokseen; sillä hän oli ottanut vaimokseen etiopialaisen naisen.” (4 Moos. 12:1)

Israelin oli siis ennen luvattuun maahan pääsyä voitettava kaksi vakavaa estettä: lihallisuus ja maailmallisuus. Kuten jo aiemmin totesin, niiden voittaminen ei tarkoita sitä, että ne olisivat lopullisesti tuhottuja. Näemme Raamatusta, että sekä Amalek että Mooab olivat koko Vanhan testamentin ajan Israelin vihollisia.

Samoin mekään emme saa koskaan täyttä voittoa lihallisuudesta ja

maailmallisuuden vaikutuksesta täällä alhaalla maan päällä ollessamme. Siksi on välttämätöntä, että opimme vaeltamaan Hengessä. Vain Pyhän Hengen avulla voimme ottaa vastaa Jumalan rikkauksia ja elää läheisessä suhteessa Jeesukseen. Meidän ei tarvitse olla täydellisiä, mutta emme saa elää lihan vallassa.

”Sillä kun olimme lihan vallassa, niin synnin himot, jotka laki herättää, vaikuttivat meidän jäsenissämme, niin että me kannoimme hedelmää kuolemalle, mutta nyt me olemme irti laista ja kuolleet pois siitä, mikä meidät piti vankeina, niin että me palvelemme Jumalaa Hengen uudessa tilassa emmekä kirjaimen vanhassa.” (Room. 7:5-6)

”Jotka lihan vallassa ovat, ne eivät voi olla Jumalalle otolliset.”

(Room. 8:8)

Erämaakoulu

Ennen kuin Israel pääsi luvattuun maahan, heidän piti kulkea sinne erämaan kautta. Käytännössä koko matka Egyptistä luvattuun maahan oli erämaavaellusta. Näin on meidänkin kohdallamme. Jos haluamme jättää Egyptin taaksemme ja mennä ottamaan omaksemme Jumalan lupaukset, joita Hän on meille Sanassaan luvannut, meidän on kuljettava erämaan kautta.

Erämaa on se olotila, jossa uskoon tullut ei vielä ole päässyt omistamaan Jumalan lupauksia, mutta on kuitenkin jo luopunut maailman lihapadoista. Erämaa ei ole se paikka, johon Jumala haluaisi meidät maailmasta johdattaa. Raamattu sanoo, että vain niskoittelijat asuvat kuivassa maassa (Ps. 68:7).

Me kaikki joudumme kulkemaan tavalla tai toisella erämaan läpi luvattuun maahan. Tällä erämaa-ajallamme on elämällemme suuri merkitys. Erämaassa ihminen tulee pieneksi ja Jumala suureksi. Erämaassa opimme rukoilemaan nöyriä rukouksia ja elämämme erämaataival onkin usein juuri se koulu, jossa opimme rukoilemaan Jumalan mielen mukaisia rukouksia.

Salomo kirjoittaa: *”Mikä tuolla tulee erämaasta kuin savupatsaat,*

*tuoksuten mirhalta ja suitsukkeelta, kaikkinaisilta kauppiaan haju-
jauheilta?” (Kork.v. 3:6)*

Erämaassa me olimme nojaamaan Kristukseen ja oma itsevarmuutemme loppuu.

”Kuka tuolla tulee erämaasta rakkaaseensa nojaten?” (Kork.v. 8:5)

Kun palaamme erämaasta, emme tule itsevarmoina voittajina vaan Jeesukseen nojaavina heikkoina vaeltajina.

Jos nyt olet erämaassa, niin muista, että lupausten maa on edessäsi. Älä jää pettyneenä tai katkeroituneena paikallesi. Liian moni uskova on niinkin tehnyt. Se Israel, joka lähti Egyptistä, ei koskaan saavuttanut maata, joka heille oli luvattu, koska he eivät uskoneet Jumalan lupauksiin.

”Sen tähden, niin kuin Pyhä Henki sanoo: ”Tänä päivänä, jos te kuullette hänen äänensä, älkää paaduttako sydämiänne, niin kuin teitte katkeroituksessa, kiusauksen päivänä erämaassa, jossa teidän isänne minua kiusasivat ja koettelivat, vaikka olivat nähneet minun tekojani neljäkymmentä vuotta; sen tähden minä vihastuin tähän sukupolveen ja sanoin: ‘Aina he eksyvät sydämessään’; mutta he eivät oppineet tuntemaan minun teitäni; ja niin minä vihassani vannoin: ‘He eivät pääse minun lepoonni.’” (Hepr. 3:7-11)

Ymmärrämme tämän kohdan usein niin, että nämä israelilaiset eivät pelastuneet. Mutta se ei tarkoita sitä. Jumala kyllä antoi heille anteeksi ja he pelastuivat, mutta sen sijaan he eivät koskaan saavuttaneet sitä lupausten maata, johon Jumala oli halunnut heidät johdattaa.

Kun Jumala vihastui Israeliin, hän sanoi Moosekselle tuhoavansa koko kansan. Mutta Mooses rukoili Israelin puolesta ja Jumala kuuli jälleen kerran Mooseksen rukouksen. Hän lupasi antaa kansalle anteeksi heidän syntinsä, mutta sanoi, että he eivät tule pääsemään luvattuun maahan.

”Anna siis anteeksi tämän kansan pahat teot suuressa armossasi, niin kuin sinä ennenkin olet anteeksi antanut tälle kansalle, Egyptistä tänne saakka.” Ja Herra vastasi: ”Minä annan anteeksi, niin kuin sinä olet anonut. Mutta niin totta kuin minä elän, ja niin totta kuin Herran kirkkaus on täyttävä kaiken maan: ei kukaan niistä miehistä, jotka

ovat nähneet minun kirkkauteni ja minun tunnustekoni, jotka minä olen tehnyt Egyptissä ja tässä erämaassa, mutta kuitenkin nyt jo kymmenen kertaa ovat minua kiusanneet eivätkä ole kuulleet minun ääntäni, ei yksikään heistä ole näkevä sitä maata, jonka minä valalla vannoen lupasin heidän isillensä; ei yksikään minun pilkkaajistani ole sitä näkevä.

Mutta koska minun palvelijassani Kaalebissa on toinen henki, niin että hän on minua uskollisesti seurannut, niin hänet minä vien siihen maahan, jossa hän kävi, ja hänen jälkeläisensä saavat sen omakseen.”
(4 Moos. 14: 19-24)

Valitettavasti tänäkin päivänä on monia uskovia, jotka eivät koskaan saavuta luvattua maata. He jäävät asumaan erämaahan.

Lupausten maa

Kerran olin rukoilemassa rukouskokouksessa. Rukoilimme ryhmissä pöytien ympärillä. Näin näyssä kauniin puutarhan. Se elämä, jonka Jumala haluaa meille antaa, on iloa ja lepoa ja Raamatun lupauksen täyttymistä. Sinne päästäksemme me tarvitsemme näyn Jumalan lupauksista.

Kanaanin maa kuvaa niitä Jumalan lupauksia, jotka Hän on Raamatussa uskoville luvannut. Kanaanin maa ei kuvaa taivasta, kuten esim. joissakin hengellisissä lauluissa sanotaan. Taivaassa meillä on lepo teoistamme toisin kuin Kanaanin maassa, jossa meidän on taisteltava Jumalan lupaukset itsellemme.

Meillä on helposti aivan väärä kuva siitä, minkälainen se maa oli, jonka Jumala Israelille lahjoitti. Kun Israelista on tehty raamattuaiheisiä elokuvia, ne on tietenkin kuvattu Israelissa. Mutta Israel ei ollut 3500 vuotta sitten sellainen kuin se on nyt.

”Niin pitääkää kaikki käskyt, jotka minä tänä päivänä teille annan, että te tulisitte voimakkaita, menisitte ja ottaisitte omaksenne sen maan, jota nyt menette omaksenne ottamaan, ja että te kauan eläisitte siinä maassa, jonka Herra teidän isillenne vannotulla valalla on luvannut antaa heille ja heidän jälkeläisillensä, maan, joka vuotaa maitoa ja mettä.

Sillä se maa, jota sinä menet omaksesi ottamaan, ei ole niin kuin Egyptin maa, josta te olette lähteneet ja jota sinä, siemenesi siihen kylvettyäsi, jalalla polkien kastelit niin kuin vihannestarhaa. Vaan se maa, jota te menette omaksenne ottamaan, on maa, jossa on vuoria ja laaksoja ja joka juo vettä taivaan sateesta, maa, josta Herra, sinun Jumalasi, pitää huolen ja jota Herran, sinun Jumalasi, silmät aina katsovat, vuoden alusta sen loppuun saakka.” (5 Moos. 11:8-12)

”Mutta Joosua, Nuunin poika, ja Kaaleb, Jefunnen poika, jotka olivat olleet mukana maata vakoilemassa, repäisivät vaatteensa ja puhuivat kaikelle israelilaisten seurakunnalle näin: ”Maa, jota kävimme vakoilemassa, on ylen ihana maa. Jos Herra on meille suosiollinen, niin hän vie meidät siihen maahan ja antaa sen meille, maan, joka vuotaa maitoa ja mettä.” (4 Moos. 14:6-8)

Kun Mooses asetti Israelin eteen siunauksen ja kirouksen, hän sanoi, että jos Israel luopuu Jumalasta, niin tämä ihana maa muuttuu erämaaksi. Se Israel, jonka näemme tänä päivänä, ei ole kuin varjo siitä, mitä se oli silloin, kun Israel valloitti Kanaanin maan.

Voimme muutenkin nähdä Raamatusta, miten maailman ilmasto on muuttunut. Myös tie todistaa, että ilmasto on lämmennyt jo tuhansien vuosien ajan. Valittujen Palojen ”Raamatun maat ja kansat” -kirjan mukaan Punainen meri ulottui tuohon aikaan todennäköisesti Välimerelle asti. Kun Israel vaelsi Kaislameren poikki, se oli paljon suurempi ja oli yhteydessä ainakin Punaiseen mereen.

Taistelu omia jättiläisiämme vastaan

Kun Kanaanin maata lähdettiin valtaamaan, Jumala käski Joosuaa arpoamaan maan Israelin sukukunnille.

Tässä arvonnassa jotkut sukukunnat saivat osakseen helposti valloittavan maapalan, toisille taas saattoi tulla inhimillisesti mahdoton tehtävä: valloittaa maa, jossa asui suuri, jättiläisten kokoinen kansa, jolla oli raudoitettuja sotavaunuja ja muureilla suojatut kaupungit.

Näin on meillä uskovillakin. Toisinaan voitokkaan uskonelämän es-

teenä voi olla valtavia jättiläisiä, jotka on voitettava, ennen kuin voimme elää sitä elämää, jonka Jumala on meille tarkoittanut. Tällaisia jättiläisiä voivat olla esim. katkeruus, viha, erilaiset himot ja heikkoudet.

Meillä ei ole oikeutta epäillä, ettei Jumala voisi antaa meille voimaa voittaa niitä taisteluita, jotka Hän on meille sallinut. Usko ei katso meidän heikkouksemme vaan Jumalan mahdollisuuksiin.

Jotta voimme saavuttaa Hänen lupauksensa, meidän on ensin päästävä voitolle heikkouksistamme. Jos Jumala siunaisi meitä ilman hengellistä kasvua, sillä voisi olla kohtalokkaat seuraukset. Pahimmillaan siunaukset muuttuisivat kirouksiksi ja tuhoaisivat elämämme. Siksi Jumala haluaa valmistaa meidät vastaanottamaan ”luvattua maata”.

Meidän on myös ymmärrettävä, että sen, mitä Jumala on meille luvannut, Hän todella haluaa antaa meille. Kun rukoilemme Jumalan lupauksen toteutumista, Hän haluaa antaa meille lahjojaan enemmän kuin itse edes osaamme niitä janota. Siksi on tärkeää ymmärtää, mitkä asiat ovat esteenä niiden saamiselle.

Sielunvihollisen taktiikkana on aina saada uskovat masentumaan ja luovuttamaan. Masentuneina olemme helppo saalis amalekilaisille ja kanaanilaisille. Masentunut ihminen lankeaa helposti lihallisuuden synteihin ja näkee kaikki ongelmat jättiläisinä. Jumala tahtoo sen sijaan viedä meidät vuorille näkemään Hänen maailmaansa. Kun amalekilaiset ja kanaanilaiset asuvat laaksoissa (4 Moos. 14:25), Jumala ilmestyy meille korkealla vuorella. Vuoristoisella seudulla ihmiset usein haluavat asua laaksoissa, koska se on helpompaa. Uskon ihminen kaipaa kuitenkin vuorille.

Muistamme, miten kymmenen Mooseksen lähettämää vakoojaa palasi Kanaanin maasta ja miten yksi heistä, Kaaleb, ei missään vaiheessa menettänyt uskoaan Jumalan mahdollisuuksiin. Hän uskoi, että kanaanilaiset ovat israelilaisille vain suupala. Kaalebia ja Joosuaa lukuun ottamatta muut vakoojat menettivät sen sijaan uskonsa Jumalan mahdollisuuksiin (4 Moos. 13:31). He näkivät vain jättiläisiä ja raudoitettuja sotavaunuja. Toisin kuin heillä, Kaalebilla ja Joosualla oli uskon henki. He näkivät Jumalan mahdollisuudet.

Kun israelilaiset myöhemmin saapuivat Kanaanin maahan, Kaaleb vetosi Mooseksen hänelle antamaan lupaukseen, että hän saa valita, mikä maan ottaa perintöosakseen. Kaaleb valitsi vuoriston ja vielä erittäin vaikeasti valloitettavan. Näemme, että uskon mies rakasti vuoristoa – korkeita paikkoja, joista näki kauas.

”Niin kuin Herra oli Moosekselle käskyn antanut, niin israelilaiset tekivät ja jakoivat maan. Silloin juudalaiset astuivat Joosuan eteen Gilgalissa, ja kenissiläinen Kaaleb, Jefunnen poika, sanoi hänelle: ”Sinä tunnet sen sanan, jonka Herra puhui Jumalan miehelle Moosekselle minusta ja sinusta Kaades-Barneassa.

Minä olin neljäkymmenen vuoden vanha, kun Herran palvelija Mooses lähetti minut Kaades-Barneasta vakoilemaan maata, ja minä annoin hänelle tietoja parhaan ymmärrykseni mukaan. Mutta veljeni, jotka olivat käyneet siellä minun kanssani, saivat kansan sydämen raukeamaan, kun taas minä uskollisesti seurasin Herraa, Jumalaani. Sinä päivänä Mooses vannoi sanoen: ’Totisesti, se maa, johon sinä olet jalkasi astunut, on tuleva sinulle ja sinun lapsillesi perintöosaksi ikaikoihin asti, koska sinä olet uskollisesti seurannut Herraa, minun Jumalaani.’

Ja nyt, katso, Herra on antanut minun elää, niin kuin hän oli sanonut, vielä neljäkymmentä viisi vuotta sen jälkeen, kuin Herra puhui tämän sanan Moosekselle, Israelin vaeltaessa erämaassa. Ja katso, minä olen nyt kahdeksankymmenen viiden vuoden vanha ja olen vielä tänä päivänä yhtä voimakas, kuin olin sinä päivänä, jona Mooses minut lähetti; niin kuin voimani oli silloin, niin se on vielä nytkin: minä kykenen sotimaan, lähtemään ja tulemaan. Anna minulle siis tämä vuoristo, josta Herra puhui sinä päivänä. Sinähän kuulit sinä päivänä, että siellä asuu anakilaisia ja että siellä on suuria, varustettuja kaupunkeja. Kenties Herra on minun kanssani, niin että minä saan heidät karkoitetuksi, niin kuin Herra on puhunut.”

Silloin Joosua siunasi Kaalebin, Jefunnen pojan, ja antoi hänelle perintöosaksi Hebronin. Niin Hebron tuli kenissiläisen Kaalebin, Jefunnen pojan, perintöosaksi, niin kuin se on tänäkin päivänä, sen tähden että hän oli uskollisesti seurannut Herraa, Israelin Jumalaa.”

(Joos. 14: 5-14)

Vain uskon kautta voimme saavuttaa Jumalan lupaukset. Tuo usko kasvaa meissä, kun vaellamme Jumalan yhteydessä. Raamattu sanoo Kaalebista: *”sen tähden, että hän oli uskollisesti seurannut Herraa, Israelin Jumalaa”*.

Täällä alhaalla meistä ei koskaan tule täydellisiä. Mutta vaikka olemme vajavaisia, olemme Kristuksessa täydellisiä ja kelpaamme Jumalalle Jeesuksen sovitusyön kautta. Jos kuitenkin haluamme päästä siihen voiteluun ja siihen lepoon, jonka Jumala on meille tarkoittanut, meidän täytyy olla valmiita taistelemaan *”verille asti”*.

”Ette vielä ole verille asti tehneet vastarintaa, taistellessanne syntiä vastaan.” (Hepr. 12:4)

Meidän ei tule taistella siksi, että pystyisimme itsessämme voittamaan synnin, vaan sen takia, että pystymme tekemään sen Jumalan voimassa, uskon kautta. Koska Kaaleb oli vaeltanut Jumalan yhteydessä, hän tiesi, että Jumalalle on kaikki mahdollista, ja siksi hän ei pelännyt. Kaaleb ei pitänyt ongelmana sitä, että Hebronin vuoristossa asui anakilaisia (siis jättiläisiä) eikä sitä, että siellä oli suuria varustettuja kaupunkeja. Ne olivat hänelle vain haasteita.

Jumalan lupaukset ja niiden voittaminen

Jos emme pyri voittamaan Jumalan meille tarkoittamia lupauksia, meistä tulee penseitä. Annamme sielunvihollisen edessä periksi ja kaivamme leiviskämme maahan. Näin kävi yhdelle Israelin sukukunnista. Daanin sukukunta ei koskaan voittanut omakseen omaa perintöosaansa, vaan he lähtivät Israelin pohjoispuolelle Laisin (tai Lesemin, kuten Joosuan kirjassa sanotaan) kaupunkiin ja valloittivat sen. Se ei edes kuulunut Jumalan Israelille lupamaan maahaan.

”Mutta daanilaisten alue joutui heiltä pois. Niin daanilaiset lähtivät ja taistelivat Lesemiä vastaan ja valloittivat sen ja surmasivat miekan terällä sen asukkaat ja ottivat sen omaksensa ja asettuivat sinne. Ja he antoivat Lesemille nimen Daan, isänsä Daanin mukaan.” (Joos. 19:47)

Kertomus Daanista on hyvä esimerkki itse valitusta jumalanpalveluk-

sesta. Daanilaiset eivät pystyneet ottamaan omakseen Jumalan lupauستا, vaan lähtivät etsimään omaa ratkaisua asiaan. Kun luemme kertomusta daanilaisista, ymmärrämme pian, että he vaelsivat täysin oman tahtonsa tietä. Heillä ei ollut Jumalan tuntemusta eivätkä he edes yrittäneet elää Mooseksen lain mukaan. Matkalla Laisiin he ryöstivät itselleen sekä leeviläisen omaksi papikseen että oman epäjumalan.

”He nousivat Juudan Kirjat-Jearimiin ja leiriytyivät sinne. Sentähden kutsutaan sitä paikkaa vielä tänäkin päivänä ”Daanin leiriksi”; se on Kirjat-Jearimin takana. Sieltä he kulkivat Efraimin vuoristoon ja tulivat Miikan talolle asti.

Niin ne viisi miestä, jotka olivat käyneet vakoilemassa Laiksen maata, rupesivat puhumaan ja sanoivat veljillensä: ”Tiedättekö, että noissa huoneissa on kasukka ja kotijumalia sekä veistetty ja valettu jumalankuva? Miettikää siis, mitä teidän on tehtävä.” Niin he poikkesivat sinne ja tulivat sen nuoren leeviläisen miehen asunnolle, Miikan taloon, ja tervehtivät häntä. Ja ne kuusisataa sota-aseilla varustettua daanilaisista asettuivat portin oven eteen. Ja ne viisi miestä, jotka olivat käyneet vakoilemassa maata, nousivat taloon, menivät sisään ja ottivat veistetyn jumalankuvan ja kasukan ja kotijumalat ja valetun jumalankuvan, mutta pappi ja ne kuusisataa sota-aseilla varustettua miestä seisivat portin oven edessä. Kun he menivät Miikan taloon ja ottivat veistetyn jumalankuvan ja kasukan ja kotijumalat ja valetun jumalankuvan, niin pappi kysyi heiltä: ”Mitä te teette?” He vastasivat hänelle: ”Vaikene, pidä suusi kiinni ja lähde meidän kanssamme ja tule meidän isäksemme ja papiksemme. Onko parempi ollaksesi pappina yhden miehen talossa kuin Israelin heimon ja sukukunnan pappina?” Silloin pappi tuli hyvälle mielin, ja hän otti kasukan ja kotijumalat ja veistetyn jumalankuvan ja meni väen keskeen.” (Tuom. 18:12-20)

Ei varmastikaan ole sattuma, kun Ilmestyskirjassa (Ilm. 7:4-8) luetaan Israelin sukukuntien nimet, että Daanin sukukuntaa ei ole siellä. Mielestäni tämäkin on vertauskuvallista. Daanilaiset eivät vaeltaneet Jumalan yhteydessä vaan oman tahtonsa tietä. He eivät välittäneet Jumalan käskyistä eivätkä etsineet Jumalan tahtoa, vaan vaelsivat kaukana Hänen suunnitelmistaan. Tämä on varoitus meille, jotka olemme läh-

teneet maailmasta ottamaan omaksemme Jumalan lupauksia. Emme voi elää miten vain, jos haluamme päästä taivaaseen. Daanilaiset menettivät oikeutensa kuulua Israelin sukukuntien joukkoon. Voidaan sanoa, että Jumala hylkäsi heidät.

Miten sitten voimme voittaa omaksemme ne lupaukset, jotka Jumala on meille Sanassaan antanut, ja miten voisimme päästä siihen voiteluun, jonka Jumala on meille itse kullekin tarkoittanut?

Kanaanin maassa asui monia kansoja, joista jokaisella oli oma vertauskuvallinen merkityksensä.

Yksi israelilaisten viholliskansa, joka toistuvasti mainitaan Raamatussa, on filistealaiset. Filistealaiset kuvaavat maailman ihmisiä, siis uskosta osattomia ihmisiä.

Heprean kielellä Filistea on ”pelistim”, josta tulee nimitys Palestiina; assyrialaiset käyttivät sanaa ”Palastu”. Eli itse asiassa filistealaiset ovat yhtä kuin palestiinalaiset.

Filistealaiset olivat israelilaisten suurin uhka koko Israelin historian ajan. Aikanaan jo Aabraham asui filistealaisten alueella Kanaanin maahan saavuttuaan. Onkin mielenkiintoista verrata Aabrahamin vaellusta siihen, miten israelilaiset valtasivat Kanaanin maata. Samalla on kiinnostavaa nähdä, miten läheisesti Aabrahamin elämässä tuli esiin samoja vertauskuvia kuin israelilaisilla Kanaanin maan valloituksen yhteydessä.

Meille uskoville on usein ongelmallista se, miten meidän tulisi suhtautua uskosta osattomiin ihmisiin. Toisaalta meillä ei ole oikeutta pitää heitä vihollisina, mutta toisaalta he kuitenkin tavallaan ovat sitä.

”Joka ei ole minun kanssani, se on minua vastaan; ja joka ei minun kanssani kokoa, se hajottaa.” (Matt. 12:30)

Puhumme usein siitä, että Jumala rakastaa kaikkia ihmisiä, mutta unohdamme, että ihminen, joka ei ole uskossa, on tavallaan myös Jumalan vihollinen.

”Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä; mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle, se ei ole elämää näkevä, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällensä.” (Joh. 3:36)

Samalla tavalla kuin maailma suhtautuu vihamielisesti uskoviin, se vihaa myös Israelia. Ihminen, joka ei ole uskossa, on – tahtoi sitä tai ei – ajamassa sielunvihollisen asiaa, koska jokainen ihminen palvelee joko Jumalaa tai saatanaa. Tämä on pohjimmainen syy myös siihen, että maailma vihaa niin paljon Israelia. Sielunvihollinen tietää, että Israelin kansan kohtaloissa toteutuu Jumalan ennalta ilmoittama suunnitelma.

Kun Jumala karkotti israelilaiset ympäri maailmaa, Hän lupasi, että Hän myös ajallaan kokoaa heidät takaisin omaan maahansa.

”Hän nostaa viirin pakanakansoille ja kokoaa Israelin karkotetut miehet; ja Juudan hajotetut naiset hän kerää maan neljästä äärestä.”

(Jes. 11:12)

”Ja minä myrskynä karkotan heidät kaikkien pakanakansojen sekaan, joita he eivät tunne, ja maa jää heidän jälkeensä autioksi menijöistä ja tulijoista. Ihanan maan he tekevät autioksi.” (Sak. 7:14)

”Katso, siihen aikaan minä teen tekoni kaikille sinun nöyryyttäjäillesi. Minä pelastan ontuvat ja kokoan karkotetut ja teen heidät ylistetyiksi ja mainehikkaiksi jokaisessa maassa, jossa he olivat häpeänalaisina. Siihen aikaan minä tuon teidät takaisin - siihen aikaan, jona minä teidät kokoan. Sillä minä teen teidät mainehikkaiksi ja ylistetyiksi kaikissa maan kansoissa, kun minä käännän teidän kohtalonne teidän silmäinne nähden; sanoo Herra.” (Sef. 3:19-20)

”Minä otan teidät pois pakanakansoista ja kokoan teidät kaikista mais-ta ja tuon teidät omaan maahanne.” (Hes 36:24)

”Näin sanoo Herra, Herra: Sinä päivänä, jona minä teidät puhdistan kaikista pahoista teoistanne, minä asutan kaupungit, ja rauniot rakennetaan jälleen, ja autiomaat viljellään, sen sijaan että se on ollut autiona jokaisen ohitsekulkijan silmään edessä. Silloin sanotaan: ’Tästä maasta, joka oli autiona, on tullut kuin Eedenin puutarha; ja raunioina olleet, autiot ja maahan revityt kaupungit ovat varustettuja ja asuttuja.’ Niin tulevat pakanakansat, joita on jäljellä teidän ympärillänne, tietämään, että minä, Herra, rakennan jälleen alas revityn ja istutan aution:

minä, Herra, olen puhunut, ja minä teen sen.” (Hes. 36:33-36)

”Katso, minä kokoan heidät jälleen kaikista maista, joihin minä heidät vihassani, kiivastuksessani ja suuressa suuttumuksessani karkoitan, ja palautan heidät tähän paikkaan ja annan heidän asua turvassa. Silloin he ovat minun kansani, ja minä olen heidän Jumalansa.”

(Jer. 32:37-38)

”Silloin minä käännän kansani Israelin kohtalon, ja he rakentavat jälleen autiot kaupungit ja asuvat niissä, he istuttavat viinitarhoja ja juovat niiden viiniä, he tekevät puutarhoja ja syövät niiden hedelmiä. Minä istutan heidät omaan maahansa, eikä heitä enää revitä pois maastansa, jonka minä olen heille antanut, sanoo Herra, sinun Jumalasi.”

(Aam. 9:14-15)

Jumala on laittanut koko arvovaltansa lupaukseen, että Israel tulee kautta aikojen olemaan todistus uskosta osattomalle maailmalle niin Jumalan olemassaolosta kuin siitä, että Jumalan ilmoittamat asiat toteutuvat tämän maan kohdalla.

Jos Israel voitaisiin karkottaa omasta maastaan, voisi sanoa, että meidän uskomme olisi turhaa eikä Raamatun sanaan voisi muissakaan asioissa luottaa. Näin ollen ymmärrämme, miksi “filistealaiset” vihaavat Israelia vielä tänäkin päivänä. Mikä valtava voitto saatanalle olisi-kaan, jos Jumalan lupaukset Israelille eivät toteutuisi.

Todista ja rakasta

Meidän ei kuitenkaan pidä pyrkiä taistelemaan filistealaisia vastaan, vaan tehdä niin kuin Raamattu kehottaa.

”Pyrkikää rauhaan kaikkien kanssa ja pyhitykseen, sillä ilman sitä ei kukaan ole näkevä Herraa.” (Hepr. 12:14)

”Jos mahdollista on ja mikäli teistä riippuu, eläkää rauhassa kaikkien ihmisten kanssa.” (Room. 12:18)

Aabraham asui Kanaanin maassa filistealaisten keskellä.

”Ja Abraham asui kauan muukalaisena filistealaisten maassa.”

(1 Moos. 21:34)

Hän ei haastanut riitaa kenenkään kanssa, vaan pyrki sopimaan erimielisyydet filistealaisten kanssa aina rauhanomaisesti, vaikka filistealaiset usein osoittivatkin vihamielisyyttä häntä kohtaan.

Myös meidän tehtävämme on todistaa maailmalle, ”filistealaisille”, Jumalasta ja Jeesuksen sovitusyöstä ja voittaa mahdollisimman monia ihmisiä sisälle Jumalan valtakuntaan – ei siis sotia uskosta osattomia ihmisiä vastaan, vaan pikemminkin rakastaa heidät Kristukselle.

Kaksi poikaa tuli kerran kinastelemaan kanssani hengellisistä asioista. Heidän asenteensa oli kaikkea muuta kuin rakentava ja vastasin heille samalla mitalla. Kuunneltuaan minua eräs vanhempi uskova sanoi: ”Laitoitpa pojille jauhot suuhun.” Itselleni jäi kuitenkin tilanteesta paha mieli.

Yöllä näin unen, jossa nämä pojat kävivät kimppuuni. Toisella oli pesäpallomaila kädessään, toisella isot sakset. Mietin, että mitähän nuokin luulevat tekevänsä. Otin toiselta pesäpallomailan ja löin sen hänen päähänsä niin, että se katkesi. Toiselta nappasin sakset ja löin ne hänen rintaansa. Siihen heräsin. Olin todella järkyttynyt. Silloin tajusin, että minä olin puukottanut nuo pojat totuudella.

Eräs professori, joka luennoi kirurgeiksi erikoistuville lääkäreille, sanoi: ”Yksikään kirurgi ei ole pätevä, ennen kuin on leikannut yhden hautausmaan täyteen ihmisiä.” Hän tarkoitti tällä, että heistä ei niin vain helposti tule päteviä kirurgeja.

Evankelioidessamme meillä ei kuitenkaan ole varaa toimia samalla tavalla. Jos Kristuksen rakkaus on motivoimassa meitä, emme jätä ruumiita jälkeemme.

Työpaikalleni tuli kerran eräs uskova asiakas. Hän kertoi, että oli tullut uskoon teetupatyön kautta. Hän oli päättänyt mennä teetuvalla kinastelemaan uskonasioista, mutta yllättyikin siitä rakkaudesta, jota hän koki uskovien taholta. Uskovien rakkaus pehmensi hänet.

Yritämme usein voittaa ihmisiä uskoon suurilla hengellisillä viisauk-

silla, mutta unohdamme, että totuus ilman rakkautta on tappoase. Aito Jumalan meille antama rakkaus todistaa parhaiten, että Jumala on olemassa.

Syvimmän rukouksemme tulisikin olla, että maailma näkisi meissä Kristuksen läsnäolon ja että jokin meissä todistaisi siitä, että Jumala on meidän kanssamme. Vain Jumalan yliluonnollinen ilmestyminen meissä voi vakuuttaa uskosta osattoman maailman Jumalan olemassaolosta.

Tämän Jumalan läsnäolon filistealaiset näkivät Aabrahamin elämässä.

”Siihen aikaan puhui Abimelek ja hänen sotapäällikkönsä Piikol Aabrahamille sanoen: ”Jumala on sinun kanssasi kaikessa, mitä teet.”
(1 Moos. 21:22)

Myöhemmin kerrotaan, että filistealaiset näkivät Jumalan läsnäolon myös Iisakin elämässä.

”Niin Abimelek lähti hänen luokseen Gerarista ystävänsä Ahusatin ja sotapäällikkönsä Piikolin seuraamana. Mutta Iisak sanoi heille: ”Minkä tähden tulette minun luokseni, vaikka olette minulle vihamieliset ja karkoititte minut luotanne?” He vastasivat: ”Me olemme selvästi nähneet, että Herra on sinun kanssasi.” (1 Moos. 26:26-28)

Sanovatko uskosta osattomat ihmiset sinusta, että he ovat selvästi nähneet, että Jumala on sinun kanssasi?

Vaikka yrittäisimme olla kuinka hyviä ystäviä tahansa filistealaisten kanssa, se ei käytännössä koskaan onnistu. Viimeistään silloin, kun alat menestyä, heidän asenteensa sinua kohtaan muuttuu.

Jos rakastamme veljiämme ja siskojamme Herrassa, iloitsemme heidän menestymisestään. Mutta varmaa on, että ”filistealaiset” alkavat vihata todellista Jumalan lasta, jos hän menestyy.

Myös Iisak sai nähdä tämän elämässään.

”Ja hänellä oli laumoittain sekä pikkukarjaa että raavaskarjaa ja paljon palvelijoita, niin että filistealaiset alkoivat kadehtia häntä. Ja filistealaiset tukkivat kaikki ne kaivot, jotka hänen isänsä palvelijat olivat kaivaneet hänen isänsä Aabrahamin päivinä, ja täyttivät ne mullalla.” (1 Moos. 26:14-15)

Aabraham oli taistellut saman asian kanssa jo aiemmin.

”Aabraham nuhteli kuitenkin Abimelekiä vesikaivon tähden, jonka Abimelekin palvelijat olivat vallanneet.” (1 Moos. 21:25)

Uskosta osattomat ihmiset haluavat aina tukkia meidän “kaivomme”. Meidän tehtävämme on kuitenkin pitää ne toimivina.

”Ja Iisak kaivatti uudelleen auki ne vesikaivot, jotka hänen isänsä Aabrahamin päivinä olivat kaivetut, mutta jotka filistealaiset olivat Aabrahamin kuoltua tukkineet, ja antoi niille jälleen ne nimet, jotka hänen isänsä oli niille antanut.” (1 Moos. 26:18)

Mitä nämä kaivot sitten kuvaavat?

Jeesus sanoi: *”Joka juo sitä vettä, jota minä hänelle annan, se ei ikinä janoa; vaan se vesi, jonka minä hänelle annan, tulee hänessä sen veden lähteeksi, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään.” (Joh. 4:14)*

Jumalan tahto ei ole vain se, että me saisimme juoda Hänen hyvyytään, vaan että voisimme olla sen veden lähteinä muille ihmisille.

Ei-uskovat ihmiset sanovat usein: ”Miksi ette voi vain pitää omana tietonanne sitä uskoanne, miksi siitä pitää puhua muille? Uskohan on jokaisen oma asia.”

Meidät on kuitenkin nimenomaan kutsuttu olemaan Jumalan pappeja.

”Mutta te olette ”valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, omaisuuskansa, julistaaksenne sen jaloja tekoja”, joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valkeuteensa.” (1 Piet. 2:9)

”Usko tulee siis kuulemisesta, mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta.” (Room. 10:17)

Monien mielestä meidän tulisi todistaa uskostamme vain elämällämme. Valitettavasti en usko, että pystyisin voittamaan ketään pelkästään elämälläni. Vaikka eläisimme kuinka hyvin, saisimme tuskin herätystä aikaan. Raamattu näet sanoo, että *”usko tulee kuulemisesta ja kuuleminen Jumalan sanan kautta”.* (Room. 10:17)

Elämämme ja puheitemme on kuitenkin oltava sopusoinnussa vaeluksemme kanssa, ettei käy niin kuin joku on sanonut: ”Sinun tekosi huutavat niin kovaa, etten kuule mitä sanot.”

Kun nuorena uskoon tultuani luin 1. Mooseksen kirjasta: ”*Ja Iisak kaivatti uudelleen auki ne vesikaivot, jotka hänen isänsä Aabrahamin päivinä olivat kaivetut, mutta jotka filistealaiset olivat Aabrahamin kuoltua tukkineet, ja antoi niille jälleen ne nimet, jotka hänen isänsä oli niille antanut*” (1 Moos. 26:18), Pyhä Henki kysyi minulta: Ymmärrätkö, mitä nämä kaivot tarkoittavat? Vastasin, että en ymmärtänyt. Silloin Pyhä Henki sanoi minulle: ”Tulee aika, jolloin ne armolahjat, jotka toimivat alkuseurakunnan aikana, alkavat toimia vielä voimakkaammin kuin Apostolien teoissa kerrotaan.”

Seurakunnan tehtävänä on pitää armolahjat toiminnassa. Meidän tehtävämme yksilöinä on pitää itsemme niin puhtaina, että armolahjat voivat toimia meissä. Pysyä siis käyttökelpoisina. Raamattu sanoo myös, että meidän tulee pyytää armolahjoja, siis anoa niitä.

Uskovan suurin voima ei kuitenkaan ole armolahjoissa vaan puhtaudessa ja kuuliaisuudessa, sillä todellinen usko kasvaa vain puhtaassa vaeluksessa Jumalan yhteydessä.

Jos elät elävässä yhteydessä Jumalaan, mikä tahansa armolahja voi toimia sinun elämässäsi. Ehkä sinulla onkin jokin erityinen armolahja, jonka Jumala on sinulle antanut, mutta se ei estä, ettei mikä tahansa muukin armolahja voisi toimia sinussa.

Jumala ei valinnut Aabrahamia sen vuoksi, että hän olisi ollut täydellinen, vaan siksi, että Aabraham etsi Jumalaa ja totteli Häntä sekä myös uskoi siihen, mitä Jumala hänelle puhui.

Jumala ei ainoastaan tahdo viedä meitä Kanaanin maahan. Hän haluaa, että me pääsemme myös Hänen lepoonsa.

”Sen tähden, niin kuin Pyhä Henki sanoo: ”Tänä päivänä, jos te kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydämiänne, niin kuin teitte katkeroituksessa, kiusauksen päivänä erämaassa, jossa teidän isänne minua kiusasivat ja koettelivat, vaikka olivat nähneet minun tekojani neljäkymmentä vuotta; sen tähden minä vihastuin tähän sukupolveen ja sanoin: ’Aina he eksyvät sydämessään’; mutta he eivät oppineet tuntemaan minun teitäni; ja niin minä vihassani vannoin: ’He eivät pääse minun lepoonni.’” (Hepr. 3:7-11)

”Kun sanotaan: ”Tänä päivänä, jos te kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydämiänne, niin kuin teitte katkeroituksessa”, ketkä sitten, vaikka kuulivat, katkeroitivat hänet? Eivätkö kaikki, jotka olivat Moosesen johdolla lähteneet Egyptistä? Mutta keihin hän oli vihastunut neljäkymmentä vuotta? Eikö niihin, jotka olivat syntiä tehneet, joiden ruumiit kaatuivat erämaahan? Ja keille hän vannoi, etteivät he pääse hänen lepoonsa? Eikö tottelemattomille? Ja niin me näemme, että he epäuskon tähden eivät voineet siihen päästä.” (Hepr. 3:15-19)

”Varokaamme siis, koska lupaus päästä hänen lepoonsa vielä pysyy varmana, ettei vain havaittaisi kenenkään teistä jääneen taipaleelle. Sillä hyvä sanoma on julistettu meille niin kuin heillekin; mutta heidän kuulemansa sana ei heitä hyödyttänyt, koska se ei uskossa sulautunut niihin, jotka sen kuulivat. Sillä me pääsemme lepoon, me, jotka tulimme uskoon, niin kuin hän on sanonut: ”Ja niin minä vihassani vannoin: ’He eivät pääse minun lepoon!’”, vaikka hänen tekonsa olivat valmiina maailman perustamisesta asti. Sillä hän on jossakin sanonut seitsemänestä päivästä näin: ”Ja Jumala lepäsi seitsemäntenä päivänä kaikista teoistansa”; ja tässä taas: ”He eivät pääse minun lepoon.”

Koska siis varmana pysyy, että muutamat pääsevät siihen, ja ne, joille hyvä sanoma ensin julistettiin, eivät päässeet siihen tottelemattomuuden tähden, niin hän taas määrää päivän, ”tämän päivän”, sanomalla Daavidin kautta niin pitkän ajan jälkeen, niin kuin ennen on sanottu: ”Tänä päivänä, jos te kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydämiänne.” Sillä jos Joosua olisi saattanut heidät lepoon, niin hän ei puhuisi toisesta, sen jälkeisestä päivästä. Niin on Jumalan kansalle sapatinlepo varmasti tuleva. Sillä joka on päässyt hänen lepoonsa, on saanut levon teoistaan, hänkin, niin kuin Jumala omista teoistansa. Ahkeroikaamme siis päästä siihen lepoon, ettei kukaan lankeaisi seuraamaan samaa tottelemattomuuden esimerkkiä.” (Hepr. 4:1-11)

Suolana maailmassa

Mitä pidemmälle Aabraham kulki Jumalan yhteydessä, sitä selvemmin

hän alkoi nähdä, mitä Jumala tarkoitti lupauksella Kanaanin maasta. Samoin on meidänkin laitamme. Mitä enemmän käyt Jumalan sotia, sitä paremmin opit tuntemaan Hänen voimaansa ja näkemään Hänen mahdollisuuksiaan ja sitä enemmän uskosi kasvaa. Ja kun uskosi kasvaa, myös hengellinen näkökyky kasvaa. Ja mitä enemmän pystyt näkemään Jumalan maailmaan, sitä enemmän Jumala voi sinulle antaa.

Muistatko, kuinka Jumala vei Aabrahamin korkealle vuorelle sen jälkeen, kun tämä oli tehnyt pesäeron Lootin kanssa?

”Ja Herra sanoi Abramille, sen jälkeen kuin Loot oli hänestä eronnut: ”Nosta silmäsi ja katso siitä paikasta, missä olet, pohjoiseen, etelään, itään ja länteen. Sillä kaiken maan, jonka näet, minä annan sinulle ja sinun jälkeläisillesi ikuisiksi ajoiksi.” (1 Moos. 13:14-15)

Tämä kertoo siitä, että kaiken minkä me näemme, me voimme saada, emme enempää.

Älä yritä rakentaa mitään uskonnollista sääntökokoelmaa, jonka mukaan alat elää, vaan elä Jumalan yhteydessä ja ole kuuliainen sille, mitä Jumala sinulle puhuu. Älä myöskään yritä eristäytyä maailmasta, vaan muista, että sinut on kutsuttu elämään suolana maailman keskellä. Suolalla on kaksi tärkeää tehtävää: se estää ruokaa pilaantumasta ja se tekee ihmisen janoiseksi.

Jos me uskovat eläisimme niin läheisessä yhteydessä Jumalaan kuin Hän on tarkoittanut meidän elävän, tämä maailma ei olisi niin turmelunut. Sinä et voi muuttaa ympäristöäsi, mutta Jumala voi tehdä sen sinun kauttasi.

Aabrahamin piti elää filistealaisten keskellä, Iisakin piti elää filistealaisten keskellä ja samoin meidänkin pitää elää tämän maailman keskellä. Mutta elä niin, että Pyhä Henki voi iloita siitä, mitä näkee elämässäsi.

Kun olet kuuliainen Jumalalle, saat kokea Jumalan voiman kasvavan elämässäsi kuten Aabrahamin elämässä ja Jumalan siunaus ei koske vain sinua vaan myös jälkeläisiäsi ja niitä ihmisiä, joiden kanssa elät.

Jumala ei varjellut Aabrahamia ja Iisakia niiltä koettelemuksilta, joita ihmiset heidän ympärillään joutuivat kokemaan. Kun tuli nälänhätä, se koski heitä samoin kuin muitakin, mutta Jumala piti heistä silti huolta.

Jumala ilmestyi Iisakille, kun nälänhätä tuli maahan.

”Ja Herra ilmestyi hänelle ja sanoi: ”Älä mene Egyptiin, vaan jää asumaan maahan, jonka minä sinulle sanon. Oleskele muukalaisena tässä maassa, ja minä olen sinun kanssasi ja siunaan sinua. Sillä sinulle ja sinun jälkeläisillesi minä annan kaikki nämä maat ja pidän valan, jonka minä olen vannonut sinun isällesi Aabrahamille. Ja minä teen sinun jälkeläistesi luvun paljoksi kuin taivaan tähdet ja annan jälkeläisillesi kaikki nämä maat, ja sinun siemenessäsi tulevat siunatuiksi kaikki kansakunnat maan päällä, sen tähden että Aabraham kuuli minua ja noudatti, mitä minä noudatettavaksi annoin, minun käskyjäni, säädöksiäni ja opetuksiani.” (1 Moos. 26:2-5)

Ajattele, kuinka paljon Jumala tahtoo lupaustensa toteutuvan elämässäsi. Se on paljon enemmän kuin itse osaat koskaan sitä janota. Jumala haluaa, että voisimme olla onnellisia, ja Hän haluaa siunata meitä.

Miksi emme tekisi kaikkeamme, että Hän saisi toimia niin, että Hänen nimensä kirkastuisi elämässämme? Tämä toteutuu, kun olemme valmiita poistamaan kaikki ne asiat, jotka nyt ovat esteenä Jumalan siunausten toteutumiseksi. Lähesty Jumalaa, niin Hän lähestyy sinua.